

Borger-Tidningen

for 1862.

Udgivet af

Understøttelses-Selskabet.

74de Aargang.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schultz.

05.6
Bo 66

1862
Aug 74

17558

Indhold.

Borgervennens 74de Aargang har været redigeret af Skriftcomiteen, der har bestaaet af de samme Medlemmer, som i det foregaaende Aar, nemlig Inspecteur J. Em. Larsen, Kgl. Fuldmægtig C. Westergaard, Litteratus J. H. Halvorsen og Overlærer C. P. J. Krebs, der har fungeret som Comiteens Formand.

I. Meddelelser af Skriftcomiteen.

	Side.
Krigsbilleder fra Sennaar, (Fortsættelse fra 73de Aargang), ved J. Em. Larsen.....	1—32, 78—84.
38—52, 54—60, 62—68, 70—76,	
De farlige Blomsterbouquetter, ved Krebs	85—124, 157—193.
Tolv gyldne Ord af Schiller, ved Samme.....	194—196.
Bestrivelse af Jorden og dens Beboere af en Maanebeboer, ved Samme	197—216.
Stedmoderen, ved C. W.....	217—276,
278—284, 286—292,	294—375.
Anecdoter, ved Samme	375—376.
Tempelherren, ved J. H. Halvorsen.....	377—400,
402—408, 410—416,	418—420.

II. Befjendtgjørelser fra Administrationen.

Repræsentantsforsamlingen den 28de December 1861	33.
Extract af sjerde Quartals Regnskab for 1861....	50.
Tilføjelse til Repræsentantsforsamling.....	53, 61, 62, 70, 77.
Forhandlingerne ved Repræsentantsforsamlingen den 20de Marts 1862, tilligemed Oversigt over Regnskabet for 1860	126—156.

	Side.
Extract af første Qvartals Regnskab for 1862....	198.
Extract af andet Qvartals Regnskab for 1862....	274.
Bekjendtgjørelse angaaende Ansøgningerne....	277, 285, 293.
Extract af tredje Qvartals Regnskab for 1862....	374.
Tilfigelse til Repræsentantforsamling	401, 409, 417.

III. Forslag til nye Medlemmers Optagelse findes:

Side 8, 32, 40, 48, 60, 68, 76, 84, 100, 108, 124, 156, 164, 172, 180, 188, 196, 200, 208, 216, 232, 248, 284, 292, 300, 308, 316, 324, 340, 348, 356, 364, 376, 384, 392, 400, 416, 420.
--

IV. En Rettelse:

Side 48.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 1.

Løverdagen den 4de Januar 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættes.)

„Forklar Dig tydeligere, Broder; jeg forstaaer ikke hvad Du vil. Er der Syge i Eders Landsby, hvem Magierne ikke kunne helbrede? Er de unge Mænds Spær og Pile brækkede, saa at I ikke kunne holde de røveriske Naboer fra Eders Hjerde, eller have I indbyrdes Feide? Kort, siig mig bestemt hvad I ville.“

Den Ældste rystede sit med Strudssjer prydede Hoved.

„Intet af alt det, Du har nævnet, trykker os, min Broder. Vi leve i den bedste Forstaaelse, saavel indbyrdes, som med vore Naboer, mine unge Folks

Baaben ere skarpe og gode, vore Magiere helbrede os nu som altid ved deres Besværgelser; men desuagtet ere vi i Nød, og kunne ikke slaae os til Ro, før denne er hævet. Sagen er nemlig den, at vi siden tre Maaneder ere besværede af en mægtig Løve — det maa være en ond Christen, som har paataget sig denne Skikkelse — og vi kunne ikke udrette Noget imod den. Vore forgiftede Pile ere uden mindste Virkning; ofte, tæt besat med disse, forlader den Græsgangen med en ung Tyr i Flaben, og stedse vender den ligesaa rask og rovbegjærlig tilbage. Jeg har selv seet, hvorledes den med Labberne udrev et Kastespyd af sin Side og sønderbrød det, som om det havde været et Rør. Tre Dage efter viste den sig atter og hentede sig en Bøffel. Da vore Baaben ikke ere tilstræffelige, ere vi komne hid for at bede Eder, at prøve Eders Ildbøsser paa dette Uhyre, da vi jo dog staae under Eders Beskyttelse."

Jeg forklarede Beyen denne Tale, og han gav det samme Svar som altid, naar han ikke vidste at hjælpe sig — han trak paa Skuldrene. „Hvad svarer De disse Mænd?“ udbrød jeg. „Disse Skuldertræk lader sig ikke oversætte i Negersproget.“

„Hvortil raader De mig?“ sagde han.

„Spørger De mig som Lieutenant eller som Jæger?“ spurgte jeg.

„Som Jæger,“ svarede han og loe.

„Som Jæger,“ var mit Svar, „vil jeg raade til

at foretage Jagttoget efter Løven, for at befrie de om-
liggende Landsbyer for denne frygtelige Fjende."

"Og hvad raader De som Lieutenant?" yttrede
Beyen med et forstødt Blik.

"Som Officeer raader jeg Dem til at være paa
Deres Post og blive hvor De er."

"Godt," svarede min Foresatte. "Deres Raad
skal blive fulgt, og det i enhver Henseende. Tag saa
mange af Regimentets bedste Skytter, som De finder
for godt, og drag paa Jagt efter Løven, jeg bliver
imidlertid her. De maa sørge for at være tilbage til
Solens Nedgang, da vi ville fortsætte vor Marsch i
den maaneklare Nat, for saa hurtigt som muligt at
naae vort Maal."

Jeg anbefalede mig og gjorde Hørdingerne be-
kjendte med Beyens Svar, hvorover de bleve meget
fornøiede.

Noget derefter steg jeg, Mubruk og ti gode Skyt-
ter af Officeerskorpset tilhest og travede hen mod Reger-
landsbyen, for at undersøge Terrainet, inden vi fore-
tog noget Skridt.

Landsbyen, som bestod af henved hundrede smaae,
halvrunde Hytter, laae omtrent en Miil borte fra
Leiren og dannede en næsten retvinklet Trefant med en
lille tæt Mimosekove og Nilen, der her gjorde en stor
Bue ind i Landet. Man viste os Stedet, hvor de
ellers frie Huusdyr, paa Grund af den rovbegjerlige

Løve, vare indhegnede. Hegnet var henved syv Fod høit, og dog var det ikke tilstræffeligt.

„Over dette,“ sagde Anføreren, „er Løven stedse sat afsted med sit Bytte, og det har ikke nyttet det Mindste, at vi have forfulgt den med høie Skrig, Bestiet er uforkærdet kommet tilbage, som om de ikke gjeldte det. Og dette siger os endnu tydeligere end alt Andet,“ tilsvøiede han ængstligt, „at Dyret er en ond Aand. Andre Løver, som man bortjager med Larm, kommer aldrig mere den samme Bei tilbage. Dersom det rædsomme Uhyre ikke snart bliver nedlagt, ville vi geraade i Armod og see os tvungne til at drage bort. Jeg kan ikke fatte, hvad vi have forsyndet os mod den gode Aand, siden den har ført os denne Straf paa Halsen.“

Paa denne Maade snakkede Negerhøvdingen fort i det Uendelige. Jeg undersøgte imidlertid nøiagtigt Løvens Spor, og bemærkede, at det maatte være et mægtigt Dyr, thi min alt Andet end lille Haand kunde ikke med udspilede Fingre, dække det Indtryk af Labben, som denne Orkensyrste efterlod sig.

„Og hvor er det rimeligt, at Løven nu for Tiden opholder sig?“ spurgte jeg Høvdingen.

„O, den er ikke langt borte,“ svarede han. „J komme lige til dens Leie, naar J forfølge Sporene ind i Skoven. Den begiver sig desværre kun sjældent omkring i Naboskabet, for at hente Bytte, men følger stedse samme Bei, og har allerede banet sig en for-

melig Sti hertil og til Nilen, som man ikke kan forfeile."

"Saameget destobedre," udbød den jagtlystne Muzbruk, utaalmodig efter at komme afsted.

Vi besteg Hestene, og jeg paalagde nu Anføreren med sex af sine Folk at ledsage os til Skoven; for at opjage Uhyret, at vi ikke skulde spille Tiden med at finde det.

"D," svarede han, "J behøve ikke at frygte for, at den holder sig skjult i sit Tilflugtssted; thi den er ikke af nogen feig Natur."

Toget satte sig i Bevægelse. Forrest gik Negerne, bevæbnede med Landser, Buer og Pile. Det varede ikke ret længe, inden vi, ved at følge Uhyrets brede Spor, naaede Randen af Skoven paa et Sted, hvor denne var usædvanligt tæt bevokset med Underkrov. Jeg lod gjøre Holdt og raadslog nu med mine Jægere om, hvilken Plan vi skulde følge. Alle vare enige i, at vi ikke skulde angribe den i Skoven, men først naar den kom ud i det Frie, for at man kunne operere imod den.

Vi havde ingen Raketter, ved Hjælp af hvilke vi kunne indbyde den til at komme ud af Krattet, og jeg beordrede derfor sex af Jægerne illigemed fire af Negerne, der skulde tjene som Førere, at trænge ind i Skoven, for ved Skrig og Skyden at drive Løven ud af sit Skjul i Retning mod os, som da vilde være beredte til at modtage den. Jægerne sprængte afsted, og

i Forventningen om, hvad der vilde skee, posterede vi os i en Halvkreds i et Bøsseskuds Afstand fra Skovranden. Vi holdt omtrent i ti Skridt fra hinanden, saa at vi altsaa kunde bestryge en Glade af tredsindstyve Skridt med vore Kugler. Min nærmeste Sidesmand tilhøre var Mubruk, og tilvenstre en ældre Officer, som med Pathos havde forsikret mig, at dette ikke var den første Løvejagt, han havde deeltaget i.

Vi havde omtrent ventet et Kvarteer, da vi pludseligt hørte Skoven gjenlyde af Knald og høie Raab. I Begyndelsen syntes denne Larm ikke at frugte det Mindste, men da den kom nærmere, hørte vi pludseligt en huul Brummen, og med Et kom en understjøn Løve med vældige Spring ud af det tætte Krat. Den studsede et Dieblif, da den saae den Kordon af Ryttere, vi dannede, men den mønstrede os med et vildt Blik, der var mere udfordrende end frygtsomt, og gjorde det ene Sæt efter det andet, som om den prøvede sin Kraft og vilde vise os den.

Den som har befundet sig lige overfor en opirret Løve i det Frie, veed hvad det vil sige, at see den ind i de glødende Dine. Jeg, en gammel Jæger, der havde bestaaet saa mange Farer, kunde ikke sige mig fri for en let Gysen. Hestene zittrede som Espeløv og stod som fængslede til Stedet med fremstrakte Forbeen, spidsede Dren og udspilede Næseboer. Negerne havde afskudt deres unyttige Pile paa det stolte Dyr og derpaa taget Flugten. Orkenens mægtige Konge syntes at

vide, hvorfra den egentlige Fare for den vilde udgaae, thi den agtede slet ikke paa dem, men henvendte sin hele Opmærksomhed paa os, medens den pidskede Jorden med sin Hale.

Mine Jægere havde strax ved det første Syn af Løven lagt deres Bøser an paa den. Fire Skud afsyredes paa eengang, men Sindsbevægelsen havde gjort selv de bedste Skytter usikre. Kun een Kugle streifede Løven, der udstødte et dumpt Brøl og lavede sig til Spring. Paa dette Moment syntes Mubruk at have ventet. Kun han og jeg havde vore Bøser ladede. Han lagde an, sigtede et Dieblik og skød, men med ligesaalidt Held som de Andre, da hans Hest, netop i det Dieblik, da han trykkede af, af Forsærdelse gjorde et Sæt tilhoire. Løven havde nemlig med et frygteligt Spring kastet sig over min Naboes Hest tilvenstre, som brød sammen under den mægtige Rytter.

Mubruk lod sig glide ned ad Sædlen og stod ved Siden af mig med Dolken i Haanden, medens hans Araber i vildeste Flugt satte afsted over Steppen i Retning mod Leiren. Negerens Ansigt var blevet affegraat, og han mumlede ved sig selv: „Fordømt, at jeg skulde feile mit gode Sigte!“

„Flygt, Mubruk!“ raabte jeg, idet jeg kastede Bøssen rask til Kinden og rettede den mod Løven, der havde bidt sig fast i Halsen paa Hesten, ubekymret om de Slag, som Officeren, der laae halvt under det sammensunkne Dyr, bibragte den med sin Sabel.

„Mubruk gaaer ikke uden Dig,“ hørte jeg den Sorte svare. Her gjaldt det, ikke alene ei at flyde forbi, men at bibringe Uhyret et dødeligt Skud, og det lykkedes. Jeg tog et langt Sigte, og i samme Nu som jeg mærkede, at jeg havde en fuldkommen Magt over mine Nerver, brændte jeg løs. Løven slap strax Hesten, gjorde en tumlende Bevægelse omkring paa Grønsværet og derpaa sank det vældige Hoved med en dump Lyd tungt mod Jorden. Som jeg senere opdagede, sad den otte Lod svære Kugle midt inde i dens Hjerne.

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede

- Hr. Assistent H. C. Preuss.
- Handelsagent J. W. Levin.
- Fyrbøder R. Rasmussen.
- Musikdirecteur A. F. Lincke.
- Musicus J. Braunstein.
- — C. Petersen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 2.

Løverdagen den 11te Januar 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortfættes.)

Jeg sprang strax af Sadlen, for at bestågtige det vedlagte Dyr, og medens jeg var ifærd hermed, brøde øvrige Jægere med lydelige Hurraraab ud af Skoven. De havde ikke kunnet udrette Noget, af Frygt for at saare os, og de havde desuden følt sig overbeviste om, tilføiede de, at min Bøsse var tilstrækkelig til at afgjøre Sagen.

Jeg takkede for deres gode Mening om mig og opfordrede Mubruk til at trække Huden af det fældede Dyr. Han gjorde det vel, men med en synlig Utilfredshed. Han kunde ikke glemme det Bud, hans

Hest havde spillet ham, og som gjorde hans Stud ligesaa unyttigt som de Andres, og hvert Dieblif brummede han en Forbandelse over Araberen, der havde ladet ham gaae glip af en berømmelig Daad.

De bortilede Negere indfandt sig efterhaanden og istemmede Jubelen. Høvdingen tog sine Jernspænder af Benene og skjænkede mig dem. Hans Broder, den anden fjederkronede unge Mand, rakte mig en meget smuk Landsse, overtrukket med Slangeskind.

Enhver vilde paatvinge mig Noget, men jeg modtog kun enkelte Ting til Grindring om dette Jagt-eventyr.

Medens Løven blev flaaet, undersøgte jeg den tilsyneladende døde Officeer, hvis Hest var bleven et Offer for Uhyrets Raseri, og jeg kom snart til Bished om, at han kun laae i en dyb Asmagt, en Følge af Skræk, Lemlæstelse og Blodtab.

Løven, hvis Angreb sandsynligviis først ene havde gjeldt Hesten, havde taget sig den Frihed at benytte Rytterens Knæ som Stigbøile og slængt det saaledes med sin skarpe Klo, at der ikke var Spor af Kjød tilbage; desuden havde den stakkels Tyrk faaet det andet Been brækket, idet Hesten styrtede, saa han havde god Grund til at være besvimet. Den Saarede blev varmsomt lagt paa Løvehuden. Fire Negere greb hver sit Hjørne af den, og saaledes bevægede Toget sig, effor-teret af os Ryttere, til Leiren.

Beyen rystede paa Hovedet, da vi meldte os og fortalte ham Udsaldet af Jagten.

„Det var godt,“ sagde han, idet han med Forfærdelse betragtede den umaadelige Løvehud og Officeren, som endnu stedse laa asmægtig paa samme, „at jeg blev her tilbage, thi jeg har stedse Ulykken med mig, og hvem veed, hvad der vilde skeet, dersom jeg havde været med. Skaf den Saarede bort og plei ham vel.“

Officeren transporteredes til sit Telt. Mubruk blev hos ham, men to Timer vare neppe forløbne, førend han indfandt sig hos mig og meldte hans Død.

Trommerne hvirvlede til Opbrud, og netop som Maanen viste sig paa Himlen, satte Kolonnerne sig i Bevægelse. Vi marscherede i samme Orden som tidligere og kom raft fremad i den kjølige Nat, da Terrainet endnu var temmeligt jævnt.

Smidlertid kan det ikke nægtes, at den natlige Marsch var ubyggelig. Store Rovfugle omkredsede os med deres lange Bingeslag; vi hørte Hæernes Skrig, og de hule Brøl af Løver og Tigere trængte igjennem Skoven. Dertil var Luften kold og fugtig. Mubruk og jeg viklede os tæt ind i vore Hestedækkener og rede frem i Tausked.

Under presserende Marscher og liden Hvile gik det nu videre Dag for Dag, uden at der indløb noget Usædvanligt. Vor Fører havde bragt os igjennem de meest sumpige Distrikter, og de fleste Baschibosuks,

saavel som flere af Officererne, vare saa angrebne af Feberen, at Tænderne flappede i Munden paa dem, og de kunde neppe holde sig paa Hestene. Flere af Soldaterne vare døde undervejs af Marschens Besværligheder; mange havde man maattet lade ligge, syge og hjælpeløse, som et sikkert Bytte for Rovdyrene.

Bed at sætte over en Flod, var Munitionsvognen bleven brækket istykker og maatte blive tilbage, da man ikke vilde spille Tiden paa at lade den gjøre istand, eller maastee rettere, fordi man ikke havde Noget, som var forsynet med de nødvendige Redskaber til at kunne gjøre den istand. Munitionen til Kanonerne blev pakket paa tvende Kameler, Patronerne uddeelt til Soldaterne, og Karren blev liggende hvor den gif itu. Derpaa forsvandt Føreren, efterat have bragt os ud i en Sump, hvor vi maatte lade Kamelerne istikken med Krudt og Kugler, medens de øvrige Lastdyr, der vare tilbage, belæssedes med den Mængde Syge, vi havde, og som stadigt tiltog i Antal.

For at gjøre Ulykken fuldstændig, udbrød der en Art smitsom Syge imellem Hestene og Kamelerne. De faldne Dyr maatte erstattes af Hornkvæg, som, saa at sige, ranedes i de omkringliggende Negerlandsbyer. Til sidst var der ikke andre Heste ilive end Beyens, Mubruks, Oberstens og min, som vare blevne omhyggelig pleiede. De dødsyge Arnauter, der ikke som aldeles opgivne, vare blevne tilbage paa

Beien, bleve fastbundne paa Ryggen af Drer og saaledes transporterede afsted.

Vi efterlode et frygteligt Spor af døde Mennesker og Dyr, utransportabelt Gods, og en Mængde Baaben. Glenter og Ravnne fulgte den stedse mere sammensmeltende Krigerhob, og os selv kom Døden daglig mere truende imøde, men desuagtet gik det modigt fremad.

Besyderligt, jo mere vi nærmede os Njemattidistrikterne, jo flere Tab vi havde at beklage, desto livligere bleve de sorte Soldater. Var det maaskee deres hjemlige Feberluft, som havde en gunstig Virkning paa dem, eller var det den glædelige Udsigt til snart at see Leilighed til at slagte os og gjøre sig frie?

Landsbyerne vi stødte paa i Njemattidistrikterne, vare menneftomme, men dog som det syntes, først nylig forladte. Ingen Neger, intet levende Væsen, lod sig see, og ved de beboede Steder vare Frugttræerne ødelagte og Hjorderne bortdrevne.

Snart skulle vi ogsaa lide Mangel paa Levnetsmidler. Vi droge videre, stedse rastløs videre, og der foregik ikke mindste Forandring med det sorgelige Billede der affrækkende laa for os.

Hver Dag maatte en Trop Soldater drage ud fra Leiren for at søge Levnetsmidler, men de vendte ofte tilbage med saa Lidt, at det var aldeles utilstrækkeligt, og hvad vi ved Eideudflugter under Marschen

kunde nedlægge med vore Bøsser, var neppe istand til at mætte de Officerer, som endnu vare ilide, og til at styrke de Syge.

Beyen, som hverken besad megen Aand eller Energi, vidste snart ikke mere hvorledes han skulde forholde sig. Det var Mubruk, som fremfor Alle viste en Rolighed og Ligeagtydighed, som ikke lod sig rokke. Han forsynede os med Bildt, som det ofte kostede ham flere Timers Streiftog at skaffe tilveie; han spøgede og lo vel ikke saaledes som tidligere, men viste dog ingen Nedslagenhed. Naar vi om Aftenen havde leiret os, forsvandt han af Teltet og vendte ikke tilbage til det, førend vi atter skulde bryde op. Jeg holdt ham ikke tilbage, da jeg vidste, at han begav sig til Regerforsamlingen, hvis Forhandlinger jeg ikke ønskede at fjende Noget til.

Det var en Torsdag Aften, efterat vi allerede vare trængte dybt ind i Njematigebeterne, at der blev givet Befaling til at slaae Leir. De faa Telte, som vi endnu kunde føre med os, vare bestemte for Officererne og de Syge, og vare snart reiste. Soldaterne havde kun deres tykke, uldne Dverstykker, paa hvilke de sov og med hvilke de om Natten kunne beskytte sig mod den kolde, gjennemtrængende Laage. Men uagtet de maatte ligge under aaben Himmel, vare de sorte Soldater dog lystige og vel tilmode; nogle spillede op paa deres monotone Instrumenter, og Hoben dandsede med vilde Spring omkring Musketpyramiderne.

En Underofficer og tyve Mand bleve udsendte for at søge Proviant, og vendte snart tilbage med tvende Oxer, belæssede med grovt Meel, Kukuruz, Frugter og andre Produkter. Der opstod nu en ubeskrivelig Travlhed med at slagte, stege og bage ved den store Bagtild, og man skulde neppe see paa disse Mennesker, at de havde gennemgaaet saamegen Nød og Jammer og tilbagelagt de frygteligste Veie, saa livlige vare de.

Leiren havde en Position, som jeg ikke havde valgt: Den laa paa en fri Høislette, som var bedækket med høit tørt Græs, og som kun i Retning mod Floden var omgivet af stærkt Buskværk, medens den i det Fjerne syntes at støtte sig til en fortløbende Bjergkjæde. Kun meget saa Træer stode enkeltviis paa denne store Græsflade, hvis Udseende paa ingen Maade fremstillede noget venligt Billede.

For hurtigere at faae Ild, og for ikke at blive besværede med Slinger, havde Soldaterne affskaaret Græsset indenfor Leiren og rundt om samme, og anvendte dette ligeledes til Forraad for Oxerne og Muldyrene, som vi ikke turde slippe fri, af Frygt for at miste dem. Da Mubruk havde serveret et delikat Aftensmaaltid, bestaaende af Gazellesteeg, frisk Kukuruzbrød og Frugter, fjernede han sig som sædvanlig. Jeg saae efter ham. Saa ugeneert, som om han ikke behøvede at lægge Bind paa nogen Hemmelighedsfuldhed, skred hen over Steppen henimod et lille Baal,

hvis hvide Røgskyer hvirvlede op mod den blaae, stjerneklare Himmel.

Det kunde være Midnat. For Sikkerheds Skyld havde jeg selv overtaget Vagtposten ved den yderste Ende af Leiren, og var neppe ti Skridt borte fra det ovenfor nævnte Buskværk, som her begrænsede den hvide Nil, da Mubruk kom hen til mig. Belyst af den slagrende Vagtild stod han for mig; hans Dine havde antaget et vildt, uhyggeligt og triumpherende Udtryk.

„Her,“ sagde han, „ligger Eders største og farligste Fjende.“ Med disse Ord fastede han et blodigt Negerhoved, som han holdt bagved sig, for mine Fødder. Jeg sprang forskædet et Skridt tilbage.

„Hvad skal dette sige?“ udbrød jeg ganske forvirret og betragtede den Sorte med et stivt Blik.

„Intet,“ svarede Negeren med en spottende Latter, „uden at dette Hoveds, nu i Døden stivnede Læber, for ikke ret længe siden i Negerforsamlingen forlangte Dit Liv og at Soldaterne imorgen skulde gjøre Oprør. Forslaget antoges med Jubel, og jeg alene kunde ikke modsætte mig det. Skurken blev, til Tak for hans Iver, opfordret til at give Tegnet til Opstanden, og Ingen overtog hellere end han denne Forretning.“

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 3.

Løverdagen den 18de Januar 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættes.)

„Da Forsamlingen skiltes ad, sneg jeg mig efter denne Ridding, som gik sin egen Gang, og for at et Skud ikke skulle vække Allarm i Leiren til ingen Nytte, dræbte jeg ham med et Næveslag. Tegnet vil sandsynligviis ikke blive givet imorgen. Kjender Du denne Hund af en Neger?“ tilføiede han og gav Hovedet et Spark med Foden, saa at det rullede hen til mig. Jeg betænkte mig et Dieblif, idet jeg betragtede det lidt fortrukne Ansigt.

„Nubruk,“ udbrod jeg, „er det ikke den sorte Fører, som bragte os i de værste

han kunde finde, og endelig lod os blive stikkende i en Sump?"

"Ja, netop ham er det," raabte Mubruk og opflog en lystig Latter. "Du seer min Fader, at jeg har berøvet Slangen sin Tunge, inden den kunde hviśle os Fordærvelse imøde. Troer Du endnu at min Sammensværgelse ikke har været til nogen Nytte? uden denne vilde vi Alle imorgen ved denne Tid have været Hænesføde."

"Men hvad gavner det os at vi have vundet een Dag?" udbrød jeg og rystede paa Hovedet. "Iovermorgen vil en Anden give Tegnet til Oprøret. Forøvrigt behøve vi ikke engang Mytteri blandt Soldaterne for at ligge under; Feber, Hunger og andre Besværligheder bringe os Døden ligesaa sikkert som Knive og Kugler."

"Men ikke saa hurtigt," bemærkede Mubruk. "Det er Njematiernes Plan, at ikke en eneste af Eder skal vende tilbage til Chartum, for at Soldaternes Utroskab kan forblive ubekjendt. De snue Sorte have allerede ladet udbrede det Rygte, at vort Regiment er bleven aldeles opreven i en Kamp med Negerne. Gouvernementet, som har fæstet Lid hertil, vil sende en endnu større Hærstyrke af sorte Soldater hid, og de ville bære sig ad ligesom disse, idet de paa alle Maader søge at faae Livet af Arnauterne, som skulle holde dem i Aye, og Officererne, som kommanderer dem. Og hvad dette angaaer nærer jeg ingen Befymring;

om de alle gaae tilgrunde faaer det at være, jeg kan ikke frelse dem; men Dig kan og vil jeg frelse, med Dig vil jeg vende tilbage til Chartum, og saaledes skal det være."

Bantro traf jeg paa Skuldrene og fastede mig ved Siden af Mubruk, som havde sat sig tæt ved Ilden. Der opstod en lang Pause.

"See hist i Krattet hvor det lyser!" raabte den Sorte pludseligt og greb mig i Armen. "Det er en uforskammet Panther, som ønsker at gjøre vort Besjendtskab. Skal jeg sende den en Kugle?"

"Nei," svarede jeg og holdt ham tilbage, idet han vilde gribe min Bøsse. "Der er givet Befaling til kun i høieste Nødtilfælde, ved Fjendens Nærmelse eller deslige, at give Ild. Disse tvende Dine, som jeg jeer funkle i Mørket, og hvilke Du erklærer for at være Pantherwive, gjøre os Intet; Ilden vil nok holde den i Afstand"

Medens jeg talte, havde Mubruk grebet det afskaarne Negertoved, og idet han udbrød: "Der, glubende Bestie! jortær det!" fastede han det med frygtelig Kraft ind i Krattet, hvor det fnagende slog mod en Træstamme. Bladenes Raslen og Grenenes Braagen forraadte os, at Dyret iilsomt forlod sit Skjul.

Det varede imidlertid ikke længe, saa viste de runde phosphorigtige Dine sig atter paa det samme Sted, som forhen. Inden jeg kunde forhindre det, havde Mubruk grebet en Brand ud af Ilden, og fastet

den efter det uhyggelige Diepar. Dette forsvandt med Lynets Hurtighed, men ligesaa hurtigt havde Luen grebet fat i de tørre Blade, og dens røde Tunge, som med hvert Sekund blev større, havde i et Nu naaet Stammen af et Træ og dets tørre Grene. Inden jeg kunde ile til, stod Træet i lyse Flammer, og det mægtige Element bugtede sig allerede henad Jorden mod Teltene.

Mubruk syntes i første Dieblik forstenet over de frygtelige Virkninger af hans ubetænksomme Rast; men han fattede sig dog snart. Paa eengang udgik der fra hans Strube en Lyd, der lignede Steppens langtrukne gennemtrængende Skrig, og som havde den mærkværdige Folge, at det pludseligt blev levende i Leiren. Soldaterne sprang op, for at gribe deres Baaben, og med Forfærdelse vare de Vidne til den lynsnare Hurtighed, hvormed Ilden greb om sig. Paa et Bink af Mubruk styrtede jeg til Beyens og de øvrige Officerers Telte, medens denne, som maatte synes overflødigt, tvang en Tambour til at slaae Allarm. Beyen og Oberstlieutenanten kom farende ud i Underflæder med Sablen i Haanden. Den Første blev næsten forvandlet til en Billedstøtte, da han saae det umaadelige Flammehav, og den Sidste slog sig for Panden med knyttet Haand, idet han raabte: „Ogsaa dette endnu!“ Imidlertid havde han dog Landsnærvarrelse nok til at samle en Deel af de i total Forvirring omkringsløbende Soldater, og give den Befaling til at

befrie Dyrene, som vare tvirede ved Benene, da de vare stærkt udsatte for at naaes af Flammerne, der ved en frisk Luftning fra Nilen dreves ind ad Landet til, stadigt søgende og findende ny Næring.

Denne Omstændighed i Forbindelse med, at man havde affskaaret Græsset i og omkring Leiren, frelste os fra den siffre Undergang. Opmuntrede lidt ved denne Gunst af Skjæbnen, der i andre Henseender havde været os saa haard, vilde jeg netop yttre mig om det Hensigtsmæssige i snarest muligt at bryde op, da der pludselig lød en næsten regelmæssig Belotonild fra Floden. „Til Baaben!“ raabte jeg, „vi ere forraadte!“ Jeg greb min Bøsse og ilede afsted, for at faae Die paa den formeentlige Fjende, men jeg opdagede snart, at Skuddene hidrørte fra, at Ilden var kommen Soldaternes Musketpyramider for nær, hvorved de vare blevne affyrede.

Vi slap med Skrækken og Roligheden i Leiren vendte efterhaanden tilbage. Steppebranden væltede sig, pidstet af den skarpe Morgenvind, henimod Bjergfjeden, som laa i modsat Retning af Floden, og de bølgende Flammer farvede Himlen med en Rødme, som maatte kunne sees langt borte; — et skrækkeligt Barsel for de kommende blodige Dage, som laa for os, endnu bedækkede af Fremtidens hemmelighedsfulde Slør.

Med Undtagelse af to Telte, som vare brændte, og nogle Drex, som, befriede fra den Snor, hvormed de vare bundne om Benene, brølende vare flygtede

bort, og sikkert vare omkomne i Flammerne, havde vi intet Tab at beklage. Ilden, som havde faaet sin meste Næring i det tørre Græs, fandt en Dæmning i Bjergs-
fjeden og udsluffedes aldeles i Løbet af nogle Timer. Men det var et sørgeligt Syn, den afbrændte, aske-
bedækkede Steppe frembød, paa hvilken Diet ikke mødte andet end enkelte forfullede Træstammer, der som Rjæmpesingre pegede op mod den blaae Himmel med alvorssfuld Betydning.

„Jeg kan ikke udholde det længere her,“ sagde Beyen den næste Morgen, „og omendsskjønt det er Fredag — Gud og Propheten tilgive mig! — maae vi dog begive os paa Marschen.“

Jeg lod blæse til Opbrud, og nogle Timer efter droge vi over de øde Brandsted. Bagagen og Teltene vare blevne fordeelte paa Muuldyr og Drer, som man ikke længer kunde overlade til de Syge, der, naar det blev dem umuligt mere at slæbe sig frem, maatte blive tilbage. I disse Lande er Enhver, mere end noget andet Sted, sig selv nærmest; her kjender man Intet til den barmhjertige Samaritan: egen Gristents gaaer fremfor Alt. Beyen, Oberstlieutenanten, Mubruk og jeg vare nu de eneste beredne ved Regimentet, som kun bestod af fem hundrede Mand; sex hundrede Soldater vare altsaa i den korte Tid af femten Dage, enten døde, blevne tilbageladte som Syge, eller deserterede.

Som en Følge af Branden, fandt vi Veien til Bjergene hist og her bedækket med en Masse forfullede

Levninger af Røddyr, ja selv Slanger og Fugle, som ikke havde kunnet undkomme. En Negerlandsby, som vi passerede, syntes at ligne en Samling-Bagerovne, hvori man havde stegt sorte Mennesker. Samtlige Personer i de halvrunde, fasttillukkede Leerhytter, vare blevne overraskede af Flammehavet, og vare omkomne paa den ynkeligste Maade.

Den noget blødsindede Bey fik den ene Gysen efter den anden ved Synet af al denne Glendighed, men Mubruk, Dphavsmanden til denne frygtelige Begivenhed, fortrak ikke en Mine, men gav sig, med nogle Andre, til at samle, hvad der kunde være spiseligt af det forbrændte Bildt, hvilket Soldaterne slugte under Marschen.

Vi nærmede os mere og mere til Bjergkjeden og overstege den endnu samme Fredag. Solen var allerede gaaet ned, eller idetmindste usynlig for os, da vi paa den anden Side af den barocke Klippemasse opflog vor Leir midt i en Skov. Det var et uhyggeligt, fugtigt og koldt Sted, hvor vi havde gjort Holdt. Mægtige Kjæmpestammer, hvis Løvtag selv Solens Straaler ikke formaaede at gjennemtrænge, og som sølgelig ikke tillod nogen Lysning at forjage den hemmelighedsfulde Dunkelhed, der herskede her, vare omransekede af vidunderlige Slynngplanter, som voxede henad Jorden, og gjennembrødes af utallige Natvioler og andre Blomster, fra hvis store Bægere der udgif en næsten bedøvende Duft.

Teltene vare hurtigt reiste i en Lydning i det mørke Skovparti; Soldaterne laa hist og her ved Foden af Træerne, mod hvis Stammer de havde stillet deres Geværer; den antændte Ild brændte kun slet paa Grund af det fugtige Materiale, og den bidende Røg udbredte sig i den rolige, tunge Luft, som en ildelugtende Taage over hele Leiren.

Jeg grundede over vor forestaaende Skjæbne, da Mubruk traadte hen til mig.

„Jeg kommer lige fra Negerforsamlingen,“ sagde han hvissende, idet han kastede sig skjodesløst paa Jorden, og lod sit vilde Blik løbe speidende omkring til alle Sider. „Man har fast besluttet, at de sorte Soldater endnu i denne Nat skulle gjøre Oprør, for faa meget hurtigere at komme ud af Skoven, i hvilken selv Negernaturen ikke kan modstaae at blive angreben af Feber. Alt er beredt. Efter Midnat vil Tegnet blive givet. En Underofficer vil erklære Eder for Fanger, og I ville som saadanne blive transporterede til Negerlandsbyerne, hvor der venter Eder den skrækkelige Skjæbne, langsomt at blive martrede tildøde.“

(Fortsættes.)

J. Gm. Larsen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 4.

Løverdagen den 25de Januar 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortfættes.)

Mubruk taug. Jeg stirrede hen for mig, og yttrede ikke et Ord. Det var mig ligegyldigt, hvor, naar og hvorledes, jeg skulde døe, da jeg forlængst havde opgivet Haabet om at naae tilbage til Chartum.

„Hvad tænker Du at gjøre?“ spurgte Negeren efter en Pause.

„Jeg vil sætte Beyen i Kundskab om hvad der forestaaer os, og naar det kommer saavidt, vil jeg sælge mit Liv saa dyrt som muligt, da jeg ikke har til Hensigt at overgive mig til disse sorte Hunde,“ var mit rolige Svar.

„Hvad Dig angaaer, min hvide Fader, da har det ingen Nød, thi Du vil blive frelst af mig,“ svarede Mubruk med et trofast Diefast. „Imidlertid nægter jeg ikke, at Mytteriet kommer mig noget for tidligt. Vi have endnu en lang Dageise igjennem Urskoven, inden vi naae det Sted, hvor jeg kan frelse Dig, ja, maaskee endogsaa de andre Dfficerer og de faa Soldater, som maatte vise sig troe.“

„Men hvad kunne vi gjøre for at afvende eller dog udsætte den Skjæbne, som truer os?“ spurgte jeg. „Har Du en Plan?“

„Ja,“ mumlede Mubruk, „endnu er ikke Alt tabt. Begiv Dig strax til Beyen, min Fader, og sørg især for, at Ingen af Eder overgiver sig til Sønnen. Jeg antager at Dyrøerne endnu denne Gang ville være at holde i Tomme ved Skræk.“

Efter disse Ord sprang han op og forsvandt i den kvælende Røg, som omgav alle Gjenstande.

Jeg gik ufortøvet til Beyen. Min Efterretning havde nær bragt ham til at besvime.

„Hvad skal jeg gjøre?“ spurgte han og skjelve saaledes, at han kun med Anstrængelse kunde holde sig opreist.

„De maa vise Dem som en Mand,“ var mit lakoniske Svar.

„Det er meget godt,“ stønnede Beyen, „men jeg er meget syg, og Feberens Blød raser allerede i mine

Arer. Gaa De, og udret hvad De kan; De har uindskrænket Fuldmagt til at handle i mit Navn.

Trods det Uveir der stod for Døren kunde jeg ikke afholde mig fra en spottende Latter. „Feige Ußling!“ mumlede jeg ved mig selv og vendte tilbage til mit Telt.

Efterat have gaaet nogle Gange op og ned i samme havde jeg overseet vor Situation og fattet min Beslutning. Kun en energisk Dptræden kunde endnu udsætte Dprøret i nogle Dage og maaskee frelse os. Jeg spændte min Hirschfænger fastere omkring Livet, stak mine Sadelpistoler i Beltet og fastede min troe Bøsse over Skulderen. Saaledes udrustet begav jeg mig til det Telt, i hvilket de sidste fem Officirer befandt sig, og paalagde dem i den syge Beyes Navn, at indfinde sig i mit Telt og medtage deres Vaaben. De efterkom ufortøvet Dpsfordringen, og jeg meddeelte dem nu hvad der forestod os, og gjorde dem bekjendt med min Krigsplan. De vare ganske af min Anskuelse, ladede deres Bøsser og begave sig enkeltviis, for ikke at vække Dpsigt til Beyens Telt. Tyrken laa stønnende paa sit Leie, og Sveden perlede paa hans Bande i store Draaber. Mørke og tause stode vi i nogen Tid i det kun sparsomt oplyste Telt, støttet paa vore Gesværer og rede til at handle. Vi ventede paa Rubruk, som skulde bringe os Underretning om, naar det afgjørende Dieblik nærmede sig, og han lod heller ikke vente ret længe paa sig.

„Ere de beredte til at optræde mod Oprørerne?“ spurgte han, idet han hastigt traadte ind.

„Ja,“ var vor eenstemmige Svar. Den Sorte tog mig tilside, og hvistede mig i Øret —

„Soldaternes Muffetter ville ikke gaae af, derfor er der sørget. Det vil være tilstræffeligt at dræbe den Første, der viser, hvad han har til Hensigt. Skulde man falde paa at gjøre et Bajonetangreb, saa skal jeg nok understøtte Eder ved, med nogle troe Soldater, at falde Fjenden i Ryggen. Bedst er det dog, hvis I kunne afgjøre Sagen uden mig, ved at forstrække de feige Hunde, og saaledes bringe dem til at opgive deres Plan idetmindste for Diebliffet.“

Mubruk gik, og strax efter lød Steppeulvens sfingrende Skrig igjennem Skoven. Et vældigt Brøl fulgte paa dette Signal og man hørte iilsomme Skridt af flere Personer nærme sig Teltet.

„Det afgjørende Dieblif er kommet,“ sagde jeg, og vendte mig til de Dvorige. „Hvad jeg især paalægger Dem, er, at De ikke flyde førend jeg giver Befaling dertil, thi jeg har Haab om at see Sagen afgjort uden Blodsudgydelse.“

Et Nif var Svaret, og vi nærmede os Teltets Aabning, for at være parate til at modtage de Fremstyrrende. Der herskede en forvirret Larm udenfor, som dog et Dieblif afbrødes af en dyb Basstemme der overdøvede alle de andre.

„Først Beyen,“ lød den, „og derpaa kommer Touren til de andre Kjeltringer.“

„Hvo vover her, midt om Natten, at forstyrre den syge Bey?“ spurgte jeg med lydelig Stemme, idet jeg raaskt traadte ud af Teltet.

Den Soldat, som befandt sig nærmest ved mig, en tre Alen lang Underofficer, som jeg meget godt kjendte, foer et Par Skridt tilbage, men derpaa, som om han skammede sig over sin Skræk, traadte han atter frem, og idet han rettede sig i sin fulde Høide, udbrød han i det arabiske Sprog —

„Hvo det er, som vover at forstyrre den syge Bey? See engang omkring! Det er Soldaterne, der ere trætte af det tyrkiske Nag og ville ryste det af sig, der ere fjede af at adlyde, og nu ville befale.“

Jeg tvang mig til at opslaae en lydelig Latter, skjøndt her langt fra var noget at lee af.

„Daarer, som I ere,“ raabte jeg, „hvad skal denne flette Spads betyde? Gaae hjem, Beyen er ikke oplagt til at spøge, og jeg er altfor træt til at finde Behag deri,“ og jeg gabede af fuld Hals.

Denne Maade at tage Tingen paa, bragte den sorte Underofficer for et Dieblif aldeles ud af Fatning, han syntes ikke at kunne indsee, hvorledes det var muligt, at jeg kunde antage Oprøret for Narrestreger.

„Lieutenant,“ stammede han, „hvad der har bragt os hid, er ramme Alvor; vi ville gjøre Eder til Fanger

og føre Eder til vore Brødre, som skulle bestemme Eders" —

Han fik ikke udtalt. En kjæmpemæssig Neger sprang frem, stødte Underofficeren tilbage, og skreg med vilde Gebærder, —

„Her er ikke Tid til lang Passtiar! Fremad, Kammerater, og lader os begynde med denne gamle Synder.“

Den sorte Djævel strakte sin Haand ud efter mig, for at gribe mig i Brystet; men at omfatte min Pistol, spænde Hanen med Tømmelfingeren paa den høire Haand, og trykke den af mod min Modstanders Hjerne-
skal var kun et Dieblisk Bærk. Negeren sank lydøst sammen, og tumlede hen ad Jorden.

Det mod Klipperne gjenlydende Knald, var Signalet for de ventende Officerer bag Teltforhængen til at træde frem. Med Bøsserne færdige til Skud stode de i samme Dieblisk ved min Side, parate til at efterkomme min Befaling.

Soldaterne udstødte et høit Skrig af Raseri, da jeg nedstød deres Kammerat, og i et Nu vare en Mængde Bøsser rettede mod os, men Krudtet futede bort paa Banden, da de trykkede løs, og der paafulgte intet Knald. De Sorte betragtede hverandre med overtroisk Forfærdelse og trak sig tiilsoomt tilbage, da de saae sex Bøsser rettede paa dem og følte sig overbeviiste om, at disses Skud vare dræbende.

Officererne forpligtede sig til afverlende at holde

Bagt. Jeg begav mig, træt af de sidste Dagsreisers Anstrængelser og Nattevaagen, til mit Telt, hvor jeg snart sov ind.

Natten gik rolig hen. Jeg vaagnede ikke, førend Mubruk greb mig ved Armen.

„Fader,“ sagde han, „vi maae bryde op, thi de er høilys Dag.“

„Lov mig“ vedblev Negeren, da jeg uden at svare gav mig isærd med at ordne min Dragt, saa godt Omstændighederne tillode det, „lov mig, at vi idag ikke slaae Leir, førend vi have naaet det Sted, som jeg har udseet dertil og som jeg i rette Tid skal betegne Dig.“

„Hvor kan jeg love det, da dette er Noget som beroer alene paa Beyen,“ svarede jeg gnaven.

„Idag vil Ingen uden Du have Noget at befale.“ yttrede han roligt. „Saavel Beyen som Oberstlieutenanten ere syge, og de ere allerede komne overeens om, at betroe Dig Kommandoen.“

„Hvoraf veed Du det?“ vilde jeg netop spørge, da en Soldat traadte ind, for at kalde mig til Beyen.

„Jeg er døds syg,“ sagde denne, da jeg indfandt mig, „og Oberstlieutenanten befinder sig heller ikke vel. Vi vilde have foretrukket at blive her, naar vi ikke vare vort Maal saa nær, og man ikke her i denne fugtige Skov, var udsat for den grusomme Feber, men under disse Omstændigheder lader det sig ikke gjøre, Kommandoen overlader jeg Dem, til jeg bliver saa

raff, at jeg selv kan overtage den. Det vil imidlertid tjene mig til Beroligelse at vide den i saa paalidelige Hænder som Deres min brave Ven, og det saameget mere, som De, langt bedre end jeg, forstaaer at tumle de sorte Djævole."

Disse Ord bleve udtalte i afbrudte Sætninger, thi Beyen var virkelig alvorlig syg. Hvad det ærefulde Hørv angik, da modtog jeg det ugjerne, men min Tjenestepligt bød mig ikke at afflaae det, og jeg fandt mig altsaa heri som i saa meget Andet.

(Fortsættes.)

J. Sm. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
 Jomfru D. Olsen, Landmand Olsens Datter.
 Bægter J. Jacobsen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 5.

Løverdagen den 1ste Februar 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Fredagen den 27de December 1861 afholdtes en Generalforsamling i Selskabet, ved hvilken 34 Repræsentanter vare tilstede, og hvori blev foretaget og forhandlet Følgende:

1. Administrator Pastor Rothe, hvis Functionstid udløb med Aaret 1861, gjenvalgte eenstemmig til Administrator for de 3 følgende Aar og har modtaget Valget.
2. Til i Forening med Hr. Overrigscommissair Nørregaard at revidere Regnskabet for 1861 gjenvalgte eenstemmig Hr. Raadmand Petersen, som ogsaa modtog Valget.

3. Til at foretage det, efter Lovens § 48 bestemte aarlige Eftersyn valgtes Hr. Generalmajor Paludan og gjenvalgtes Dhr. Statsraad Salicath og Viinhandler Mønster, hvilke samtlige have modtaget Valgene.
4. Ifølge Revisionens Skrivelse af 25de October 1861 var der ved Regnskabet for 1860 „intet fundet at bemærke“, hvorefter Forsamlingen meddeelte Dwittering for samme.
5. Underrettede Administrationen Forsamlingen om at Bud J. Petersen var affødiget og Reservebud Wandall ansat som fast Bud.
6. Optoges 2 ældre Medlemmer, der paa Grund af Restancer vare excluderede, igjen i Selskabet i Henhold til Lovens § 13, under deres gamle Nr.
7. De uerholdelige Contingenter hos 20 Medlemmer, hvoraf 8 ere døde, i Alt med et Beløb af 101 Rd. 50 §., vedtoges at udgaae af Regnskabet og de paagjældende Levende udslettes af Selskabet.
8. Sluttelig optoges følgende 92 nye Medlemmer, hvis Navne, i Henhold til Generalforsamlingens Beslutning af 19de Marts 1860, forinden have været anførte i de respective Ugeblade i den bestemte Tid, nemlig:

Hr. Barbeer Polaschek.

— Politibetjent L. Herþ.

— Smedermester G. J. Petersen.

— Manufacturhandler Schwarzlose.

Hr. Cand. juris Fuldmægtig Glud.

- Høker H. Mortensen.
- Sadelmager Konfels Enke.
- Formand M. Jensen.
- Muursvend J. Dehler.

Jomfru J. M. Halvorsen.

Hr. Bogholder P. M. Aagaard.

- Tømmersvend D. Hansen.
- Oberst J. A. P. F. Wörishöffer, R. af D. og Dm.

Fru T. Schrøder.

Frøken C. F. Borgen.

- C. Borgen.
- C. F. Borre.
- J. D. Borre.

Hr. Skomagermester C. Holst.

Jomfru D. J. Debusmann.

- C. Simonsen.

Hr. Bærtshuusholder C. Hansen.

- Skomagerfrimester J. Gordsen.
- C. H. Kregenau, Arbeidsmand.
- Snekermester H. Willadsen.
- Høker N. D. Jørgensen.
- Assistent W. Mathiesen.
- Guldsmedmester L. R. Grandjean.
- Snekermester H. Straad.
- Skrædermester A. Lund.

Jomfru D. Møller.

- B. C. Petersen.

Hr. Blomstermaler G. L. Klein.

— Modelleer L. P. Larsen.

— Billedhugger Larsens Datter G.

— — — — H.

— Typograph G. F. Reitzel.

— Bognmand N. Andersen.

Jomfru S. Sviger.

Hr. Hørkræmmer A. Tullinius.

— N. P. Hansen, Arbeidsmand.

— Cigarmagersvend J. Herz.

— Snedkermester G. Thomsen.

— — — — H. G. Christensen.

Jomfru J. Røpke.

Hr. Typograph A. Michaelsen.

— Bortner P. Aagesen.

— Bognmand H. Nielsen.

— Typograph J. L. Jørgensen.

— Lærer N. Thorsen.

Jomfru J. Sviger.

— J. Horn.

Hr. Instrumentmager H. G. Riber.

— Skrådermester H. G. Rasmussen.

— Coffardicapitain P. H. Beck.

— Sadelmagermester G. L. Bjørn.

— Guldsmedmester G. Beck.

— Commandeersergeant J. F. Rasmussen.

— Baadebygger H. Larsen.

— Malersvend J. P. G. Helsted.

Hr. Skrædermester C. G. Clausen.

— Jernstøber A. Nielsen.

— Urtekræmmersvend C. Storm.

Jomfru C. Berg.

Madame Bunzen.

— Hee.

Hr. Skrædermester C. Schouboe.

— — H. C. Clausen.

— Blomsterfabrikant C. P. Franco.

— Skrædermester T. M. Christensen.

— Barbeer A. J. Weidemann.

— Sagførerfuldmægtig N. Ravn.

— Muursvend J. C. Schnabelrauch.

— Bærtshuusholder L. Jensen.

Tjenestepige M. Petersen.

Jomfru S. M. Lerche.

Hr. Kgl. Stibsbygmester J. H. Gullacks Datter.

— Tapetserer J. B. C. Schmidt.

— Premierlieutenant C. W. Lorenzen.

— Bager Wacherhausens Enke.

— Bud P. W. Jahnsen.

— Robbertrykker N. L. Brinck.

Jomfru Schneiter.

Hr. Musicus P. Petersen.

Fru J. G. Achen.

Hr. Assistent Støholm.

— Stolemagermester Lieutenant R. L. Knudsen.

Jomfru W. Hansen.

Fru S. G. Glaser.

Hr. Snedkermester H. G. W. Bauer.

— Fuldmægtig F. Riise.

— Muurmester G. Köhler.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 28de Januar 1862.

J. C. Bondrop.

C. Nothe.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættes.)

Ufortøvet lod jeg blæse til Opbrud. Beyen maatte bindes fast til sin Hest, da han var for svag til at holde sig i Sadelen.

Da jeg flygtigt talte Mandskabet, manglede der henved hundrede Mand, som vare deserterede i Nattens Løb. Dog, dette var en temmelig ligegyldig Sag; vi havde nu saamange færre Fjender, hvilke vi havde Grund til at glæde os ved.

Jeg, og Mubruk, der tilbød sig at vise os Veie, rede forud i Retning mod Nilen, da vi ved at stige over Bjergsmeden, vare komne temmelig langt bort fra den.

Jeg har aldrig gjort en frygteligere Marsch, end

paa denne Dag, og jeg tænker endnu med Skræk paa de Besværligheder, som vi udholdt paa denne korte Strækning. At vedligeholde Orden i Rækkerne, var ikke til at tænke paa. Enhver af Soldaterne banede sig Wei, hvor det bedst var dem muligt, med Sablen i Haanden, igjennem de fra Træerne nedhængende Lianer og forviklede Kaktusshyngninger, som omrankede Kæmpestammerne. Mægtige hensmuldrende Træer, som vare omstyrtede og derpaa bevorede med alt Slags Ufrugt, laa ofte midt i Weien, og maatte omgaaes, da det ikke var muligt at stige over dem, idetmindste ikke med Heste og Pakdyr. Hertil kom at Soldaternes nøgne Been snart bedækkedes af korte Myrer, hvis mægtige Hærskarer i Antal af Milliarder mødte os paa vor Wei. Disse Dyr, hvor smaae de end ere, foraarsage ved deres Bid en brændende Smerte og ere slet ikke til at sjerne, da de bide sig saa fast, at man kun kan faae dem af ved at sønderrive dem. Men hvad der bliver tilbage i Kjødet, bringer den angrebne Deel til at svulme og foraarsager frygtelige Piinsler.

Terrainet blev just ikke bedre, da vi kom til en Sump, som, beliggende midt i Lyssningen i Skoven, ikke var til at omgaae. Lykkeligviis var den hverken dyb eller bred, og for de Gjennemvandrende havde den kun den Ubehagelighed, at Benene, som nu befriedes fra Myrerne, bedækkedes med Blodigler, som selv ikke skaanede Hestene og Dyrerne.

Mubruk havde nøie iagttaget Weien, og pludselig

udstødte han et Frydeskrig; der viste sig nemlig en af disse smalle Stier, om man kan kalde dem saaledes, der ofte af Negerne ere anlagte midt igjennem Urskoven, for at de kunne komme i Berørelse med Benner eller Fjender paa den modsatte Side af denne. Disse enkelte Kommunikationsmidler gjennem de afrikanske Skovstrækninger ere kun bekjendte for dem, som have anlagt dem, eller for hvem der ved et lykkeligt Tilfælde træffer paa dem. At de hverken ere lige eller jævne, behøver neppe at bemærkes; de blive frembragte med høist mangelfulde Redskaber, og slynge sig ofte i meget besynderlige Bugter, for at omgaae Moradser og andre Hindringer. Men desuagtet ere de et sandt Stuegulv mod dem, man selv maa bane sig Skridt for Skridt med Sablen og Dren. Man istemmede derfor Mu-bruks Jubel, saasnart man havde opdaget Grunden til samme, og nu gif det raskere fremad.

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede
 Hr. Skomagermester N. J. W. Ingemann.
 — Skomagervend A. R. From.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 6.

Løverdagen den 8de Februar 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættes.)

Da vi naaede en Plads, som viste sig bekvem dertil, gjorde vi Holdt, for at lade Gfternølerne indhente os. Imidlertid vedblev der dog at mangle en Deel, og det er aldrig bleven mig rigtigt klart, om disse have benyttet Leiligheden til at desertere eller om de have forvildet sig i den mørke Skov. Det Sidste syntes meest sandsynligt, da enhver af Soldaterne, hvilket senere viste sig, havde Vished om endnu samme Aften at være sin egen Herre.

Snart begave vi os atter fremad, To og To, og da Hindringerne bestandig bleve færre, tilbagelagde vi

en betydelig Strækning i Løbet af Eftermiddagen. Da Aftenen faldt paa, naaede vi en Plads, som var temmelig tør og frembød tilstrækkeligt Rum til at overnatte paa. Mubruk, som var ilet forud, og nøie havde undersøgt Situationen, syntes meget tilfreds med Resultatet af sine Efterforskninger, og gav mig et Bink om, at dette var Stedet, han havde omtalt.

Jeg gav Befaling til at slaae Leir, bestemte Nattervagterne, lod uddele Levnetsmidler af vort ringe Forsaad og Teltene opslaae paa de tørreste Steder. Da dette var gjort, forespurgte jeg mig om Beyen og Oberstlieutenanten, og erfarede, at Begges Tilstand betydeligt havde forværret sig, og at de halvt afmægtige vare bragte tilleie i deres Telte.

Mubruk sørgede, som altid, for min Befvemmelighed, og derpaa besteg han sin Hest og red ind i Skoven. Først henimod Klokken ti om Aftenen vendte han tilbage.

Med stormende Hast traadte han ind i mit Telt og omarmede mig.

„Jeg har regnet rigtigt,“ udbød han med dæmpet Stemme, „og naar ikke Alt slaaer feil, saa vil Du endnu idag kunne dømme om, hvad Barbar Mubruk har gjort, for at bevirke Din Frelse. Hold Dig beredt til at flygte Fader; vi have et Tilflugtssted i Nærheden, Hist,“ vedblev han idet han trak Teltets Forhæng tilside, og pegede henimod Skoven, „ligge flere end tusinde Negere skjulte, som ville gjøre deres Brødre

— disse Hundesoldater — frie med Magt. Intet vilde have været istand til at frelse Eder Alle fra den visse Død, naar jeg ikke havde sammensvoret mig med Njematierne. Forsvar vilde ikke have frugtet, thi, som Du har seet, ere Soldaterne Oprørere, med Undtagelse af høist halvtredsindstyve Mand, nemlig den Bart, som har Koner og Børn i Chartum; de Dvrige vilde have hjulpet til at gjøre det af med Eder. En lille Mil herfra gjennemstrømmes Landskabet af Nilen. Denne maae vi søge at naae, selv om vi, i værste Fald maa flaae os frem. Jeg gaaer nu, for at forberede Alt til Flugten."

"Holdt," raabte jeg, og standsede ham; "jeg kan ikke troe paa den Fare, hvorom Du taler, og vil, paa Grund af Formodninger ikke forlade Leiren og derved vise Utroskab mod den Forpligtelse, jeg har overtaget. Hvorfra skulde vel flere tusinde Negere komme til dette Sted, da Ingen kunde vide, hvor vi, naar Aftenen kom, vilde flaae Leir, og da Ingen have kunnet følge efter os."

Mubruk smilede da jeg yttrede disse Ord.

"Kjære Fader," sagde han, "sammenlign blot disse Skoves leifodede Sønner med et ægyptisk Militaircorpses langsomme Soldater. De som flygtede igaar, ere af en os ledsagende Njemati ført direkte igjennem Skoven til den nærmeste Landsby, hvor det unge Mandskab strax er brudt op for at naae dette Sted, hvortil jeg, ifølge mit Løfte i Forsamlingen skulde

bringe Eder. De Sorte have allerede været her i tre Timer, og vente med Utaalmodighed mit Tegn, for at bryde frem mod Eder, men dette Tegn vil naturligviis ikke blive givet, førend vi ere beredte til Flugt. Dog, jeg maa gaae, thi jeg har endnu endeel at udrette."

"Blot et Ord," sagde jeg; „hvad vil der blive af Beyen og Oberstlieutenanten? Jeg kan umuligt lade disse syge Menneſter udsættes for Fiendens blodtørstige Knive, saalænge Modstand kan ydes, og dog er Selvopholdelsesdriften saa presserende i vor Stilling, at vi ikke kunne medtage de Syge, uden at udsætte os selv for Tilintetgjørelse."

"Frygt Intet," beroligede Mubruk mig, „ogſaa de ſkulle blive frelste, dersom det er muligt for menneskelig Kraft og Snildhed."

Med disse Ord forlod han hurtigt Teltet, og jeg tog Anledning til at efterſee mine Vaaben og lade min Bøſe.

Det maatte være langt over Midnat, da Mubruk atter traadte ind i Teltet.

"Det har ikke koſtet ſaa lidt Møie, at bringe Sagen ubemærket i Orden," mumlede han. „Er Du færdig."

"Ja," ſvarede jeg, idet jeg endnu tog nogle Smaa-ting til mig, ſom jeg ugjerne vilde miſte.

"Saa kom, thi det er den høieſte Tid, Krabaterne begynde allerede at blive urolige over, at Signalet udebliver."

Med et Blik paa de mange Ting, som jeg saae mig nødsaget til at efterlade, fulgte jeg min trofaste Jæger, som vendte sig tilhøire mod Skoven.

Vi stormede fremad, saa godt det lod sig gjøre, og vi havde neppe tilbagelagt halvtredstindstyve Skridt, førend Mubruk stod stille.

„Vi ere paa Stedet,“ sagde han, „og ville snart være uden Fare.“

Mine Dine havde imidlertid vænnet sig til Mørket, og jeg saae mig om, men opdagede Intet uden kæmpe-mæssige Træstammer, omvundne af Slyngeplanter og omgivne af en næsten uigjennemtrængelig Underkov.

„Ere vi alene her?“ spurgte jeg, idet jeg lagde min hele Uvillie for Dagen i disse fire Ord, thi at frelse mig selv, medens Andre, som muligen kunde svares, omkom, vilde jeg under ingen Omstændigheder gaa ind paa.

„Nei,“ svarede han roligt, idet han pegede paa et dunkelt Krat, af hvilket jeg kun var istand til at see Omridsene, „her findes alle de skjulte, som jeg har bestemt til at ledsage os paa vor Flugt.“

Jeg fulgte Mubruk, som havde banet en Vej omkring det tætte Krat, og blev glædelig overrasket ved at finde Beyen og Oberstlieutenanten tilhest, de fire Officerer, som endnu vare tilbage, samt tyve Soldater, to Arnauter, Mubrucks og min Hest, og en Dre, belæsset med vor Proviant.

Jeg rystede min brave Jægers Haand.

„Du er en brav Knøs,“ sagde jeg, „og jeg skal aldrig glemme Din Trofskab. Men lader os nu bryde op.“

„Eys,“ svarede han, „endnu ikke. Hør, hvad jeg vil sige Eder,“ vendte han sig til den tause Gruppe. „Det lykkelige Udfald af vor Flugt beroer paa den Forvirring vi ere istand til at bringe Fienden i. Min Plan er denne: Saasnart Steppeulvens Skrig lyder igjennem Skoven, ville de bag Træerne skjulte Regere bryde frem med lydelige Raab, og kaste sig over Leiren. De, som ikke have sluttet sig til Njematierne, men, uden at troe paa Faren, ere blevne tilbage, ville gribe til Vaaben; men de ville ogsaa være de Første, der blive nedhuggede. Naar de Sorte i tætte Hobe styrte frem mod Teltene, da er Diebliffet kommet, hvori vi give dem en fuld Salve. Da denne kommer ganske uventet, vil Bestyrrelsen bringe dem ud af sig selv, og inden de atter komme til Besindelse, ville vi have vundet et tilstrækkeligt Forspring. Ingen vil nu tænke paa at forfølge os, da Standsningen har forsinket dem i at indhente dem, som de især have havt for Die at lade deres Hevn gaae ud over. Altsaa parat; thi Afgjørelsens Dieblif nærmer sig.“

Med disse Ord begav Mubruk sig hastig tilbage til Leiren, medens vi med tilbageholdt Mandedræt og spændte Bøsser, ængstelig lyttede til enhver Tone, som lod sig høre. Den stakkels Bey og Oberstlieutenanten rystede saaledes af Angst og Feber, at Tænderne klap-

prede i Munden paa dem. Det var en piinlig Situation for os Alle.

Endelig efter ti lange Minuter, gjennemskares Luften af det gruelige, skjæbnesvangre Skrig, som var Signalet til at gjøre det af med os. Et frygteligt Hyl fra Skoven besvarede det, og med en vild Brusen styrtede en Skare sorte, bevæbnede Skikkelser henimod Leiren, udstødende deres Krigsskrig. Soldaterne, der betragtede de Kommende som deres Forløfere, ilede dem imøde uden Vaaben. Man hørte kun enkelte Mustetsskud, Njematiernes spidse Landser sænkede sig hurtigt i Brystet paa dem, som havde vovet at sætte sig til Modværge. I sluttede Rækker gif de Sorte nu løs paa de tomme Telte, som paa engang stode i lys Lue og dannede et Flammehav, der grelt belyste de halv nøgne, athletiske Skikkelser.

I dette Dieblif kom Mubruk tilbage som et vildt Dyr.

„Fyr!“ befalede han, næsten aandeløs, og fastede selv Bøssen til Kinden. En Salve fra otte og tyve Geværer paafulgte og sendte sit dræbende Bly ind i de tætte Rækker. Skriget, som opstod, forkyndte den Forfærdelse, dette uventede Angreb havde foraarsaget, og endnu mere bekræftedes den ved den Hast, hvormed de Alle i vild Flugt søgte tilbage til deres Skjul.

„Nu rast afsted!“ raabte Mubruk, fastede sig i Sadlen og red frem med Ordre til at følge ham saa

hurtig som mulig. „Inden Njematterne faae Tid til at bestinde sig, maae vi være ved Floden.“

Afsted gif det i stormende Hast.

Det var et Ridt, som jeg nødigt vilde gjøre endnu engang.

Bludseligt lyste et rødt Skin igjennem Skoven, der kom fra Leiren, som de Sorte havde stuffet ibrand.

„Nu gjelder det at komme afsted trods alle Hindringer,“ raabte Mubruk. „Man maa have bemærket vor Flugt og vil sikkert forfølge os.“

(Fortfættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Tømmersvend G. A. Fleck.

Rettelser.

I forrige Nr., Side 37, Linie 7: Skrædermester Schouboe læs: Smedemester Schouboe.

Samme Side, Linie 17: Gullacks Datter, læs: Gullack, Dbmd.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 7.

Løverdagen den 15de Februar 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættes.)

Et dæmrende Lys, som kom os imøde, underrettede os om, at enten var Dagen brudt frem eller ogsaa nærmede vi os Udgangen af Skoven. Det Sidste var Tilfældet. En frisk kjellig Lustning sagde os, at vi vare i Nærheden af Vand.

Jeg aandede dybt, da vi efterat have de sidste mørke Kjæmpestammer bagved os, befandt os paa den aabne Slette; her var otte og tyve med Bøsser bevæbnede Mænd tilstrækkelige til at afflaae Angrebene af nogle hundrede Negere.

Vi standsede et Dieblif for at lade, og gif der-

paa i Retning mod den hvide Flod. Morgenen graaede da vi naaede Nilen og befandt os ligeover for en klippefuld De. Bredden var her meget steil, da der kun var lav Vandstand i Floden. Den syntes ikke at være ret stor; den bestod af lutter nøgne Fjelde, som hævede sig dristig mod den blaa Morgenhimmel med sine takkede Arme.

„Herren være lovet, vi ere ved Stedet!“ raabte Mubruk og sprang af Hesten.

„Og hvad skulde vi gjøre her?“ spurgte jeg forundret og saae mig om i det øde Land.

Uden at svare mig, brændte Mubruk sin Bøsse af, Kuglen slog mod Klipperne, som gjengav Knaldet mangfoldige Gange, og saa Minuter efter saae vi en Baad, roet af to Negere, dreie om et Hjørne af Den, og styre lige hen til os. Da den rummelige Baad havde naaet Bredden, sprang den ene af de Sorte iland og var i næste Nu oppe paa den høie Skrænt. Han omarmede Mubruk og kyskede ham, efter maho-medanst Skik, paa begge Kinder. Derpaa traadte han hen til mig og rakte mig Haanden.

Jeg blev meget forundret, da jeg i den unge Mand, der nu bar Njematiernes Dragt, gjenkjendte en Soldat ved Navn Achmet, som for en Maaned siden, efter Angivende, var bleven skudt i Chartum. Han maatte have bemærket min Forundring og udtødt den paa den rette Maade, thi han udbrød:

„Du er forbausset over, at Achmet lever endnu og

staaer her for Dig, som voret op af Jorden! Nu, det er ogsaa besynderligt nok. Viden det er Mubruks Bærk! Han forstaaer at berede os Overraskelser og tage sig af dem, som trues af Faren, idet han selv veed at sætte de Døde i Virksomhed, for at staae ham bi."

"Lader os komme bort," sagde han derpaa, "thi her ere vi intet Dieblif sikke for at opdages af en Skare omstreifende Njematier eller Guller, som have forenet sig med disse og som skyde særdeles godt. Det ville være meget ubehageligt, om de Karle opdagede vort Smuthul, og vi kunne faae en haard Dyst med dem, da de ere seige som Djævl, og vist kun ugjerne lade sig berøve den Fornøielse at slagte os."

Under denne Tale havde Achmet taget min og Mubruks Hest ved Tøilerne og ført dem ned til Vandet paa et Sted, som var mindre steilt. Beyens og Oberstlieutenantens Heste saavel som den Dre, der var belæstet med vor Proviant, førtes af de to Arnauter og en Negerfoldat. De Syge bleve omhyggeligt bragte ned i Baaden, vi andre fulgte efter, paa atten Soldater nær, som, naar vi havde naaet Den, skulde afhentes, og derpaa stødte vi fra Land.

Vi havde vel tilbagelagt den halve Bei, da Negernes Krigshyl led fra Strandbredden og strax efter en Sky af Pile blev affudt paa os, skjøndt uden Nytte. Vi vare lykkeligvis for langt borte til at naaes af flige Baaben, men derimod ramtes to af

Hestene, som svømmede efter Baaden og ved lange Daddelstriffer, vare fastgjorte ved denne. Mubruk be-
tragtede nøie en mat Rørpil, som var naaet længere
end de andre og faldet ned i Baaden.

„Gulnegere,“ mumlede han tørt; „Pilene ere stærkt
forgiftede og de stakkels Dyr kunne ikke frelles.“

Med disse Ord sønderfjar han Strifferne med
sin Kniv. Dyrene dreve hurtigt med Strømmen og
gjorde derved Fartøiet frit og lettere at roe.

Nu var Touren til os, at gjøre Alt, hvad vi
formaaede, for at frelse de haardt betrængte Soldater
paa Flodbredden. Disse havde nemlig, uden at af-
vente et Angreb, affyret deres Bøsser paa den frem-
styrrende Fjende, men uden noget videre Resultat.
Derpaa havde de dannet en Kuarré for med deres
Bajonetter at forsvare sig mod de Cortes Landsk.

Regerne vare imidlertid altfor snue til at gjøre
noget Forsøg paa at bryde Kuarréen ved et Vaabens-
angreb, men de omslattede den i en stor Halvkreds,
efterat have bemærket, at de ikke kunne komme os til-
livs, og af Frygt for deres giftige Pile og lange
Kastespyd vovede Soldaterne ikke at lade deres Bøsser.

(Fortsættes.)

J. Gm. Larsen.

Extract

af

fjerde Kvartals Regnskab 1861,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Beholdning fra 3die Kvartal 1861.....	1920	21
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 73de Aargang Nr. 40—52 incl. 1136 Rd. 80 ß.		
Restancer fra 3die Kvartal.....	15	— " -
B. Contingenter: Restancer fra 3die Kvartal 607 Rd. 62 ß.		
anviste Contingenter for 4de Kvartal... 2245 — 30 -		
— kongelig Gave..... 80 — " -		
	2932	Rd. 92 ß.
deraf er indbetalt contant 2037 Rd. 29 ß.		
afstrevet som uerholdelig. 101 — 50 -		
	2138	79
Restancer.....	794	Rd. 13 ß.
C. Laans Afdrag: Restancer fra 3die Kvartal 953 Rd. 22 ß.		
anviste Laans Afdrag i 4de Kvartal... 1710 — " -		
	2663	Rd. 22 ß.
deraf er indbetalt	1723	— " -
Restancer.....	940	Rd. 22 ß.
D. Renter: af 100000 Rd. Stats-Dbl. for 1/2 Aar..... 2000 Rd. " ß.		
— af 400 Rd. Prioritets-Dbl.... 8 — " -		
— af £ 6800, dansk-engliske 3 pCt. Dbl., £ 102	903	— 78 -
	2911	78
E. Justiter, Gieschütz's Legat til rentefrie Laan 500 Rd. " ß.		
— — — til Pensioner... 50 — " -		
F. Uaffordrede Pensioner for Afsøde særsk. til Indtægt..... 42 Rd. 48 ß.		
— Gratificationer, ligeledes ... 45 — " -		
	87	48
Rd....	10483	18

Kjøbenhavn, den 31te December 1861.

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Pensioner: uaffordrede fra 3die Kvartal 1861	93	Rd. 24 ß.
deraf ført til Afgang for Afsøde.....	42	— 48 -
	42	48
endnu uaffordrede	50	Rd. 72 ß.
anviist til Udbetaling for 4de Kvartal Pensioner og Livrenter.....	1355	— 24 -
	1406	Rd. " ß.
tilsammen... 1406 Rd. " ß.		
deraf er udbetalt Pensioner.. 1356 Rd.		
Livrente til Fru Boncke..... 50 —		
	1406	— " -
	1406	"
2. Gratificationer: uaffordrede..... 45 Rd.		
ført til Afgang for Afsøde..... 45 —		
	45	"
3. Lønninger.....	475	"
4. Ugebladets Trykning med Papir.....	176	30
5. Generelle Omkostninger	226	64
6. Uerholdelige Contingenter, afstrevet..... 101 50		
Saldo-Beholdning, indsat i Privatbanken 6700 Rd. " ß.		
Contanter	1310	— 18 -
	8010	18
Rd....	10483	18

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Overensstemmende med Kasse-Controllen.

J. C. Bondrop.

C. N. Laurup.

C. Rothe.

Tannestad.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 8.

Løverdagen den 22de Februar 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

I Slutningen af Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantsforsamling blive afholdt i Selskabet for, ifølge Lovens § 31 c, at vælge nye Repræsentanter. Dagen vil nærmere blive bekjendtgjort.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra Dato til Selskabets Bogholder, Toldbodgade Nr. 11, 3. Sal.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 18de Februar 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. C. Nothe.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

En statelig, ser Fod høi Neger, nogen til det brogede Læderskjørt, som omgav hans Hoster, og med en prægtig Sjederkrone paa Hovedet, traadte frem af Negernes Række med sænket Skjold og uden Baaben. Han syntes at være en Art Parlementair, der skulde bevæge vore Soldater til Frasald. Vi kunde ikke høre hvad han sagde, men vi kunde see hans udtryksfulde Gebærder, idet han snart strakte Haanden ud imod os, snart imod Himlen, beskrev Kredse i Luften eller pegede paa den endeløse Urskov, som begrændsede hele Horizonten. Soldaterne bleve imidlertid ubevægeligt staaende med hævede Bajonetter, og lode sig ikke rokke.

Da dette Skuespil havde varet i nogle Minuter og jeg følte, at jeg havde gjenvundet min Rolighed, lagde jeg mit Gevær an og tog godt Sigte. Skuddet faldt, og trods Baadens Bakken, havde jeg ramt mit Maal. Den sorte Drator gjorde et vældigt Spring, og styrtede derpaa med Ansigtet mod Jorden. Ogsaa de øvrige Bøsser i Baaden bleve affyrede, og det med et saa gunstigt Udfald, at endnu fire eller fem Negere faldt.

Gullernes Raseri yttrede sig i stærke Brøl. En heel Skov af Landser regnede ned over de ullykkelige Soldater, som, dræbte eller svært saarede, styrtede ned

i Floden. De Faa, som ikke ramtes og som søgte at forsvare sig med deres Sabler, bleve for vore Dine nedstødte med Knive.

Baaden bøjede nu skarpt om et fremspringende Fjeldstykke og befriede os for det blodige Syn; den eneste Udgang til Klippeøen laa for os.

Vi stege iland, men uden at vide om vi virkelig havde opnaaet Frelse og Sikkerhed.

En cirkelrund Kredss af steile, nøgne Klipper laa for os, indesluttende en lille Dal, i hvis Midte voksede nogle smaae Palmer og Mimoser, som kun fandt en sparsom Næring i det ringe Jordsmon. Kun een Indgang førte til denne Dal og den syntes dannet af Menneskehænder. Det var den, hvorved vi vare landede, og dækket af et fremspringende Klippestykke var den ikke til at opdage fra Glodbredden. Achmet forsikrede mig, at det var umuligt fra Bandsiden, paa noget Punkt af Den at bestige de steile Klipper og komme ind i Dalen.

Vi stege op ad Steenmasserne og Achmet viste os Indgangen til en Hule, der i første Dieblis syntes meget lille, men ved nøiere Undersøgelse fandtes saa rummelig, at vi her kunde anbringe de Syge. Tre skraa i Overdelen udmeislede Abninger, gav det ganske behagelige Rum, Luft og Lys. Achmet førte mig derpaa op paa Klippen over Hulens, hvor Naturen havde dannet en Platform med et taffet Brystværn.

„Herfra,“ sagde han, „kan man oversee begge

Flodbredder og saaledes holde De med Fjendens Bevægelse. Otte gode Bøsser som Eders kunne med nogen Narvaagenhed forsvare denne De i flere Uger. Med Pile og Rastevaaben lader her sig Intet udrette, medens Eders Rugler kunne pille Fjenden bort Mand for Mand."

Jeg bemærkede, at det vilde være nødvendigt, for aldeles at undrage Fjenden Synet af Bagten foroven, at der anbragtes Noget, bag hvilket den kunde indtage en bekvemmere Stilling, end at ligge udstrakt paa Maven.

Mubruk, som imidlertid var kommen op paa Platformen, foreslog, imellem to Stænger at befæste et af vore Hestedækkener, hvilket vel vilde være stort nok til at unddrage hele Besætningen for de Sortes Spejderblikke.

Da der, saavidt vi kunde see, ikke var nogen Fjende at opdage, skrede vi strax til at udføre vor Plan, og efterat Arbeidet var fuldført, blev Underofficeren Hamet og den sorte Soldat posterede her som Skildvagter, og vi Andre begave os tilbage til Hulen, hvor vi fandt Beyen og Oberstlieutenanten Døden nær. De Anstrængelser, som de havde været udsatte for i deres febersyge Tilstand, havde saaledes medtaget dem, at de ikke stode til at frelse; den nuværende Rolighed og sundere Luft kom for silde; de vare begge døde inden Middag.

Vi gave os strax isærd med at grave deres Hvile-

steder ved Hjælp af vore Sabler og Knive, og saa Timer efter havde de indtaget dem, med Hovederne mod den hellige Prophetstad Mekka, som de havde forlangt; et Par nedrullede Steenblokke væltedes over dem, og saaledes skete den mahomedanske Skif sin Fyldest. Her hvilede de, hundrede af Mile fra deres Hjemstavn imellem steile og nøgne Klippemasser, paa en lille navnløs, ubekjendt De, midt i en af Afrikas Floder.

En Mand, som jeg, der ikke eier eller elsker noget Andet paa Jorden end sin gode Bøsse og sin troe Hest, og hvem Ingen beklager naar han dør, er under saadanne Omstændigheder ikke nær saa ilde faren som dem, der have Kone og Børn, Eødfkende og et elsket Hjem, som vækker deres Længsel. Jeg vendte mig derfor bort, da jeg saae, de fleste af de skæggede Mænd borttørre en Taare, efterat have bragt de Hedengangnes Levninger til Hvile.

I Løbet af Eftermiddagen viste Achmet mig det Forraad af Levnetsmidler, han omhyggeligt havde samlet og opbevaret. „Vi ville kunne holde os en heel Maaned, uden at behøve at forlade Den paa Grund af Mangel,“ bemærkede han, „og inden den Tid vil et af de Skibe, som besøge Floden for at kjøbe Elphenbeen, være kommen her forbi og paa Anraab have ført Eder til Chartum.“

Det var bleven Aften, og vi vendte tilbage til Hulen, hvor vi leirede os saa gemyttlig som muligt.

Posterne paa Platformen bleve afløste af tvende Officerer, og der var truffen den Aftale, at naar der viste sig nogen Fare, skulde et Skud falde os til Baaben.

„Det er mærkværdigt,“ sagde Mubruk den følgende Morgen, da han saae, at jeg var vaagen, „det er mærkværdigt, at de skurfagtige Gulnegere have ladet os i Fred i Nat, thi jeg tør sværge paa at begge de tyrkiske Officerer, som vi havde stillet paa Post, have sovet meget rolig, medens Prairierne her omkring ere opfyldte med blodtørstige Gjender.“

Jeg lyttede, men ovenover var Alt stille.

„Det er bedst vi foretage en Refognoscering,“ svarede jeg, idet jeg reiste mig og steg med Mubruk op paa Platformen.

Jo, ganske rigtigt, begge Tyrkerne laae bekvemt indviklede i deres uldne Dækner og med Bøssen i Armen, ved det af Naturen dannede Brystværn og sov.

Min Jæger rystede fortrædelig paa Hovedet; derpaa vendte han sig langsom om og lod sit Faldskib glide langsmed begge Glodbredderne.

„Hvad er det?“ raabte han pludselig og pegede paa en ophøiet Gjenstand ved den høire Bred.

„En Jordvold, som de Sorte i al Ro have opkastet i Nattens Løb,“ sagde jeg og traf paa Skulderne. „Hei der, Lieutenant,“ tilføjede jeg, og berørte den nærmest Sovende noget ublidt, „kan De maaskee sige mig, naar og af hvem hiin Vold ved den høire Bred er bleven opført?“

„Kim bulur!“ brummede den søvndrukne Tyrk og vendte sig gabende om paa den anden Side.

„For Djæveln, Herre,“ skreg jeg, „De har havt Bøgt heroppe og maa vide, hvad der er gaaet for sig iland, hvorledes kan de da svare mig saaledes?“

„Ganste simpelt,“ yttrede han phlegmatisk, „for jeg var træt, faldt isøvn, og saae selvfølgelig ikke hvad der foregik.“

„Lad mig imidlertid gjøre Dem opmærksom paa, at det aldeles ikke er saa ganske simpelt, som de forestiller Dem,“ svarede jeg, fortørnet over den letsindige Tone, hvori han talte. „Fra hiint Punkt kan man nu beskylde os, uden at vi kunne gjøre Noget for at forhindre det. Naar De vilde have sovet paa Deres Bost, saa havde det været Deres Pligt at vække en af os Andre, der kunde indtaget Deres Plads.“

„Beskylde?“ gjentog den tappre Officeer, idet han reiste sig halvt op. „Hvor vil De hen? Den bedste Bue vil ikke kunne sende en Piiil her til Den.“

„Det behøves heller ikke,“ faldt jeg ham barsk i Ordet. „Hvad vil De sige, naar Deres Soldater sende os Kugle efter Kugle fra deres lange Musketter, skjulte bag hiin Bold?“

„Bed Propheten, derpaa har jeg ikke tænkt!“ raabte Lieutenanten, og der kom pludselig Liv i ham. „Hvoraf formoder De at de Hunde skulde vise sig saa flette.“

„Fordi, som De seer, Jordvolden er opført af Soldaterhænder, hvilket dens Regelmæssighed betegner,

og fordi Regerne, selv om man ikke vil drage nogen Slutning heraf, aldrig føre Krig paa den Maade. Dog, nok herom; Ord forandre ikke Sagen. Det gjelder nu om at finde paa, hvorledes vi skulle forebygge de onde Følger af den stedsfundne Mangel paa Agtpaa-givenhed."

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

- Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:
- Froken N. Holmblad, afdøde Jarver Holmblads
Datter.
- Hr. Telegraphist J. Jørgensen.
— Mecanicus J. Jørgensen.
— Factor H. Bruun.
-

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 9.

Løverdagen den 1te Marts 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

I Slutningen af Marts Maaned d. A. vil en Repræsentantsforsamling blive afholdt i Selskabet for, ifølge Lovens § 31 c, at vælge nye Repræsentanter. Dagen vil nærmere blive bekjendtgjort.

I denne Anledning opfordres herved Selskabets samtlige Medlemmer til, i Henhold til Lovens § 34 a, at indkomme med Forslag til nye Repræsentanter, hvilke bedes afgivne inden 3 Uger fra Dato til Selskabets Bogholder, Toldbodgade Nr. 11, 3. Sal.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 18de Februar 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. C. Nothe.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 20de Marts d. A. Efterm. Kl. 6, afholdes i Selskabet, i Henhold til Lovens § 18, en Repræsentantsforsamling i Efterlægts-Selskabets Gaard Nr. 54 paa Østergade, paa hvilken tillige vil blive at foretage Valg paa nye Repræsentanter overeensstemmende med Lovens § 34 c, hvortil Dhr. Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Februar 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„Den første Forholdsregel, vi have at tage, er, ikke ostere at lade disse tvende Officerer trække paa Bagt, thi de kunne let forkjole sig, naar de skulle sove i det Frie,“ brummede Mubruk tørt. „Jeg mener, Abu Midfa, at det er bedst, at Du, Achmet, Hamet og jeg stiftes til at trække paa Bost, thi da ere vi idetsmindste sikke paa, at vore Bøsser forhindre de Sorte fra svømmende at nærme sig Den, hvilket de maaskee i

Nat blot have ladet sig afholde fra ved Bagternes lydelige Snorken."

"Jeg vil strax gjøre Begyndelsen og blive her oppe; thi dersom jeg forstaaer mig ret paa mine Landsmænd, saa vil der skee Noget endnu i Formiddag, som vil holde os i Aande."

Mubruk undersøgte sin Bøsse, og vi forlode ham.

Efter Solens Siilling paa Himlen kunde Kloffen vel være ti, da jeg hørte et Skud fra Platformen. Jeg var netop besjæftiget med at støbe Kugler, men kastede hurtig Formen, greb Geværet og sprang op til Mubruk, som var ifærd med at lade paany.

"Hvad er der?" spurgte jeg.

"Ikke noget af Betydenhed," svarede den Sorte. "Det var blot en Gulneger, som paa Bugen vilde snige sig hen til Jordvolden igjennem det høie Græs, men han gjorde det saa ubehændigt, at jeg sik Die paa ham og sendte ham en Kugle i Skalden, blot for at indgyde de Kjeltringer Skræk."

"Hvorfor man ikke vil undlade at vise os Erkjendtlighed," bemærkede jeg, og pegede paa Volden, over hvilken netop nogle Bajonetter kom tilsynne.

"Lad dem see sig for," grinede Mubruk, "thi det mindste Stykke af et Menneske, som vover sig frem over Randen, skal aldrig mere komme til at beklage sig over, at vi ikke have viist det al mulig Opmærksomhed."

Mubruk fremtog derpaa sin Jagtkniv og stjar fire Abninger med lige Mellemrum i det uldne Teppe.

„Saa,“ sagde han, „det er vore Skydestaar, saa at vi ikke behøve at stille hele Bredsiden af vort Legeme blot. Gullerne kunne maaskee være ubehændige nok til at træffe et Menneſte med deres Kugler.“

Den nye Indretning var meget praktiſt. Man kunde nu, uden at lade ſig ſee, ſtilke Bøſſeløbene gjennem Abningerne, og da der foroven blev frit Rum nok, overſee Alt og taae uſiagtiſt Sigte. Dette var en betydelig Fordeel, ſom vi havde forud for Regersoldaterne, thi diſſe kunde ikke undgaae at hæve ſig over Jordvolden, naar de ſkulde lægge an, og ſaaledes udsætte den overſte Deel af Legemet for vore Kugler, ſom ſjeldent feilede.

Det var imidlertid bleven Middag og Mubruk blev afloſt af den gamle Underofficer, der uden Henſyn til Omſtændighederne, ikke nokſom kunde glæde ſig over, hvor godt de ſortie Soldater havde anlagt Skydevolden.

„Iſandhed,“ udbrød han, „det er Synd for de Fyre, at de maae komme under vore Bøſſer; det er ingenlunde ſlette Soldater, og jeg maa ſige, at de gjøre min Underviſning Vre.“

Den gamle Underofficer havde vel været omtrent to Timer paa ſin Poſt, da tre ſtarke Slag med Bøſſefolken tilkjendegave os at han havde Noget at meddele. Jeg tog mit Gevær og ſprang op til ham.

„Bed Prophetens Eſjæg,“ ſagde Hamet, uden at forandre ſin iagttagende Stilling bag Tæppet, „jeg vil

ikke være ærlig, naar der ikke er Noget igang hist ovre. See blot, hvorledes, fra Tid til anden, et med Græs og Planter omviklet Hoved kommer tilsyne over Borden, som om det vilde udspeide os. Jeg kan ikke undlade at skikke den Karl en Kugle, for at betage ham Lysten at figge os i Kortene."

Jeg var knælet ned ved Eiden af Gamet, og rettede ligeledes igjennem et af Hullerne min Opmærksomhed paa Borden. Netop i dette Dieblif viste Gjenstanden sig atter, men den syntes ikke at være noget Menneskehoved.

"Skyd," sagde jeg, thi jeg vilde see, hvad Virkning en Kugle vilde gjøre. Gamet stak Bøssepiben gjennem den nærmeste Aabning og spændte Hanen, men i det samme forsvandt den vandrende Græshob. Jeg lagde ogsaa an, og holdt mig parat. Et Dieblif efter kom Gjenstanden atter over Randen af Brystværnnet. Underofficerens Bøsse knaldede netop, ligesom jeg vilde afholde ham fra at brænde løs, da det Hele forekom mig at være en Krigslist, for at bringe os til at give Id, og saaledes tilkjendegive, hvor vi vare. Og det viste sig virkelig at være Tilfældet, thi ligesom vi talte sammen om det Sandsynlige heri, afsyredes der mindst sex Bøsser paa os, men Kuglerne flog magtesløse mod vort Dækket, og gjorde os ingen Skade, medens jeg benyttede Diebliffet til at tage en af de Sorte paa Kornet, og et Skrig, som ledsagede

den lynsnare Forsvinden af min Mand, sagde os, at han havde faaet sin Bekomst.

Skydningen havde kaldt Dens hele Besætning til Baaben paa Platformen.

„Hvor de Menneſker ere dumme, at de kunne troe, at deres Rugler kunne gaae igjennem et uldent Tæppe og anrette nogen Skade,“ raabte en af de tyrkiſke Officerer med en spottende Latter, ſom flere iſtemmede, kun ikke Mubruk, der var bleven uſædvanlig alvorlig.

„Mine Benner,“ ſagde han, „troe ikke, at diſe Soldater, ledede af de listige Njematinegere, ere ſaa enfoldige, uden Grund at ſkyde paa det uſkyldige Dækken. Nei, i denne Maneuvre ligger en eller anden Kæveſtreg, ſom kun altfor ſnart vil blive os indlyſende.“

„Allah, hvad er det?“ raabte Hamet, der endnu ikke havde forladt det Sted, hvorfra han gjorde ſine Jagttagelser. „See, ſee, der driver en Baad med en Neger i nedad Strømmen, og derſom jeg ikke feiler, er det vor Baad. Jeg gjenſjender den paa Beyens brogede Heſtedækken, ſom jeg lod blive tilbage i ſamme.“

Mubruk udfødte et lydeligt Skrig og lagde ſit Gevær an, da Baaden blev ſynlig for os Alle. Sex Bøſſepiber rettedes paa den deri ſtaaende Neger, ſom nu, udfødende et høit Krigshyl ſprang i Vandet. Skuddene knaldede næſten ſamtidigt, men ogſaa fra Jordvolden, ſom vi i Overraſſeſens Dieblik ganſte

havde forglemt, faldt der Skud, og to af Officererne, der havde stillet sig blot derved, at de, for at tage bedre Sigte, vare traadte frem for det beskyttende Dækken, styrtede døde omfuld.

Baaden vedblev at drive med Strømmen. Mubruk slog sig med den knyttede Haand for Banden og hengav sig til de vildeste Udbrud.

„Tænkte jeg ikke nok,“ stønnede han, „at der maatte være Et eller Andet iværk. Medens vi gabede i Øster, handlede de i Vester. En snu Hund svømmer igjennem Floden og fører Baaden bort, for at afskjære os ethvert Middel til Frelse, og de have i den Henseende opnaaet et langt heldigere Resultat, end de kunne have formodet, thi vort hele Krudtsforraad laa i Baaden, og hvad vi endnu have tilbage i Hornene er ikke tilstrækkeligt mere end til een Dag. O! at Ingen tænkte paa, at bevogte det for os saa vigtige Fartøi, eller, om vi ikke ansaae dette fornødent, da at bringe Krudtet i Sikkerhed.“

„Men er der ingen Mulighed for atter at komme i Besiddelse af Baaden,“ spurgte jeg Mubruk, som fortvivlet fulgte den med Dinene.

„Ikke uden man vilde udsætte sig for den visse Død,“ svarede Mubruk mørk. „Den sorte Hund har fastet brændbart Stof i Baaden, jeg seer tydeligt Røgen stige iveiret; desuden lade Negerne den ikke ud af Diet, men følge den til den flyver i Lusten, hvilket snart vil skee.“ Igjennem et af Hullerne iagttog jeg,

hvorledes den langsomt drev nedad Strømmen, medens en graa Røgsvile steg lodret op fra den. Bludseligt slog en lys Flamme iveiret, og samtidigt hermed fulgte et stærkt Knald. Baaden maatte formodentlig være splintret ad og spredt til alle Sider, thi strax efter opdagede vi nogle ryggede Bræder og Planker, som dreve omkring paa Overfladen. Det frygtelige Glædeshyl fra Prairierne, som ledsagede denne Begivenhed, beviste noksom, at de Sortes Krigslist fuldkommen var lykkedes. Vi befandt os uden Baad og uden Krudt, halvt om halvt i vore forbittrede Fjenders Magt.

(Fortsættes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Bankdirecteur G. F. Tietgen.
 - Bærtshuusholder D. Nielsen.
 - Jernstøberformer G. D. Nielsen.
-

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 10.

Løverdagen den 8de Marts 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 20de Marts d. A. Efterm. Kl. 6, afholdes i Selskabet, i Henhold til Lovens § 18, en Repræsentantforsamling i Efterlægts-Selskabets Gaard Nr. 54 paa Østergade, paa hvilken tillige vil blive at foretage Valg paa nye Repræsentanter overensstemmende med Lovens § 34 c, hvortil Dhr. Repræsentanter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Februar 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Lauthrup. C. Nothe.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Fortsættelse.)

„Da hvad er der nu at gjøre?“ spurgte jeg.
 „Skulle vi i al Ro lade os slagte?“

„Lad os fremfor Alt see efter hvormeget Krudt vi have,“ svarede Mubruk, idet han paany opmandede sig og kastede et foragteligt Blik paa de som af et Lyn ramte Tyrker.

Som det snart viste sig, havde vi endnu Krudt til to Skud for hvert Gevær. Mubruk rystede sorgmodigt paa Hovedet.

„Dermed komme vi ikke vidt,“ sukkede han, og der bliver os ingen anden Udvei tilbage, end næste Nat at svømme igjennem Floden, og naar vi have naaet den venstre Flodbred, at flygte, saa hurtigt vi formaae, thi ellers ere vi useilbarligt forlorne. De forte Midtinger vide, at vi have Mangel paa Munitiön, og de ville derfor uden mindste Frygt sætte herover og gjøre os til Fanger, og da er al Frelse umulig.“

Tyrkerne gittrede over alle Lemmer og stirrede fortvivlede frem for sig.

„Vi kunne ikke svømme,“ klagede de næsten eenstemmigen.

„Saa maa I blive hvor I ere,“ svarede Mubruk foldt.

„Nei,“ udbrød jeg bestemt, „maa de blive her,

faa bliver jeg ogsaa; Ingen skal sige om mig, at jeg i den yderste Nød har ladet mine Ulykkesbrødre i Stikken."

Mubruk traf paa Skuldrene, og derpaa forlod han tilligemed Mango og Achmet Hulen, til hvilken vi vare vendte tilbage for at raadslaae om vor Stilling og hvad der var at gjøre.

"Fader," sagde Mubruk og tog mig tilside, efterat han havde ført en Samtale med sine Venner, „jeg har talt med Achmet og Mango for at høre, hvad de mene om vor Situation, og de ere af samme Anskuelse som vi, at Den ikke lader sig forsvare uden Krudt, og at vi derfor maa søge vor Frelse i Flugt. Det vilde naturlignviis være ligesaa unyttigt at gjøre noget Forsøg paa at lære Tyrkerne at svømme, som det vilde være spildte Ord, naar man vilde overtale Dig til at forlade disse feige, ligegyldige Muselmænd. Vi have derfor lagt følgende Plan, der, god eller slet maa bringes til Udførelse. Achmet, Mango og jeg ville iaften forlade Den og svømmende stræbe at naae den høire Bred, Du, med de Andre, maa imidlertid søge at beskæftige Fjenden, hvilket skeer bedst paa den Maade, at I gjøre de to faldne Officeres Liig til Skive for Regernes Kugler. I have samtidigt hermed den bedste Leilighed til at gjøre Fjenden den meest mulige Skade med Eders Bøsser. Vi Tre ville imidlertid søge at naae Njematiernes nærmeste Hovedleir, hvor der, efter vor Beregning, kun vil findes faa af de deserterede

Soldater. Her ville vi fortælle en lang Historie om de Lidelser vi have gennemgaaet paa vor foregivne Flugt fra Regimentet, og man vil troe os og byde os velkommen. Saa hurtig det lader sig gjøre, ville vi slutte os til Njematiernes Streifkorps og saaledes ville vi komme blandt Fjenderne, som belure Eder her. Vel ville I da blive tagne tilfange, men jeg nærer det faste Haab at frelse Dig; hvad der bliver af de Andre er mig ligegyldigt."

Jeg havde nu vistnok meget at indvende mod en Plan, der var saa faresfuld for min sorte Yndling, men denne vidste at tale saa indtrængende og fremstille Sagen saa simpel, at jeg endelig gav efter, idet jeg hjertelig omarmede den brave unge Mand.

Der var ingen Tid at spille for at træffe de nødvendige Forholdsregler og berede Alt til det gunstige Dieblif. Saa meget tørt Træ som var at finde, blev samlet og bragt op paa Platformen, for der at antændes om Aftenen, og de tre Regere søgte, saavidt muligt, at gjøre sig ukjendelige. Fuldstændigt nøgne forøvrigt, bare de Intet uden en Art Læderskjørt, der bestod af mangfoldige sammensflettede Remme, prydede med Muslingeskaller. Om Armene og Benene befæstede de Jernbaand, hvilke Njematierne bare som Zirater. En Kniv i Beltet, som Overdelen af Skjørtet dannede, samt Høvdingenes Krone af Strudsffjer paa Hovedet, fuldendte Kostumet. De oversmurfte deres Legemer med ildelugtende Fedt og bemalede sig paa

den vidunderligste Maade med en Art rød Leerjord, for endnu mere at ligne de vilde Originaler.

I det første Dieblif gjenkjendte jeg ikke min troe og udholdende Jæger, da han bevæbnet med Landse og Bue, traadte hen til mig.

„Hvorledes synes min Fader om Mubruk i hans Hjemstands=Dragt?“ spurgte han i Negersproget.

„Mubruk, Negeren fra Darfur, er en af de skjønneste og tappreste unge Folk i Sennaar,“ svarede jeg. „Maatte blot ikke hans Landse blive stump og hans Die usikkert, naar han forfølger Pantheren dybt i Skoven, hvor det er saa mørkt, som om Solen havde ophørt med at staae op bag Djebbel Fungi.“

Til stor Uengstelse for Tyrkerne, som ikke forstode vort Sprog, og derfor muligen troede, at vi aftalte et Forræderi mod dem, vedbleve vi at udverle vore Tanker og Følelser indtil Solen var gaaet ned og det paa engang blev mørkt; thi i hine Egne fjender man ikke til noget Tusmørke. Nu begyndte vi at iværksætte vor Plan. Snart flammede en munter Ild paa Plattformen, og jeg tog selv Plads ved den.

Jeg veed ikke, ifølge hvilken Idee vor Fjende faldt paa at efterligne os i denne Henseende. Snart brændte der ogsaa et lystigt Baal hiinsides Jordvolden, og man kunde see de matte Lysstriber fra samme speile sig i Vandet. Mubruk, Mango og Achmet syntes at være enige om, at Fjenden nu havde sin hele Opmærksomhed henvendt paa Plattformen, og hvad der gik for sig,

thi man kunde tydelig see dem langt borte samle sig i Grupper og stirre over imod Den. Hele Besætningen blev nu beordret op, for at give de Nysgjerrige en Hovedsalve. Enhver skulde tage sin Mand paa Kornet og Alle fyre paa eengang. Derpaa grebe de to Artillerister paa min Befaling hver sin af de døde Tyrker, og anbragte Ligets Hoved over Dækket. Listen lykkedes. Bore Beleirere kunde ikke troe Andet, end at de halvt af Skinnets fra Ilden belyste Hoveder kom tilsynne for at speide, og trende Skikkelser viste sig med den halve Krop over Bolden og Musfetterne rede til Anlæg. Dette var hvad jeg ønskede. Sex Geværer brændtes af som paa Kommando, tre fra Bolden og tre fra os. Paa Platformen faldt Ingen, men mit Øie var skarpt nok til at sige mig, at Fienden ikke var sluppet saa let, thi det Skrig der lød var altfor betegnende.

„Nu er Diebliffet kommet!“ sagde Mubruk og rakte mig Haanden. „Farvel, min Fader!“

Jeg ledsagede de tre Mænd ned til Flodbredden, efterat have givet den Ordre, endnu engang at foretage Maneuvren med de affjelede Legemer, for vedvarende at holde Fienden iaande. Denne lykkedes ogsaa denne gang fuldstændig; atter lignede og bragede det fra begge Sider, atter lode høie Skrig ovre fra Steppen. Midt under disse glæde Mubruk, Mango og Achmet lydløse ned i Floden. Kun nogle Kredse paa den rolige Overflade betegnede at Vandet var

bleven sat i Bevægelse, men Marsagen dertil var ikke at opdage. De tre Benner svømmede i lang Tid under Vandet i Retning mod Kysten nedenfor den opkastede Jordvold.

Det forekom mig, da jeg anstrængte mig for at see over Floden, som om jeg nogen Tid efter, langt udenfor Skudvidden af Bøsser og Buer, saae tre dunkle Skiffelser dukke op af Floden, som bestinnede af de svage Glimt, som foer over Vandet, naar vi gavede Ild paa hinanden. Omendstjøndt jeg ikke var ganske vis i min Sag, faldt der dog en Byrde fra mit Hjerte, og jeg vendte noget beroliget tilbage til Plattformen.

„Ha,“ raabte Underofficeren Hamet, „De skulde blot have seet, hvorledes tre af Soldaterne faldt da vi gav dem den sidste Ladning. Det er en fortræffelig Idée med disse døde Kroppe, stjøndt det begynder at blive noget uhyggeligt.“

„Ja,“ svarede jeg „og nu skal det ogsaa have en Ende med dette Komediespil, som det var en Nødvendighed for os at opføre. Bort Diemed er naaet og vi ville nu overgive de Døde til Vandet, hvor de ville finde en ligesaa blød Seng, som i den sparsommelige Jord, denne Klippeve frembyder til Leie for dem.“

To anseelige Stene bleve bundne til de af Kugler sønderrevne Liig, som derpaa, uden videre Omstændigheder, fra Plattformen bleve nedstyrtede i Floden.

Imidlertid var Maanen staaet op. Vi iagttog endnu stedse den fjendtlige Leir, fra hvilken vi saae tvende dunkle Skikkelser forsigtigt og i bøiet Stilling snige sig hen til den høie Flodbred, sandsynligviis for at undersøge, hvad der havde foraarsaget det pladskende Fald i Bandet. Jeg forbød, at der blev skudt paa dem, da det lod sig forudsætte, at de, saasnart de Intet opdagede, vilde nærme sig Floden endnu mere, og saaledes blive et sikkrere Maal for vore Bøsser.

(Sluttes.)

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Tapetfabrikant M. Johansen.
- Sadelmagermester G. L. Rothmann.
- Smedermester A. H. Flygenring.
- Smedemester J. C. Clausen.
- Smedermester N. C. Schæbel.
- Mechanicus F. J. Jørgensen.
- Toldroersbetjent P. Nielsen.

Madame J. M. Barsoed, Toldassistentens=Enke.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsbindstyvende Aargang.

Nr. 11.

Løverdagen den 15de Marts 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Torsdagen den 20de Marts d. A. Efterm.
kl. 6, afholdes i Selskabet, i Henhold til Lovenes
§ 18, en Repræsentrantsforsamling i Efterslægt-Selskabets
Gaard Nr. 54 paa Østergade, paa hvilken tillige
vil blive at foretage Valg paa nye Repræsentranter
overensstemmende med Lovenes § 34 c, hvortil
Dhrr. Repræsentranter indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 25de Februar 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. C. Nothe.

Krigsbilleder fra Sennaar.

(Sluttet.)

Som jeg tænkte saa skete det. De tvende Negere, hvis Speiden havde været forgjeves, flattrede nedad den steile Bred, og medens de ivrigt betragtede Flodbredden, kom de næsten ligeover for Den, da de rimeligviis antog, at deres sorte Skikkelser maatte falde sammen med den dybe Skygge hvori de holdt sig, og at de saaledes ikke vilde være at bemærke. Men Hæmet og jeg havde Dinene med os og vi saa dem godt; paa eensgang sendte vi dem et haandgribeligt Beviis derpaa. Guten havde vi feilet eller ogsaa ramt saa sikkert at Dffrene ikke kunde give nogen Lyd fra sig, thi Alt forblev stille efterat Knaldene vare hændte.

Hermed ophørte vi at verle Kugler. I den fjendtlige Leir blev det roligt, Ilden udsluffedes efterhaanden, og hos os var Baalet ogsaa saa godt som uddøet. Mine Lidelseskammerater havde trukket sig tilbage til Hulen, og jeg laae ene bag det beskyttende Dækken, idet jeg af og til kastede et speidende Blik over til Jordvolden.

Jeg kunde, jeg vilde ikke sove, skjøndt jeg ikke havde noget at befrygte af vore Fjender hinsides. Nattens Lyde, Flodens flagende Rullen, det blide Maanestjn og de utallige Stjerner, som i Forening overgjød det tropiske Landskab med et klart Skjær, samt

Tanken paa Mubruk, hvem jeg elskede som en Søn, det Gne med det Andet satte mig i en saadan Stemning, som det ikke er mig mulig at beskrive, og som endnu den Dag i Dag er mig uforklarlig, ja, næsten latterlig at dvæle ved. Jeg græd som et Barn, snart af Glæde, snart af Sorg. Naturens Skønhed lod mig stedse føle mig saa lykkelig og tilfreds, og opfyldte mit Hjerte af en saa underlig Veemod, naar jeg tænkte paa Mubruk, der maaskee allerede var bleven et Offer for sin Kjærlighed til mig, og dvælede ved den Forestilling, hvor ene jeg vilde staae i Verden uden ham.

Morgenen kom, og der blev holdt Krigsraad. Vi havde nu kun fire Skud Krudt, og der blev ikke Andet tilovers for os, end at afvente, hvad Njematierne vilde gjøre med os, naar de bleve bekjendte med vor forsvarsløse Tilstand, hvilken de let vilde kunne slutte sig til, naar vi ikke længere besvarede deres Kugler. Imidlertid bleve vi enige om at holde ud til sidste Blodsdræbe, og i dette Diemed vilde vi spare det ringe Krudtforraad vi havde tilbage.

Mubrucks og de døde Officeres Bøsser, der uden Munitioen vare ubrugelige, nedgravede jeg ved en af de vilde Palmer i Dalen tilligemed Mubrucks afslagne Klædningsstykker, for at de ikke skulde blive de Sortes Bytte, og for at betegne Stedet væltede jeg en Steen over dem. Derpaa hvæsfede vi vore Sabler, saa godt det lod sig gjøre, paa en Hjeldkant, og stillede en Vagt

paa Platformen, for at holde Die med Sjendens Foranstaltninger.

Tre Dage henrandt, uden at vort eensformige Liv afbrødes af noget Andet, end at man fra Bolden gjorde Alt, for at bringe os til at skyde, medens vore Bøsser tav haardnakket; men den sjerde Dags Morgen opdagede jeg en med Negere stærkt bemandet Baad, som med hurtige Aareflag kom opad Strømmen i Retning mod Zen. Det afstalte Signal kaldte alle Mand op paa Platformen. Jeg følte ingen ringe Lyst til at anvende mine fire sidste Skud, for at sende Baaden tilbage med nogle døde Kroppe, og saaledes endnu i nogen Tid forhale den uundgaaelige Krisis, men til al Lykke gjenkjendte jeg betimeligt nok Manden, som stod tilroers i en Stilling, der ret var lagt an paa at gjøre ham iøinesfaldende — det var Mubruf. Nogle blinkende Muffetter sagde mig paa samme Tid, at Besætningen ogsaa indeholdt Soldater.

Baadens kom nærmere og nærmere og da den befandt sig et Bøsseskuds Afstand fra os, standsede den forsigtig midt i Strømmen. Vi forbausedes, da vi tydeligt i Forstavnen af samme opdagede en halv Snees Soldater i ægyptiske Uniformer.

Et hvidt Klæde kom nu tilsynne paa Spidsen af en Bajonet, og Baaden satte sig atter i Bevægelse. Endnu fattede vi ikke den lykkelige Vending i vor Skjebne, men antog, at hine Soldater vare Deserteurer fra Negerregimentet, som kom for at give os vor Rest.

„Skyd ikke“ raabte Mubruk med en afværgende Gebærde, da jeg lagde min svære Bøsse til Rinden, for idetmindste at lade mig mit sidste Krudt dyrt betale.

Dette Forbud var mig nok. Ikke længe efter lagde Baaden til Landingsstedet, og i næste Dieblif blev det os klart at man kom for at frelse os. Rygtet om Negerregimentets Undergang ved Forræderi var for længe siden naaet til Chartum, og der var skyndsomt sendt et Kompagni tyrkiske Soldater langsmed Nilen, for at indhente Kundskab om vor Skjebne. Hvis Mubruk ikke tilfældigviis var stødt paa denne Trop, vilde det være Tvivl underkastet, hvorledes det vilde gaaet den, ligeover for de suedige, hevnglødende Njematikrigere. Nu saae de sorte Horder ved Flodbredden med stupid Forbauselse nogle af deres Egne forbundne med uniformerede Soldater, og skjøndt de aabenbart ikke syntes at kunne fatte Sammenhængen, begynde de at give Ild paa os, da vi roede bort, men uden Resultat.

Den rivende Strøm bragte os snart ud af Skudvidde, da Flodbredden ikke var saaledes beffaffen, at Fjenden kunde forfølge os langsmed samme. Om Aftenen indtraf vi velbeholdne i Streiffkompagniets Leir — det eneste, som var undgaaet Fordærvelse.

Eventyrernes og Besværlighedernes Tid havde nu, ved Tilbagereisen til Kairo, en Ende.

Vi omgik Nilens Katarakter, som det sædvanligviis skeer med Kameler, og vi havde en Orkenreise for os

paa omtrent elleve Dage. Endnu engang skulde jeg underkastes de meest ubeskrivelige Kvaler. Jeg veed ikke selv hvorledes det forholdt sig, men en Nat skilte min Dromedar sig fra Karavanen, som vi havde sluttet os til, uden at jeg mærkede det. Jeg sad drømmende i Sadeln, kæmpende med Feberghysninger, og havde ingen Anelse om, at Dyret havde taget en anden Vej. Da Morgenens brød frem bemærkede jeg det med ligesaa megen Skræk som Forundring, og idet jeg drev Kame-len affted forvildede jeg mig mere og mere. Solen oplyste alle Gjenstande i det videste Fjerne, men jeg opdagede ikke Spor af Karavanen.

Med Feberen i mine Arer forenede sig nu Orkenens tørre brændende Hede. Intetsteds var Skygge at finde, Alt var et forfærdeligt, glødende Sandhav. Næsten asmægtig og plaget af en rædsom Tørst, var jeg neppe istand til at bringe det ængstede Dyr til at knæle, saa at jeg ikke kunde komme til at stige af. Jeg var i en fortvivlet Tilstand. Nilens Retning og saaledes ogsaa Karavaneveien, der ikke betegnes ved Noget, var gaaet tabt for mig og der var ingen Tanke om, at jeg kunde vende tilbage, eller at man vilde søge mig her, selv om Mubruk og nogle af Driverne gjorde Forsøg paa at finde mig. I den øde Orken skulde jeg altsaa omkomme paa den elendigste Maade, efterat jeg lykkelig havde overstaaet hundreder af Farer og Rædsler. Tørst, Fortvivlelse, Brænden i Hjernen og Kuldeghysninger i Legemet gjorde mig halv

affindig. Uden at betænke, at jeg derved tilintetgjorde mit sidste Middel til Frelse, fulgte jeg kun min rasende Begjerlighed efterat faae noget at lædste mig paa, og stødte min Dromedar Kniven i Livet. Dyret sprang op med et smerteligt Gviin og løb nogle Skridt, men derpaa brød det sammen og rullede henad Sandet. Det ildelugtende, lummervarme Band i det døde Dyr's Mave, slukkede ikke min fortærende Tørst, men vakte derimod en uovervindelig Uffelthed, som paafulgtes af Opkastelser, der medtog mit allerede udtømte Legeme saaledes, at jeg faldt i en dyb Afsmagt.

Jeg vidste ikke, hvorlænge jeg havde ligget i denne Tilstand, da jeg vækkedes ved gjentagne regelmæssige Stød, som frembragtes ved Gangen af en Kameel, paa hvilken jeg følte mig fastbunden. Da jeg havde fattet mig Noget, bemærkede jeg, at Mubruk red ved Siden af mig, og at vi havde en Beduin til Vejviser. Det var mig i Begyndelsen aldeles ubegribeligt, hvorledes jeg var kommen i denne Position, og jeg havde ikke den fjerneste Grindring om min vildsomme Tilstand i Orkenen, førend Mubruk begyndte at fortælle mig om min døde Dromedar. Han sagde mig, at man først havde bemærket min Fraværelse fra Karavanen ved den næste Hvilestation, da han selv var ilet forud for Toget, for at bestille Kvarter til mig. En Beduin og han vare strax brudte op for at søge mig, og jeg kunde ene takke de talrige Glenter, som svævede over den

døde Kameel, at jeg var bleven funden, da man ellers ikke vilde være bleven opmærksom paa hiint Punkt.

Vi naaede snart Kairo. Rejsarten og ordentlig menneffelig Næring, skilte mig ikke alene hurtigt af med Feberen, men gjengav mig ogsaa mine Kræfter, og saa nogenlunde mit tidligere gode Udseende, saa at Lysten til det vilde Reiseliv og farlige Eventyr snart paany vækkedes hos mig.

J. Em. Larsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Skrædermester A. H. Wilken.

Jomfru A. A. Kublich, Bøssementmager-Datter.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 12.

Løverdagen den 22de Marts 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

Den, der ret vil nyde Høstens Glæde, maa tilbringe en Tid af October Maaned i en By, der er omgivet af Blinbjerger. Kan han vælge et godt Aar til sit Besøg, er det saameget bedre; thi kun naar der er Druer i Mængde, naar Solen rigtig har modnet og bagt dem, straalers Alt af særegen Fryd og Glæde, og Høstfesten er en smuk Folkeseft. Da er allerede Skillingen i Skoledrengens Haand en ganske betydelig Sum til at forskaffe sig et Par gode Druerklasser, og paa de fornøiede og smilende Ansigter seer man, at Bærrene ere bløde og Saften sød. Den sædvanlige Færdsel paa

Gaderne er paa denne Tid forøget ved en Mængde eenspænder Bogne, paa hvilke der ligger et stort Fod, og som trækkes ind af Bortene og gjennem Gaderne af en almindelig Arbeidshest i et tungt Trav. Fodet er farvet rosenrødt af Mosten, der flyder over, ligesom ogsaa Rudskens Ansig, der overhovedet straalere af Henrykkelse og ung Viin, og nu nikker til de Forbigaaende, der smilende see paa den nye Bacchus, der skrævende staaer foran sit Fod. Alle Hvider, der omslutte Byen, ere fulde af Liv; Spadserende flattere opad og ved Siden af dem Viingaardsmændene med tunge Bøtter paa Ryggen for at bære Druerne sammen. Her paa en Korsvei er der opstillet store Fode, der ere fyldte til Randen med glindsende farvede Bær, hvorpaa et Par Drengene lystigt trampe omkring for at knuse dem og befrie Saften. Disse smaa Arbeidere blive misundte af Børnene fra Byen, der gaae forbi, thi de behøve jo blot, mene disse, at bukke sig og kunne spise saa meget de ville.

Mellem Viinraanernes grønne og gule Blade lyder Jubel og Jodlen, og Skud knalde; thi man skyder med Røglebøsser, Pistoler og smaa Kanoner. Himmelen viser et rigtigt venligt Ansigt og hvælver sig skinnende blaa og klar ud over de fornøiede Menneſker. Gylde Solſkin ligger paa Bjerge og Dale; i det Fjerne er det dybt blaat og dog saa herligt klart, i de nærmere liggende Enge og Skove tegner sig skarpt enhver Bøining af Terrainet, ligesom ogsaa enkelte Træ-

grupper, ja hist og her kjender man ethvert Træ paa den eiendommelige Farve, som det har antaget; dette feer rødligt ud, hiint gulagtigt, andre Blade ere endnu friske og grønne som i de første Dage af deres lykkelige Ungdom.

Ja, Solen er sød og venlig; hvorledes skinne ikke hist i dens Straaler de skønne Dine og hvide Tænder, naar den yndige Mund aabner sig med et skjelmst Emil, hvorledes farves ikke det hele lille Ansigt yndigt, idet det, halvt skjult under Biinløvet, belyses saa prægtigt af Solens Streiflys. Men ogsaa paa alvorligere Ting skinner den; Hr. Staddirecteurens hvide Vest og Overtribunalraadens rødlig Røse, ikke at forglemme deres Hætehalvdeles brogede og flagrende Baand og unge byttelystne Ræfessorers og Officierers speidende Blik, der saa gjerne see under Biinløvet mindre paa Druerne end paa de smukke Dine, hvorom vi talte før. For sin private Fornøielses Skyld coquetterer Solen desuden med den funklende Biin, dens kjære Børn fra tidligere Aar i Glas og Flasker, men forglemmer ei heller at kaste et Blik paa Barnet fra dette Aar, der endnu er ubehjælpelig og tung som alle Nyfødte.

Men den samme Glæde hersker i gode Aar overalt ved denne Tid; hvadenten Eiendommen er stor eller lille, saa gjør man Høstgilde for sine Venner; ja, den, der blot kalder en Kartoffelmark sin egen og har et Lysthuus af vild Biin eller Berlebønner, han ind-

byder nogle Bekjendte, selv om han maa kjøbe den nødvendige Kurv Druer hos Wiingaardsmændene i Nabolaget. Og her morer man sig maaskee ligesaa godt, som hos den rige Landmand, der hvert Aar gjør sine 80 Fade og kun sætter Fortræffelig Viin fra 1846 for sine Gæster; ja i disse Dage er Glæden lige stor her under Bræddetaget og der i Lyststedets smukke Have og hist paa Terrassen til Villaen, der ligger paa en lille Høi ikke langt fra Byens Porte. Paa alle Steder feirer man Høsten, og saasnart det begynder at blive mørkt, naaer Glæden sit Høieste. Saa hvisle Troldfjærlingerne, høiere end de lyde Knaldene af Sværmerne, som igjen overskriges af lystige Pigestemmer, der raabe om Hjælp, naar et eller andet brændende Uhyre knalder løs i deres Nærhed. Undertiden har da den hele store Flade rundt om os Udseendet af en Herremesters Have, paa hvis Bud Ildblomster overalt spire frem, røde, blaae, gule og grønne Lystjerner, mellem hvilke der glimter rødglødende eller hvidtglindsende Løvværk, og op over det Hele hæve sig ildfulde Raketblomster, der vore høit op i Veiret og foroven yndigt bøie deres Stilk, for derefter at udfolde for de forbausende Dine en Blomsterkøst i de meest glimrende Farver. Saaledes spirer det frem og lyser paa alle Punkter, her sparsomt, hist rigere; paa dette Punkt er det Troldfjærlinger og Sværmere, der ere de dominerende og en enkelt Raket er en heel Begivenhed, hist

stige disse masser i Veiret og overbydes af Kanon-
salver, overstraales af mægtige Sole.

I sidstnævnte Henseende udmærker den Villa sig, om hvilken vi ovenfor talte. Til den høre talrige Viinbjerge og en vidtløstig Park; denne støder op til Baaningshuset, og paa den aabne Plads, paa hvilken den pyntelige Bygning er anlagt, knitter og brager en saadan Masse Fyrværkeri, at Alle, der befinde sig paa de omliggende Høie, mere have Die for dette end for deres egne magre Troldfjæringer og Sværmere.

Den lille Villa tilhører en elskværdig ung Mand, Baron G., i tre Maaneder en lykkelig Ægtemand; han havde i Anledning af Høstfesten indbudet nogle gode Venner til Middag, og efter Bordet blev det Fyrværkeri afbrændt, som vi nylig omtalte. Heri vare Gæsterne da ogsaa mere Tilskuere end Deeltagere. Dog medfører ogsaa dette mangt et behageligt Dieblik, ja endnu mere end det, naar man besinder sig i elskværdigt Selskab, naar man, som Tilskuer, fra en halv-
mørk Plads ved det opflammende Lys mere seer efter sin Naboers Dine end efter den fremhvislende Raket, og naar man bemærker, at netop disse Dine i samme Moment ogsaa ere rettede paa os. Dette er en sød og yndig Leg og gjentager sig, saa ofte Ildblusene nedenfra paany fare i Veiret. Maaskee støtte vi os ogsaa ganske uskyldigt paa Terrassens Brystværn og komme derved til at berøre en lille Haand, der ligeledes hviler sammesteds. — O! superb! udmærket

smukt! raaber imidlertid i dette Dieblif Tilfuerneſ
 Kreds; vi fare op, ja, for at synes ganſte naturlige,
 flappe vi begeiſtret i Hænderne, med bankende Hjerter,
 ude af os ſelv af Henrykkelse — naturligviis ene og
 alene paa Grund af de brogede Luer. Paa denne
 Maade have vi da et dobbelt Fyrværkeri: naar Ra-
 ketterne udenfor gaae ud, fylder vort Hjerter ſig med en
 anden, langt farligere Ild.

Saaledes gif det ogsaa paa Terraffen af den
 nævnte Villa med to unge Folk, der viſt ganſte til-
 fældig havde truffet hinanden der. Han var en ſmuk
 ung Mand paa omtrent tredive Aar, en fortrolig Ven
 af Huſets Herre, var Maler, havde et berømt Navn,
 ſtore Indtægter, og naar han gif i Selskab, var han
 iſtand til at fuldstændiggjøre ſit udvalgte Toilette ved
 at anbringe et Baand af en og anden yndet Farve i
 ſit Knaphul; derimod var han, om end af anſtændig,
 ſaa dog af meget ringe Herkomſt; intet af de baade
 betydningsfulde og betydningsløſe Smaaord „von“ og
 „de“ havde aabnet Dørene for ham til det Selskab,
 der nu gjør ſig en Gæſte af at modtage ham, men
 havde deſværre heller ikke gjort ham jævnbyrdig med
 dette Selskab, om han endog langt overgif de Fleſte af
 det i indre Gehalt. Vi udtalte Ordet „deſværre“
 ene og alene for det her foreliggende Tilfælde, med
 Henſyn til de tvende Arter af Fyrværkeri, med hvilket
 han den Aften ſyſlede; thi hun, der ſtod ved hans
 Side og ſaa taalmodig fandt ſig i hans Haands Be-

rørelse, hørte netop til dette — Selskab. Hun var en tyveaarig, deilig og aandrig Pige, men — desværre Datter af en gammel General, der endnu ovenikjøbet kaldte sig Baron W. Naar man saa de to unge Mennesker staae sammen, var man fristet til at raabe Bravo til dette prægtige Dobbeltværk, som Naturen her havde skabt, og uhildede Folk med Smag og Indsigt maatte uvilkaarligt udraabe: hvilket smukt Par! De havde tidligere kjendt hinanden og vel ogsaa betragtet hinanden med allehaande smukke Tanker; men at de havde lært hinanden at kjende nærmere og vare komne til at fatte en alvorlig Kjærlighed til hinanden, deri var den gamle Generals Uforsigtighed Skyld, da han havde bestilt et Maleri af sin Datter i Legemsstørrelse. Maleren havde i Begyndelsen vægret sig ved dette Arbeide og undskyldt sig med andre paatrængende Forpligtelser — men forgjæves. Han lod sig endelig nøde til at give efter, Maleriet blev et Mesterstykke, men Originalen optog han saa dybt i sit Hjerte, at han ikke mere kunde blive af med den. Eugen, Maleren, havde oftere sagt til sin Ven, Baron G., at den unge Dame ofte i hele Timer var alene med ham rigtignok i det fædrene Huus, hvortil denne leende havde svaret: „Det maa jeg sige, det er en daarlig Compliment til Din Elskværdighed; Generalen anseer Dig for ganske uskadelig, og derfor vilde jeg i Dit Sted hævne mig paa ham.“

„Og saa?“ havde Maleren spurgt.

„Ja, og saa? man kan aldrig vide —“.

Den Dag havde iøvrigt den hele fortroligere Meddelelse imellem dem begge indskrænket sig til det, som vi ovenfor have berørt, et hjerteligt Diefast, et let Haandtryk, — saa uendelig meget — og dog saa lidet. Forgjeves havde Baron C. indrettet det saaledes, at Eugen skulde føre den unge Dame tilbords og efter Bordet ud i Haven, han havde ogsaa været saa god at vise dem snart hist, snart her i Drivhusene allehaande sjeldne og ubetydelige Blomster. Forgjeves, Julie W. var som Vidronningen: hvorhen hun vendte sig, fulgte en heel Sværm efter hende. Og dog vilde Eugen saa gjerne have gjort hende et Spørgsmaal, han var bekymret, thi han havde bemærket en Skygge i hendes ellers saa klare og venlige Dief; i et Par ubetydelige Ord, som hun havde rettet til ham, havde han opdaget en Sorg, der tyngede paa hendes Hjerter.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 13.

Løverdagen den 29de Marts 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

(Fortsettelse.)

Fyrværkeriet var imidlertid endt, og efterat Rummet omkring Slottet et Dieblig havde været mørkt, blev det igjen pludseligt oplyst, denne Gang ved det røde Skin af de Fakler, som Tjenerne anbragte ved Portalen for at oplyse Veien for de fremfjorende Equipager. Ogsaa det Bærelse og den Terrasse, hvor Selskabet befandt sig, blev pludselig oplyst, dog ikke hurtigere end at det lykkedes Eugen ved en hurtig Bending at anbringe en gammel Hofdame imellem sig selv og Julie.

Den gamle General, der betjente sig af en Stof

ved sin Gang, humpede frem for at melde sin Datter, at hendes Vogn var kjørt frem. Med Undtagelse af nogle faa Herrer, hvoriblandt ogsaa Eugen, der bleve tilbage for at drikke en Kop Thee hos den elskværdige Bærtinde, anbefalede de Dvrige sig, og under Snak og Latter tumlede man ad de brede Corridorer hen til Trappen. Ogsaa her viste Bærten sig meget virksom for sin Ven. Thi under Paaskud af at hjælpe den Gamle ned tog han ham under Armen og gjorde i sin elskværdige Omhyggelighed uendelig smaa Skridt, saaledes at Julie, der blev ledsaget af Eugen, allerede næsten var paa det nederste Trin, førend Papa endnu havde naaet det øverste.

Bestibulen var ogsaa den lille Villas Glands= punkt: af Marmor vare Trinene og Væggene, de sidste decorerede med hvide Søiler, der med Lethed bare Hvælvingens dristige Bue. Deroppe havde Eugen malet et henrivende Billede for sin Ven, et Billede, der uden Overdrivelse betydelig forstørrede Villaens Værdi. Paa det nederste Trin af Trappen vare anbragte to Drengene af Bronze i Legemsstørrelse, der holdt to Overflødighedshorn, fra hvilke Lys=Bouquetter udstrømmede. Julie var allerede paa det næstnederste Trin; hun havde lagt sin lille fine Haand paa Armen af den ene af Drengene, medens Eugen stod nedensfor hende, begge betragtede med tilsyneladende Interesse Loftmaleriet, hans Værk, og syntes at tale derom; men i Virkeligheden var det ikke Gudeskæren deroppe,

der interesserede dem, og om ogsaa Maleren havde hævet Haanden og viste snart paa den ene, snart paa den anden Skikkelse, saa trængte dog de Ord, som han udtalte, hastig frem gjennem hans Læber.

„Julie, der er steet Noget, der bedrøver Dem. Jeg har tydelig mærket det i Løbet af Eftermiddagen, og det har fordærvet mig den ellers saa herlige Dag.“

Hun nikkede med Hovedet og saae med det samme opad, som om hun rigtigt havde forstaaet hans Forklaring angaaende Figureerne.

„Men, hvad er det da, Julie? Skal det forblive en Hemmelighed for mig?“

„O nei, vist ikke,“ svarede hun, „naar jeg blot selv vidste det; Fader har paa Touren herhen talt nogle Ord til mig, der ret have forstrækket mig.“

„For Guds Skyld, Julie, hvad sagde han da?“

„Han talte om min Fremtid, at det var paatide at tænke paa den, at en Forbindelse, som han havde tænkt sig, vist vilde forekomme mig passende og behagelig.“

„O Gud, det har jeg allerede længe ventet,“ mumlede han med sammenpressede Læber.

„De mener Solgudens Heste,“ sagde hun pludselig meget høit, idet hun smilende rystede paa Hovedet og pegede i Veiret med den høire Haand; „og man gjør Dem den Bebreidelse, at De har valgt den arabiske Race. O, det er virkelig komisk. Apollo har vist i sin Tid betjent sig af det hurtigste, det fyrigste Spand.“

Dg det er Egenstaber, som man ikke kan nægte Araberne."

"Ikke daarligt talt, Julie," hørte man nu Generalen, der stod lige bag ved Barret, sige med sin dybe Stemme. "Dog har jeg aldrig hørt, at man har gjort vor Kunstner nogen Bebreidelse i den Retning. Skarpe Kritikere have derimod fundet Kjærligheds-gudindens Ansigt noget for alvorligt, ja endog sørgmodigt; Kjærligheds-gudinden skal være glad og lykkelig."

"Ganske rigtigt, Papa," svarede Julie, "det var netop ogsaa min Mening; man siger jo, at hendes Magt er stor, at Intet kan modstaae hende." Disse Ord udtalte den unge Pige med et kjærligt Blik til Eugen, der foer med Haanden over Dinene og vaagne nede ligesom af en dyb Drøm. Bognene kjørte nu frem saa hurtigt som muligt, men da Generalens ikke var den første i Rækken, maatte Gruppen blive staaende endnu et Dieblik ved Trappen, og netop som hans Ekvipage skulde frem, viste sig uventet en ny Forhindring, idet en Rytter, som kom ridende i Jagtgaloppen over Gaarden og op ad Indkjørselen, standsede foran Vestibulen og steg af Hesten. Udenfor, hvor det var temmelig mørkt, saae man kun hans lange Skikkelse, der skyndsomst nærmede sig Trappen, men, da han traadte frem i Lyset, viste det sig, at han var kjendt af Generalen, thi denne rev sig pludselig løs fra Bærtens Arm og raabte glad: "Bedste Greve, hvilken behagelig Overraskelse!"

Den saaledes Tiltalte, der traadte frem paa en temmelig stiv og formel Maade, havde et langt, smalt Ansigt, der passede fuldkomment til den magre Figur; ogsaa Banden var høi og smal, ja, saa høi, at man, naar man saa paa det omhyggelig behandlede Haar, kunde komme til den Formodning, at det engang havde naaet længere ned. Greven saa sig om i Kredsen, gjorde en let Bøining med Hovedet og rakte Generalen sin Haand, hvilken denne hjertelig rystede.

„I Sandhed en meget behagelig Overraskelse,“ gjentog Generalen, „De fik vel at vide i Byen, at vi vare tagne herud.“

„Naturligviis,“ svarede den Fremmede smilende; „og jeg ilede med at komme hertil saa hurtigt som muligt, men vil ikke et Secund forsinke Deres Hjemreise, som De netop er i Begreb med at tiltræde.“

„Min Datter erindrer De maaskee endnu,“ sagde Generalen med en Haandbevægelse henimod Julie, der neiede rødmende og slog Dinene ned, da hun mærkede, hvorledes Greven fæstede sit Blik paa hende. Denne havde nærmet sig den unge Pige med et dybt Buf og svarede: „Om jeg end nok saa levende erindrer hiin Tid, da jeg havde den Lykke at see Frøken Julie, maa jeg dog tilstaae, at jeg ikke vilde have gjenkjendt Dem under andre Forhold.“

„Tillader De, kjære Greve! at jeg forestiller Dem for Cieren af denne gjæstfrie Villa, Baron C.“

„Det forekommer mig,“ svarede den Fremmede

smilende, „at jeg ogsaa her fornyer et Bekjendtskab fra tidligere Tid.“

„Meget rigtigt, Hr. Greve!“ svarede Baronen, „hvis jeg ikke tager Feil, traf vi sammen i Italien.“

„Ja, ganske rigtigt, i Neapel.“

„Og ved Bandsfaldene i Nærheden af Terni?“

„Ah, det er sandt, De har en fortræffelig Huskommelse.“

„Ja, jeg husker godt,“ svarede Baronen smilende. Og medens Generalen lod sin Paletot kaste om sig, nærmede Greven sig til den unge Dame, idet Husets Herre saae om efter sin Ven, der under den foregaaende korte Samtale var bleven usynlig. Dog havde Eugen ikke forladt Trappen, men trukket sig tilbage bagved Broncefiguren, og idet han støttede sin høire Arm paa denne, havde han lagt sin Bænde paa Haanden og saae tankesfuld til Jorden.

„Eugen!“ sagde Baronen ganske sagte, og da denne saae op, viste han et blegt, forstyrret Ansigt.

„Men hvor have vi vor Maler henne?“ raabte Generalen høit, „jeg havde nær glemt Noget; hvor er Hr. Eugen?“

Maleren traadte frem, den gamle Herre haltede hen til ham, tog en af hans Kjøleknapper og traf ham et Par Skridt til Siden. „Kjære Ven, De maa gjøre mig en stor Tjeneste.“

„Med Fornøielse, Hr. General!“

„Siig ikke det, thi mit Dnske er just ikke behageligt

for Kunstnere af Deres Rang. Men tilgiv mig, jeg kan ikke henvende mig til Andre end til Dem. Det angaaer det Billede, som De har malet af min Datter; jeg maa have en Copi deraf, en lille nydelig Copi."

"En nydelig Copi, Deres Excellence; jeg forstaaer Dem."

"Ikke sandt, De forstaaer mig, De er en forstandig, ung Mand; jeg forsikrer Dem, jeg har en ubegrændset Tillid til Dem. Det maa være en Copi i smukt lille Format, som man kan give En til Foræring."

"En Brudgom for Exempel, Hr. General! —" sagde Maleren med sagte, tonløs Stemme.

"Netop — paa min Ære," svarede Generalen leende, men tilføiede, idet han hævede Begesfingeren: "Men det bliver foreløbig ganske imellem os."

Maleren buffede, men vedblev efter en kort Pause: "Og naar ønsker De, Hr. General! at jeg skal begynde paa Copien?"

"Begynde? dersom De har Noget tilovers for mig, saa hellere idag end i Morgen, og fuldend den snarest muligt."

"Ah! det har saadan Hast," sagde Maleren, idet han næsten bed sine Læber tilblods.

"Ja megen Hast, og derfor stoler jeg paa Dem."

Imidlertid havde den nys Ankomne ligeledes været et Par Ord med Julie og Baron C., men heldigviis talte de om den herlige Eiendom, paa hvilken man

netop befandt sig, og paa denne Maade kunde det være den unge Dame tilladt, da Vestibulen var paa Bane, med største Interesse at betragte Broncefigurerne, ved Siden af hvilke Eugen og Generalen stode. Men hvorledes havde dog ikke den unge Mand's Træk nu forandret sig — under Fyrværkeriet straaledede de med saa megen Lykke og Glæde! Hvor bævede ikke hans Læber, hvorledes søgte hans Dine ikke efter hendes Blik, da Generalen havde rystet Malerens Haand og fjernede sig fra ham. Hvor hurtigt greb ikke Eugen efter Drengenes Bronzearm, han maatte ligesom søge efter Noget for at holde sig derved.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Bogholder A. Lorenzen.
- Hofbager, Capitain A. G. Bruun.
- Grosserer Julius Hedemann.
- Bogholder S. W. Isberg.
- Grosserer N. G. Christensen.
- Overretsprocurator E. G. Larsen.
- Meel- og Grynhandler Hildebrandt.
- Bødkermester J. G. Thomsen.
- Styrmand J. P. J. Slottenberg.
- Instrumentmager H. P. Christensen.
- Strædersvend J. G. Reichgrüber.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsjendstyvende Aargang.

Nr. 14.

Løverdagen den 5te April 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

(Fortsættelse.)

„Dg nu afsted, Børn!“ raabte Generalen. „Vi have allerede længe nok holdt vor elskværdige Vært imellem Dør og Trappe i den kjølige Aftenluft, lad os nu see at komme hjem. De kjører vel med os, Greve?“

„Hvorledes kunde jeg uden grundet Anledning afslaae en saadan Indbydelse?“ svarede denne. „Dog vil Deres Excellence tilgive, at jeg maa gjøre det; jeg har redet mig varm og tilstaaer, at jeg i Deres aabne Bogn frygter for den kolde Nat.“

„Og ikke med Urette,“ sagde Generalen. „Det tænkte jeg i Sandhed ikke paa.“

„I min Hast for at komme betids herhen,“ vedblev den Anden smilende, „glemte jeg at tage Overtøi med, men nu beklager jeg det hjertelig.“

„Men jeg beder Dem, kjære Greve,“ raabte Husets Herre ivrigt; „det Savn kan jo vieblikkelig afhjælpes; tør jeg tilbyde Dem min Paletot? Jeg haaber da, at De ikke afflaaer mig dette: vi have jo allerede før ydet hinanden smaa Tjenester.“

I samme Dieblif ilede allerede en af Tjenerne, der ventede paa Trappen bagved Herstaberne, op ad Trinene. „Du finder min store, tykke Paletot udenfor mit Bærelse!“ raabte Greven efter ham; „jeg har lagt den der paa Bordet.“ Derpaa tilspøiede han smilende, idet han vendte sig til de Andre: „Jeg maa tage det videste Stykke, jeg har, for at erstatte den manglende Længde.“

Paletoten, der vieblikkelig blev bragt, viste sig ivrigt i enhver Henseende tilfredsstillende, Greven hyllede sig ind i den, Julie tog Afsted med den elskværdige Bært, dog ikke uden med et ømt Blik at rette de hjertelige Ord, hvormed hun gjorde dette, et ganske andet Sted hen. Hestene trak til, Bognen rullede afsted.

Baron G. traadte hen til sin Ven, der endnu stedse blev staaende som i en dyb Drøm, greb hans Arm og sagde med blød Stemme: „Kom, Eugen, lad

os gaae op. Vær rolig, min Ven! tro mig, jeg for-
 staaer Din Sorg. O, det er en ulykkelig Stilling.“
 Derpaa steg begge taase op ad Trappen, og da de
 vare komne ovenfor, gif Maleren hen til et stort Vin-
 due, der ydede en vid Udsigt. Der laa den mørke By
 foran dem bedækket med et hvidt Taagesløv, igjennem
 hvilket Lysene fra Gaderne og fra Husene lynede frem
 og toge sig ud som glimrende Broderier. Hist og her
 lysnede og lynede det endnu over Høiene, man saa
 snart i Nærheden, snart længere borte spruttende Svær-
 mere og høit opstigende Raketter. Rundt omkring her-
 skede endnu Lyst og Glæde, kun eet Hjerte, der kort
 tilforn saa varmt og lykkeligt havde havt Medfølelse
 for alt dette, følte sig nu koldt og ulykkelig. Eugen
 lænede sin brændende Pande til de kolde Vinduesrunder,
 Baronen stod ved Siden af ham og lagde sin Haand
 blidt paa hans Skulder. „Vær rolig, Eugen,“ sagde
 han. „Jeg fatter godt, hvor tungt Dit følende Hjerte
 er bleven ramt af dette Slag. Men om det end er
 kommen uventet, saa maa Du dog have været for-
 beredet derpaa. Hvor ofte have vi ikke talt derom,
 hvor ofte har Du ikke selv spaaet denne Ende paa Din
 stille Lykke.“

„O ja, det har jeg vel,“ svarede den Anden med
 skjælvende Stemme, „men nu, da den rædsomme Kløft
 saa pludselig aabner sig for mine Fødder, nu først
 forekommer det mig umuligt at bære Ulykken. O min
 Julie!“ vedblev han bedrøvet, idet han bedækkede sit

Ansiget med begge sine Hænder, „saa har jeg da mistet Dig! O min elskede Pige, saa har man da revet Dig bort fra mig uden Naade og Barmhertighed! Ikke sandt?“ vendte han sig hurtigt til sin Ven, „det er ogsaa Din Tanke? Alt er tabt for mig.“

„Jeg tør ikke nægte det, min stakkels Eugen,“ svarede Baronnen venligt. „Men fat Dig som en Mand og tilstaa mig, at Du selv har tvivlet om et godt Resultat. Husk paa, hvor ofte vi have raadet Dig, Elise og jeg, til dog i Guds Navn at gjøre et Skridt, uagtet vi,“ — tilføjede han beroligende, da han saae, at den Anden med Hestighed vendte sig mod ham, — „visselig aldrig troede paa, at det vilde lykkes.“

„Og jeg ligesaa lidet,“ hvisttede Eugen. „Harde jeg da ikke i andet Tilfælde allerede for længe siden gjort dette Skridt? Og dog gif jeg og nærrede Forhaabninger. O, det var saa sødt for mig at haabe, jeg følte nok, hvad jeg maatte komme til at lide, saasnart jeg fik den sorgelige Visshed om min Ulykke. Og nu har jeg saaet den, og nu lider jeg — frygteligt.“

Atter hældede han sig op mod Vinduet og saae ud i Natten. Og atter greb Baronnen hans Arm og trak ham blidt hen til sig. „Lad os ikke blive staaende her, Eugen,“ bad han med bevæget Stemme. „Kom, lad os gaae ind til min Kone, hun venter os.“

„Men hun er ikke alene,“ sagde Eugen. „Se

paa mit Ansigt; hvorledes kan jeg vise mig saaledes for Andre! det vilde ogsaa være velgjørende for mig at kunne være alene."

"Tvertimod, Eugen," svarede Baronen, "jeg veed det bedre; tving Dig blot en liden Stund til at tage Deel i vor Underholdning. Tro mig, det er bedre for Dig, siden vil Du dog længe nok være alene."

"Ja, meget alene!" svarede den Anden med et dybt Suf.

"Et Par gode Benner, som Du træffer i min Stue, ville heller ikke genere Dig. Men tag Dig sammen; veed Du vel, kjære Ven," tilsvøiede han hvistfende, "man skal see Dig rolig, man skal ikke sige, at Du er rendt Din Bei som en Ulykkelig; man skal ikke spotte Dig."

"Og hvem inde hos Dig kjender da allerede Noget til den for mig frygtelige Historie?"

"Komiske Spørgsmaal! Bicomten, som er deroppe, var paa Trappen, da Greven steg af Hesten. Saadan en Diplomat er nysgjerrig; det var jo ogsaa ham, som engang for kort Tid siden lod en Yttring falde om et projecteret Bryllup i Generalens Huus. Vi loe ad det."

"Og Du sagde ikke et Ord derom til mig?"

"Jeg forsikrer Dig, vi loe ad det."

"Og dog havde han Ret," sagde Eugen med dyb Smerte.

"Det synes rigtignok saa; men den lille Bicomte

havde før saa forførdeligt travlt med under mange Ophævelser at melde min Kone Brudgommens Ankomst, og dertil vilde han upaatvivlelig knytte sine pikante Bemærkninger, hvis Du nu pludselig forsvandt, da man formodede, at det var Din Hensigt at blive her endnu en Stund."

Eugen bed sig voldsomt i Læberne.

"Kom derfor og vær forstandig."

"Maaskee endog lystig?" spurgte den Anden bitter, "snaksom og behagelig med et Helvede i Hjertet? Dog lad gaae. Hvad jeg ikke vilde gjøre idag, maatte jeg dog gjøre imorgen. Og i den Henseende har Du Ret: et lurende Blik eller det ubetydeligste, spottende Ord — ved Gud! jeg taalte det ikke." Med disse Ord tog han sig sammen, og begge gik nu gjennem Vestibulen til Huusmoderens Bærelse, en lille hyggelig Stue, som med sine tykke Tæpper, der bedækkede Gulvet, sine tiltrukne Gardiner af tykt Silketøi og med en knyttrende Ild i den pæne Kamin af poleret Jern dannede en saa behagelig Modsætning til den kolde Nat, at Enhver, der kom derind udenfra, allerede paa Dørtærskelen blev grebet af en behagelig Følelse.

Baronesse C., en ung, smuk og livlig Dame, sad paa en lav Sopha, der befandt sig i et Hjørne af Bærelset. Foran sig havde hun en Lysestjerm og var paa den Maade beskyttet mod de skærende Luer af Kaminilden; ved denne sad tre Herrer, af hvilke den ene, en lille bevægelig Figur, maatte have fortalt noget

Morsomt, thi Baronessen lo saa hjertelig, at man saae begge Rækkerne af hendes smukke, hvide Tænder. „Hør dog op, Vicomte!“ raabte hun muntert, „man fjender Deres Overdrivelser. Der kommer Georg, han vil fortælle os den nøgne Sandhed.“

„Gjør han det, min naadige Frue!“ raabte Vicomten, „saa vil De erfare, at jeg ikke har overdrevet med en eneste Etarelse.“

„Om Alt, hvad der har tildraget sig nedenunder, skulle I saae en nøiagtig Beretning,“ sagde Husets Herre, „den skylder jeg jo min Kone.“ Med disse Ord gif han hen til hende, kysfede hende paa Panden og sagde sagte til hende: „Lad Eugen komme til at sidde hos Dig.“ Hun betragtede et Dieblif sin Mand's Ansigt spørgende, derpaa presfede hun Læberne sammen, og en let Skygge foer over hendes forhen saa muntre Træk. Hun løftede hurtig sin Haand i Beiret og rakte den til Maleren, som bøiede sig ned og kysfede den.

Bårten havde i dette Dieblif stillet sig hen til de andre Herrer ved Kaminen. Malerens Haandkys maatte iøvrigt have været ledsaget af noget Overordentligt, thi Baronessen saae næsten forfærdet paa den unge Mand's usædvanlig sunklende Dine, derpaa sagde hun muntert, dog saaledes, at hendes Stemme neppe hørligt bævede: „Naa endelig engang lader De Dem da igjen see i min Nærhed? Hele Eftermiddagen har De sværmet omkring, snart hist, snart her, og mig

har De aldeles negligeret. Til Straf derfor tager jeg Dem nu ogsaa aldeles i Besiddelse for mig selv." Hun traf ham blidt ned paa en lille Lænestol, der stod ved Siden af Sophaen.

„Det er en yndig Straf,“ meente Bicomten smilende, „og havde jeg vidst det tidligere, skulde jeg ogsaa have holdt mig i behørig Afstand hele Eftermiddagen, for at blive straffet paa en saa behagelig Maade om Aftenen.“

„O, hvad det angaaer,“ lo den smukke Frue, „saa kan man gjøre Bod hos mig paa forskjellig Maade. Dem havde jeg maaskee dog forviist til Kaminen; De holder jo af at stirre ind i Luerne, men vor Bens kostbare Dine her maa jeg skaane. Derfor,“ henvendte hun sig til Eugen, „skal De ogsaa have Halvdelen af min Skjerm — saaledes — nu vil Ildens Hede ikke gjøre Dem ondt.“ Med disse Ord havde hun dreiet den lille Skjerm, der stod foran hende, saaledes, at den Skygge, den kastede, for største Delen faldt paa Malerens Ansigt.

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Marinemaler Eckardt.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 15.

Løverdagen den 12te April 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker S. H. Schulz.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

(Fortsættelse.)

„Sa, disse Kunstnere blive dog begunstigede paa enhver Maade,“ meente Vicomten. Og det samme maatte Eugen ogsaa have følt, thi han sendte Baronessen et Blik, fuldt af den hjerteligste Taknemmelighed.

„Men nu vil jeg rigtig høre af Dig selv, Georg, hvad der har tildraget sig dernede. Vicomten har fortalt os Ting, der ere ganske overordentlige.“

„Jeg vædder paa, at han har seet galt,“ meente den ene af de andre to Herrer, en Ritmester B., der

kun talte lidet, og med Hensyn til hvem man næsten kunde være sikker paa, at der imellem det Lidet, han sagde, næsten hver Gang var et Forslag til et Bæddemaal. — „Ti imod fem,“ vedblev han, „Vicomten har digtet.“ Denne gjorde sig ved Ritmesterens Baaastand saa lang som mulig, hævede høitidelig sin Haand i Beiret og sagde med en god Samvittigheds Rolighed: „Et saadant Bæddemaal vilde være lidet bedre end et Tyveri. Lader os nu høre vor Bært og — dommer saa!“

„Nu, noget saa Overordentligt har da ikke tildraget sig,“ vedblev Baronen smilende, idet han satte sig i en Lænestol. „Da vi ledsagede Generalen ned af Trapperne — Eugen var netop med —“

„Og førte den smukke Julie, vædder jeg paa,“ henkastede Ritmesteren.

„Netop da de dernede vilde stige i Bognen,“ fortsatte Bærten, „viste der sig en Rytter.“

„En lang Rytter, Grev Rinden, Manden med Blomsterbouquetten,“ sagde Vicomten.

„Hvem Generalen modtog paa det Venfabeligste, idet han talte om den store Glæde og Overraskelse. Dgsaa jeg fornyede et gammelt Bekjendtskab. Husker Du endnu, Julius, Bandsaldet ved Terni?“ vendte han sig til den tredie af Herrerne, der taus saae ind i Kaminens Lue og nu nikkede med Hovedet. „Der saae jeg denne Grev Rinden og erindrede ham strax. Efterat derpaa de første Hilsener vare forbi, nødte

Generalen den nys Ankomne ind i sin Vogn, for at bringe ham tilbage til Byen. Greven var kommen tilhest, og da han havde redet skrapt og var bleven varm, tilbød jeg ham min Paletot, hvilken han ogsaa modtog. Se, det er den hele Historie."

"Ja, Skelettet af Historien. Men jeg har seet uhyre meget mere."

"I det mindste fortalt meget mere," sagde Baronessen smilende.

"Nei, nei," svarede den Anden, "ingen Overdrivelse, kun Sandheden. Allerede for nogle Dage siden erfarede jeg af en fremmed Gesandt, at Grev Rinden skulde komme hertil, og man talte om en Forbindelse mellem ham og General W.s Datter. Om den smukke Julie ved denne Leilighed følger sit Hjertes Tilbøielighed, det er et andet Spørgsmaal, som jeg ikke kan besvare. Men at hun ved Synet af Greven, om hvis forestaaende Ankomst hun var bleven underrettet, ikke satte noget henrykt Ansigt op, det kan jeg gjøre min Ed paa. Ja, jeg forsikrer endnu engang, jeg har aldrig nogensinde seet det muntre Udtryk paa et saa sødt, venligt Ansigt som den lille Baronesses saa pludselig forvandle sig til Skræk. Hun skjælvede ordentlig tilbage og vendte sine Dine bønfsaldende til vor kjære Bært, som om hun vilde søge Hjælp hos ham."

"Det var som Pokkers!" raabte Baronnen leende. "Vicomte! Vicomte! veed De vel, at De hermed har sagt overmaade meget?"

„Men, da jeg har sagt det i Deres og Fru Baronessens Nærværelse, har det ingen videre Betydning, det vil De indrømme mig. Og nu, sagde jeg da før for meget, da jeg paaftod, at Brudgommen var kommen, at Brudgommen var alt andet end elskværdig og behagelig, at den smukke Julie formelig havde gyst tilbage for ham? Gud i Himlen maa dog vide,“ tilføjede han muntert, „hvorfor jeg er kommen i Ky for at ville overdrive. Og der er dog ingen Redning for den stakkels, lille Julie, hun bliver saa nødt til at ægte Greven.“

„Jeg vædder nei,“ sagde Ritmesteren med den største Rolighed. Alle loe, og Julius følte sig foranlediget til at vende Hovedet om til sin Nabo og sige til ham: „Jeg vilde dog virkelig ønske, at der var En, som engang vilde tage Dig paa Ordet med Dine Væddemaal.“

„Jeg er til Tjeneste for Enhver, som har Lyst; fuldt Alvor, et lige Væddemaal: Greven bliver ikke gift med Baronessen.“

„Og hvorfor?“ spurgte Baronen.

„Det veed han ligesaa lidt som vi andre; Grunde har han aldrig. Det er kun ham om at gjøre her som sædvanligt at bringe et Væddemaal istand.“

„Som jeg modtager,“ raabte Eugen ovre fra Sofaen. „Men lige mod lige har for megen Chance for mig,“ tilføjede han med en forunderlig klingende Stemme, „og derfor foreslæer jeg Dem, kjære Rit-

mester! ti mod een: Greven bliver gift med Baronessen."

"Vil De saaledes, forlanger jeg ikke bedre," svarede Ritmesteren leende. "Altsaa ti Louisdorer mod hundrede, om De saa behager. Ogter Greven Baronessen, saa betaler jeg ti, i modsat Tilfælde faaer jeg hundrede Louisdorer."

"Afgjort!"

"Og hermed maa Du være fornøiet for i Aften," sagde Julius. "Tro mig, Eugen, de ti Louisdorer kan Du være sikker paa. — Det er dog forunderligt," vedblev han efter en Pause, "hvorledes et Navn, der pludselig paa ny lyder for os, er istand til at vække saa levende Erindringer om længst forsvundne Tider — Grev Rinden. Det forekommer mig netop, som om jeg igjen stod udenfor det gamle Posthuus i Terni, hvor denne Herres lange Skikkelse traadte hen foran mig og nævnede sit Navn, — Grev Rinden, der vilde gjøre sig en Fornøielse af at ledsage os til Bandedene."

"Ja, det var skjønne Dage," sukkede Vicomten, "saadant Noget kommer kun eengang i Livet."

"Jeg vil vædde paa, at De dengang var forelsket," sagde Ritmesteren.

"Derimod kan jeg aldrig vædde," bemærkede Baronon smilende, "den lykkelige Vicomte falder fra den ene Rosenlænke i den anden."

"Men dengang," sagde Julius.

„Ja dengang,“ suffede Vicomten.

„Det maa jo være nogle frygtelige Erindringer,“ blandede Baronessen sig ind i Samtalen, „og nu forstaaer jeg tiltulde, at Synet af Grev Rinden rystede Dem i den Grad, og at De bragte ham i Forbindelse med et bristende Hjerte.“

„Det var en morsom Tid,“ meente Julius eftertænkende.

„Jeg har da ogsaa allerede hørt en Deel om den Reise,“ sagde Baronessen, „men noget saa særdeles Mærkværdigt erindrer jeg dog ikke; Georg, Georg, Du maa vist have fortiet Meget for mig af hvad Du har oplevet.“

„Hvad Terni angaaer, visselig Intet, min naadige Frue,“ svarede Julius; „der var han en elskværdig Ven og Intet videre.“

„Nu, hvorledes var da den Historie?“ henkastede den unge Frue; „Helten i den bør fortælle.“

„Det er Grev Rinden,“ sagde Vicomten smilende, „og han er, Gud være lovet! for langt borte til at han kan underholde os. Efter ham følger Julius i Rangen, og han skal med sin sædvanlige Skarphed føre Dagen ved Terni og hvad dermed staaer i Forbindelse frem for vore Dine.“

„Og derfor ville vi være ham i høieste Grad taknemmelige,“ sagde Baronessen. „Men førend vor venlige Fortæller begynder, vil jeg bede mine Herrer at nyde en Kop Thee; den maa være her i Diebliffet.“

Hun traf i en Klokkestreg, der hængte ved hendes Blads, og saa Minuter efter satte Kammertjeneren Theeservicet frem for Husets Frue. Baronessen besad en egen Færdighed i at lave den duftende Drif, og det var dertil en sand Fornøielse at see, med hvilken Ynde og Elegance hun forstod at betjene sit tunge Sølv-Batteri. Enhver modtog sin Kop af hendes egne Hænder, En og Anden lod sig endog give den anden, de tomme Kopper bleve skudte hen paa et Sidebord af Marmor, og derpaa blev Alt igjen lydløst borttaget af Tjeneren.

„Saa,“ sagde den smukke Frue, „nu er jeg parat til at høre.“

„Og jeg til at fortælle, men paa een Betingelse,“ svarede Julius. „De maa endelig tage Vicomten bort fra min Side, Skjelmeriet spiller allerede omkring Munden af ham, og jeg er overbeviist om, at han hvert Dieblif vil afbryde mig med en eller anden Bemærkning, eller, om ikke det, saa idetmindste sætte nogle saa mærkværdige Ansigter op, at det vil blive mig umuligt med Rolighed at fortælle min Historie til Ende.“

„Fy Vicomte! vær nu artig!“ raabte Baronessen. Men denne svarede: „Nei, nei, jeg vil være uartig og ifølge deraf gjøre Bod. Eugen derhenne ved Siden af Dem har paafaldende forbedret sig, han bør overlade sin Blads til en mere forstokket Synder.“

„Gud frie mig fra,“ svarede Baronessen, „at jeg

skulde forsøge paa at omvende Dem. Alt, hvad jeg kan gjøre, er et svagt Forsøg paa at tage Dem under min specielle Opagt, og i den Hensigt vil jeg ligeledes sætte mig hen ved Kaminen. Kom med, Eugen." Hermed vare alle tilfredse, man rykkede sammen, Baronessen satte sig ved den ene Side af Kaminen, Maleren stillede sig hen ved den anden og det saaledes, at den fremspringende, store Speilramme kastede en let Skygge over hans Ansigt; han havde imidlertid fattet sig, og om han end saae noget bleg ud, saa kunde man dog ikke i hans Ansigt læse Noget af den tunge Smerte, som rasede i hans Indre.

"Altsaa ere vi i Terni," sagde Baronessen.

"Ja, saaledes er det, min naadige Frue, og vi kom derhen tidligt om Morgen, og det i to Bogne. Georg og jeg sammen i vor Galeasche, Vicomten der i sin. Terni er en lille, ægte italiensk Kede; det ligger dybt nede i den vildt strømmende Neras Dal, som bekendt ved Landeveien fra Perugia til Rom, og vilde rimeligviis aldrig blive nævnet, hvis det ikke havde disse prægtige Bandsfald i sin Nærhed, maaskee de smukkeste og meest maleriske i hele Europa. Du kjender dem, Eugen, Du kan bevidne Rigtigheden."

(Fortsættes)

C. P. J. Krebs.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 16.

Løverdagen den 19de April 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schult.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

(Fortsættelse.)

„Sa, det er vist, de ere virkelig prægtige,“ sagde denne.

„Stedet selv er mørkt og smudsig,“ vedblev Fortælleren, „men har interessante Huse. Jeg veed ikke selv, hvorledes Italienerne bære sig ad, men næsten enhver af deres Bygninger kunde afgive et lille Billede. De ældgamle Mure med de uregelmæssigt anbragte Vinduer, det flade Tag med et Rækværk, der her er høit, hist lavt og udstafferet paa den meest egenständige Maneer, fortil med en Række af halvt ituflagne

Blomsterpotter med Aloe og smaa Granattræer, tilhøre med flagrende Tørrøst, og paa de andre Sider med nedhængende Grene af et mægtigt Laurbærtræ, hvis fastige Grønt gjør saa uendelig godt paa hele Bygningens smudsige Farve. Men hvad der dog tager sig smuffest ud paa disse Huse, ere de talrige Viinranker, der ere anbragte saa aldeles kunstløst og rimeligviis just derfor gjøre en saa malerist Birkning; et Par simpelt opmurede Piller, derovenpaa nogle Stænger, en colossal Viinranke ved Huset, der strækker sine Grene vidt og bredt omkring og dække det Hele med en Fylde af brede Blade: det er overalt saa simpelt og smukt, at vi med al vor Kunst ikke ere istand til at naae det."

„Saaledes var ogsaa Gæstgivergaarden i Terni, ved hvilken vi holdt. I Gaarden var der neppe Plads til begge vore Bogne, thi Grev Rindens Equipage befandt sig der foruden en colossal Reisevogn, svært pakket, med et høit, tildækket Tjenersæde, paa hvilket man saae en Mængde store Læderkufferter spændte. Det var klart, at denne Kasse maatte huse mere end een Dame, det saae man da strax af dens hele Dre."

Vicomten gjorde en Grimasse, men vovede ikke at afbryde Fortælleren.

„Man anviste os Bærelser, en uhyre Episefal med Bægge af fortagtigt Træ med gamle Forgyldninger og et saa mørkt Loftmaleri, at Georg, der i de Dage

sværmede for Malerier, ikke kunde afgjøre, om det behandlede et Landskab eller et historiskt Emne. Vi spiste Frokost og bestilte Førere til Bandsaldene, ligesom ogsaa Heste for at ride derhen. Bærten vred sine Hænder og forsikrede, at det gjorde ham gyseligt ondt, men han kunde ikke tjene os med Heste. Tre Damer, der med deres Tjenerskab vare tagne derhen for en Time siden, havde tømt hans Stald, og hvad han derfor var istand til at skaffe os, vare to smaa Bogne, enhver forspændt med eet, iøvrigt meget respectabelt Muulæsel, men som slet ikke kunde bruges til Ridning. Hvad var herved at gjøre? Som Gud og hver Mand veed, har Gjestgiveren og Postmesteren i Terni Privilegium paa at befordre alle Reisende til Terni."

"Ja," afbrød Bicomten smilende Fortælleren, "han har dyrt nok maatte tilkjøbe sig dette Privilegium af den romerske Gouverneur, men det forstaaer sig, han faaer sine udlagte Benge igjen af de Reisende, og det med hundrede Procent."

"Vi lode Bognene fjøre frem, de saae ud som gammeldags russiske Droster og stødte svært, hvisaarsag da ogsaa Bicomten med Greven efter kort Tids Forløb forlode deres, for tilligemed Føreren at spadserere en nærmere Wei til Bjerget. Det trængte ham mægtigt fremad."

"Jeg vil vædde paa, han længtes efter at see Damerne," lo Ritmesteren.

"Ja det vil jeg ogsaa vædde paa," sagde Wi-

comten lystigt, „og jeg antager, at De i mit Sted havde gjort det samme.“

„O nei,“ svarede den Anden rolig, „jeg var i et lignende Tilfælde under ingen Omstændigheder løbet; hvad vil De holde paa, at jeg havde spændt Ufelet fra og sat mig op paa det?“

„Da saa den gode Greve, der bærede mig med sit Selskab?“ spurgte Vicomten. „Nei, jeg betækker mig for at ride selvanden paa et Ufel.“

„Vicomten gif altsaa tilfods med Greven, og vore respectable Muulæser klavrede saa langsomt opad, at vi snart tabte begge af Syne. Vi befandt os iøvrigt fortræffeligt, — husker Du, Georg?“

„Naturligviis,“ svarede denne, „det var prægtige Omgivelser.“

„Først kom vi igjennem tætte Olivenkove,“ vedblev Fortælleren, „det var netop i Høsten, i hvilken næsten hele Befolkningen i Terni tog Deel; Mænd, Qvinder, Børn saae man snakkende og leende under Træerne, man skulde næsten troe, at de feirede en Folkefest. Rundt omkring Stammerne vare store Tørklæder udbredte paa Jorden for at optage de modne Oliven, som man enten rystede ned eller slog ned med lange Stænger. Dertil lød fra alle Kanter høi Latter, og naar Mændene et Dieblif standsede med at slaae ned og ryste ned, saa opstillede de unge Menneffer sig øieblikkelig i Grupper og dansede til Tonerne af en skurrende Guitar, der strax kom frem for Dagens Lys.

Men snart gik Veien mere opad, og den hyppige Vegetation, der, fremkaldt ved Neras og Båndfaldenes Masser, udmærker denne Dal som ellers ingen i hele Italien, blev bagved os. Hvor er dog ikke den Dal prægtig, hvorledes udvikle sig ikke dens Skjønheder, jo længere man kommer opad! Terni ligger i en Skov af Dranger, og i de Kløster med Fjeldgrund, hvor dette ædle Træ ikke kan trives, udbrede mægtige Steenege deres altid grønne Blade. Og hvor phantastisk er ikke den Voi, som Nera har banet sig, hvorledes bruser og skummer ikke dens lysgrønne, gjennemsigtige Vand! Hvor spiller det ikke i Solens Straaler, hvor kjærligt bøie ikke Slyngeplanter, ja selv Grene fra mægtige Træer sig ned til dets krystallklare Speil!"

„Ei, ei," sagde Bærten smilende, „jeg kan umulig troe, at Din levende Beskrivelse af den skjønne Dal alene grunder sig paa Grindringen om Neras Båndmasser, om Dranger og Steenege. Der var vist noget ganske Andet, som paa en endnu mere eiendommelig Maade der oplivede Naturen for Dig."

Fortælleren indlod sig ikke paa noget Svar, men blev ved: „Den gode og brede Voi, paa hvilken vi førte, snoede sig i Veiret langs med den gule, nøgne Fjeldvæg, og snart hørte vi Båndfaldets Brusen og Rasen, og endelig naaede vi den Flade, over hvilken Velino strømmer henimod den Kløft, i hvilken Nera flyder tre hundrede Fod dybere. Herfra er Synet af Bjerget rundt omkring prægtig. Grindrer Du

endnu, Georg, hvor øde og eensomme Fjeldenes Taffer forekom os, og hvorledes den mægtige Natur var ligesom uden alt Liv? Jeg glemmer aldrig det Dieblif, da vi havde naaet Toppen og gjennem Brombærbuffene nærmede os hen til Floden. Og hvor overraskende er det ikke, naar man her, hvor man troer, at kun Naturen selv skaber og virker, træffer paa storartede Spor af Menneſkehænder, der have banet Veien for de vilde Bande. Man finder her med Forbauselse et Bærk af Romerne, i Sandhed ikke ringere end de colosfale Bygninger i Rom selv eller Bandleddingerne i dens Omegn. Bicomten vil med Sikkerhed kunne ſige os, hvad det er for en gammel Romer, der her har gjort ſig udydelig.“

„Jeg vil ikke forholde Eder min Skolelærdom,“ ſvarede denne. „Det var Manius Curius Dentatus, Samniums Seierherre, den ſamme Mand, der, ſom Historien fortæller, netop ſad ved ſin Urne og ſtegte Roer i Aſken til ſin Middagsmad, da mine ſamnitifke Colleger forgjæves ſøgte at bedaare ham med deres røde Guld.“

„Jeg vil holde Noget aparte paa,“ ſagde Ritmeſteren, „at Bicomten idag af en Hændelse har læſt i Converſationſlexiconnet.“

„Hertil ſvarede den Anden, idet han traf paa Skulderen: „I gode Sabelherrer kunne naturligtviis ikke forſtaa, at man dog har reddet Noget fra Skolen. Men videre, Julius!“

„Førend De fortsætter, tilgiv mig et Spørgsmaal,“ sagde Baronessen. „Hvad var vel Grunden til, at man hjalp paa Floden og ikke tillod den at styrte ned i Kløften ad den Bei, den selv vilde?“

„Saa ganske bestemt kan jeg ikke sige Dem dette, min naadige Frue,“ svarede Fortælleren, „men det var vist gyldige Grunde, der ledede den gamle romerske Republikaner til dette colossale Arbeide. Nogle mene, at Floden, førend den styrtede ud over Fjeldet, efterhaanden havde gravet en dyb Sø og derpaa gjort Mine til at gjøre omkring og undgaae Springet ned i Neradalen. Andre paastaae, at Floden selv ved Afsettelsen af Kalksteen i Tidernes Løb har dannet det naturlige Klippeværn, over hvilket det styrter ud i Nera, og paa denne Maade stoppet sin Vandmasse og frembragt den ovennævnte Sø. Kort sagt, Romeren brød en bred og dyb Kanal over en Miil lang gjennem Fjeldet lige indtil Kanden af Dalen, og tvang saaledes Floden til at styrte den Bei ned.“

„Det er et mageløst Syn at see denne Vandmasse, naar den saaledes i sin hele Udstrækning kommer frem over Sletten, naar den skummende og brusende præller imod de utallige Stene og endelig naaer hen til Begyndelsen af hin Kanal. Her er det, som om Bolgerne et Dieblif studse, idet de ligesom ane den mægtige Steenlænke, der nu lægges paa deres frie Løb. Med huul Rullen og Knurren presser Vandet sig sammen og styrter med en rasende Hurtighed over den

jevne Grund og bort imellem Fjeldkanalens glatte Bægge. Man sees ikke længere nogen Bevægelse i Vandmassen, ikke nogen Dands og Leg af enkelte Bølger: som en fast, sluttet Masse af grønagtigt Krystal med en aldeles glat Overflade hvirvler Strømmen ned i Afgrunden.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Skoledirecteur J. A. C. Holbech.
- Skoleinspecteur T. C. Görz.
- Mechanicus B. C. Gamél.
- Docent L. F. Holmberg.
- Justitsraad, Bogholder L. Rasmussen.
- Kammerassessor, Forvalter B. Truelsén.
- Skriver ved Holmen J. Møller.
- Mechanicus C. Beigel.
- Skomagermester Hansens Datter J. T. W.
- Frøken A. W. Brimon.
- H. P. Brimon.
- Hr. Meelz og Grynhandler C. C. Jørgensen.
- Madame A. R. Hendriksen, Snedkermester Hendriksens Enke.
- Jomfru C. Bunkeslod, Institutbestyrer Bunkeslods Datter.
- Hr. Snedkersvend C. C. T. Hansen.
- Skomagermester C. F. Larsen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 17.

Løverdagen den 26de April 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Mandagen den 20de Marts 1862 afholdtes en Repræsentantsforsamling i Selskabet, ved hvilken 47 Repræsentanter vare tilstede, og blev Følgende foretaget og forhandlet:

1. Forsamlingen underrettedes om at det, i Anledning af sidste Administrationskifte, hvorved Hr. Pastor C. Rothe eenstemmig blev gjenvalgt, løvbefalede Eftersyn af Selskabets Penge, Effecter m. m. har fundet Sted den 31te Jan. d. A. ved de dertil valgte Repræsentanter, nemlig Dhrr. Statsraad Salicath, Biinhandler Münster og Generalmajor Paludan, hvilke Herrers Erklæring: „at Alt befandt sig i behørig Orden,“ findes meddeelt i Administrationens Forhandlingsprotocol.

Ifølge dette Eftersyn bestod Selskabets Midler den 31te Decbr. 1861 i:

- a. Et Indtegnelsesbeviis af 22de Febr. 1827, Folio 450, fra Directionen for Statsgjælden og den synkende Fond for indleverede Statsobligationer til Beløb 100,000 Rd.
- b. Nationalbankens Recipicer for de i Banken deponerede, Selskabet tilhørende, Obligationer af det danff=engelske 3 pCt. Laan med tilhørende Rentescoupons fra 31te Marts 1862, nemlig:

8 Obligationer à 250 Rstl.	2,000 Rstl.	
48 — — — — — à 100 —	4,800 —	
		————— 6,800 Rstl.
- c. Samtlige Obligationer for de Selskabets Medlemmer tilstaaede rentefrie Laan, til Rest 14,896 Rd. 22 f.
- d. En af Silke- og Klædehandler J. H. Lunds Bo til Selskabet udlagt Prioritets-Obligation, stor 400 Rd.
- e. En Contrabog med Privatbanken lydende paa den deri indestaaende Sum 6,700 Rd.
- f. Den contante Kassebeholdning udgjorde den 31te Jan. d. A. 1,310 Rd. 18 f.

2. Efter Administrationens Indstilling bevilgede Forsamlingen Selskabets Bogholder og Kasserer hver et Gratiale af 100 Rd., og de 4 faste Budde hver et Gratiale af 50 Rd.

4. Forsamlingen meddeelttes derefter:

- a. Den balancerede Status over Selskabets Formue, som den 31te Decbr. 1861 udgjorde 178,500 Rd. 53 f.,

hvori er indbefattet en i 1861 indkjøbt dansk-englisk 3 pCt. Obligation, stor 100 Rsl.

b. Den forfattede Oversigt over Regnskabet for 1861 med Hensyn til dets Virksomhed. Efter denne have samtlige Indtægter, bestaaende i Contingenter og Renter, udgjort 15,967 Rd. 91 $\frac{1}{2}$ p.

og familige Udgifter 14,965 — 40 —

hvorefter bliver et Overskud til For-
muens Forøgelse af 1,002 Rd. 51 $\frac{1}{2}$ p.

c. Status over Selskabets Medlemmer, som ved Udgangen af 1860 udgjorde 2,924
tilkommet i 1861 123

3,047

Afgang: døde 46

udmeldte 49

udslettede 10

105

Altsaa Medlemsantallet den 31te Decbr. 1861.. 2,942

deraf betalende 2,741

Pensionister 159

Budde 4

2,904

Archiv, Skriftoemitee, offentlige Stift-
telsler m. fl.*) 38

2,942

I Aaret 1861 understøttedes 665 Personer med et Beløb af 18,740 Rd., nemlig:

Pensioner og Livrente til 166 Personer med 5,390 Rd.

Gratificationer — 450 — — 5,950 —

Rentefrie Laan — 49 — — 7,400 —

665 Personer med 18,740 Rd.

*) Da ved mange Aars Praxis de 38 Nr. af Bladet, der afgives i det nævnte Niemed, ere blevne medtagne ved Opgjørelsen af Medlems-Antallet, er den ovenstaaende Differens bevirket. For Fremtiden vil kun det virkelige Medlems-Antal blive anført, saa at der gaaes ud fra 2,904.

Balanceret

af det forenede Understøttelses-Selskab

Skal tilsvare:	Rd.	ß.
I. Selskabet eiede den 1ste Januar 1861.....	177,467	2
II. Overskud af Selskabets Virksomhed i 1861.....		
1,002 Rd. 51 ß.		
hidrørende fra Differencen imellem Indtægterne.	15,967	91
og Udgifterne ...	14,965	40
indvunden ved Kjøb af 1 dansk- engelsk 3 pCt. Obligation...	31	—
	1,033	51
Summa...	178,500	53

Kjøbenhavn, den 31te December 1861.

C. Nothe.

J. C. Bondrop.

Status

Formue den 31te December 1861.

Er i Besiddelse af:	Rd.	ß.
I. Selskabet eier den 31te December 1861 i Obligationer	154,800	"
nemlig 100,000 Rd. i 4 pCt. Obligationer imod Statsgjælds-Directionens Indskrivningsbeviis, 6,800 Lstl. i dansk-engliske 3 pCt. Obligationer, hvoraf de 100 Lstl. er indkjøbt i dette Aar, og 1 Prioritets-Obligation paa 400 Rd., testamenteret Selskabet af afdøde Silke- og Klædehandler J. H. Lund.		
II. Har tilgode for rentefrie Udsaan.....	13,956	"
II. Kassebeholdning:		
a. Contant.....	8,010 Rd.	18 ß.
b. Restance for Laan.....	940 —	22 —
c. dito for Contingent....	794 —	13 —
	9,744	53
Summa...	178,500	53

C. N. Laurrup.

Mannestad.

Ober=

over det forenede Understøttelses=

med Hensyn til

Indtægter.		Rb.	ß.
	Rb. ß.		
I. Halvaarlige Contingenter.....	4,544.	2	
herfra affkrøve uerholdelige Res-			
stancer	101.	50	
		4,442	48
II. Ugentlige Contingenter.....	4,512.	80	
for Lovbøger	64.	48	
		4,577	32
III. Renter.....	5,894.	64	
herfra Renter for det i Banken			
optagne Laan.....	46.	53	
		5,848	11
IV. S. A. Gibeschüh's Legater:			
a. Til Pensioner	100.	»	
b. — rentefrie Laan.....	1,000.	»	
		1,100	»
	Summa...	15,967	91

Kjøbenhavn, den 31te December 1861.

C. Nothe.

J. C. Bondrop.

figt

Selskabs Regnskab for Aaret 1861.

dets Virksomhed.

Udgifter.	Rd.	ß.
I. Pensioner.....	5,390	»
II. Gratificationer.....	5,950	»
III. Lønninger.....	1,900	»
IV. Generelle Omkostninger.....	978	22
V. Ugebladets Trykning.....	747	18
VI. Overskud anført paa Formues Konto.....	1,002	51
Summa...	15,967	91

C. N. Laurrup.

Rannestad.

5. Administrationen forelagde dernæst den sædvanlige Beregning over Selskabets Indtægter og Udgifter, overensstemmende med Lovens § 15, for derefter at kunne bedømme, hvormed der blev til Disposition for Selskabets Hovedvirksomhed ved Tilstaaelsen af Laan og Gratificationer for 1861 samt nye Pensioner for 1862, ved hvilken Beregning det maa bemærkes, at den i 1861 stedsfundne Udbetaling af Laan og Gratificationer ikke deri kan føres til Udgift, da den vedkommer det foregaaende Aar.

Beregningen, som forud har været Repræsentantskaberne meddeelt, er følgende:

Indtægt:

	Rd.	ß.	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Halvaarlig Contingent	4,439.	2				
Hs. Majestæt Kongens Gave	80.	"				
Overordentlige Medlemmer	25.	"				
	—————		4,544.	2		
Ugentligt Contingent	4,512.	80				
For Lovbøger	64.	48				
	—————		4,577.	32		
Afdrag paa rentefrie Laan	7,082.	"				
	—————		16,203.	34		

Udgift:

	Rd.	ß.	Rd.	ß.
Transport...	16,203.	34		
Ugebladets Trykning.....	747.	18		
Lønninger	1,900.	»		
Penstioner og Livrente.....	5,390.	»		
Affskrevne Restancer.....	101.	50		
Generelle Omkostninger.....	978.	22		
	<hr/>		9,116.	90
	<hr/>			
Overskud...	7,086.	40		
deraf tillægges Fonden $\frac{1}{8}$ med.....	885.	77		
	<hr/>			
Igjen...	6,200.	59		
Hertil Renten af den faste Fond....	5,848.	11		
	<hr/>			
Bliver til Uddeling...	12,048.	70		
deraf $\frac{2}{3}$ til Laan med rund Sum 8,032 Rd.				
S. A. Gibeschüh's Legat.....	1,000	—		
	<hr/>		9,032.	»
$\frac{1}{3}$ til Gratialer og Penstion... 4,016 Rd.				
S. A. Gibeschüh's Legat.....	100	—		
	<hr/>		4,106.	»

6. De om rentefrie Laan indkomne 72 Ansøgninger foredroges derpaa og bevilgede Forsamlingen derefter 56 Ansøgere Laan til et Beløb af 7,500 Rd.

7. Med Hensyn til de respective Repræsentantskabers Erklæringer indstilledes:

a) følgende 11 Medlemmer til at erholde Penstion à 25 Rd. aarlig fra 1ste Januar 1862 at regne, nemlig:

Medlem fra		havde i Alder. Gratiale.
1816.	Mechanicus Youngs Datter....	61 Mar 20 Rd.
—	Kræmmer Rasmusens Enke...	61 — 20 —
—	Lærredshandler Harzes Enke...	61 — 20 —
1823.	Glarimester Døgevad.....	73 — 20 —
1825.	Porcellainshandler Schalzs Enke	65 — 20 —
1827.	Malermester J. P. Ryberg....	72 — 20 —
1828.	Toldcontrolleur Wilstrups Enke.	71 — 20 —
1829.	Ekrædermester G. H. Bode....	70 — 20 —
1831.	Farver Staals Datter Elisabeth.	74 — 20 —
1832.	Hofmedailleur Conradsens Enke.	77 — 20 —
1846.	Snedfermester Krügers Enke....	80 — 20 —

b) Til at erholde et aarligt Tillæg af 5 Rd. fra 1ste April 1862 at regne følgende 10 ældre Pensionister, nemlig:

Pensionist fra		har i Alder. Pension.
1832.	Cancelliraad Rathenborgs Enke.....	30 Rd.
1845.	Skolelærer Bisby.....	81 Mar 30 —
1851.	Skibscapitain Nicolaisens Enke..	86 — 30 —
1853.	Bandmester Hjorths Enke.....	89 — 30 —
—	Oberst Falkenbergs Enke.....	81 — 25 —
1855.	Restaurateur Osterbergs Enke...	78 — 30 —
—	Høfer Lindes Enke.....	84 — 25 —
1856.	Dreier Ulrichsen.....	80 — 25 —
1857.	Urtefræmmer Hjaltelins Enke...	78 — 25 —
—	Grosserer Toppes Enke.....	68 — 30 —

hvilke Indstillinger Forsamlingen vedtog.

8. I Henhold til tidligere Generalforsamlings-
Beslutninger, angaaende Anvendelsen af de Beløb, der
maatte blive tilovers af hvad der efter Lovene nærmest
er bestemt til rentefrie Laan og Pensioner, vedtoges at
dette turde anvendes til Gratialer, og efter omhyggelig
at have gjenemgaaet de respective Repræsentantstavers
Indstillinger over de indkomne 570 Ansøgninger, be-
vilgede Forsamlingen nedenansførte 456 Medlemmer
vedføjede Gratificationer til et Beløb af 6,010 Rd.,
nemlig:

Medlem

1812.	Malermester Jensens Enke	20 Rd.
1814.	Skomagermester Webers Enke	20 —
1815.	Architect Rosenbergs Enke	20 —
1816.	Secretair Ottesens Enke	20 —
—	Blikkenslager Szybrowsky's Enke	20 —
—	Revisor Kjerbye's Enke	20 —
1817.	Capitain Grans Enke	20 —
—	Secretair Bondrops Enke	20 —
—	Skomagermester Johansens Enke	15 —
—	Skomagermester L. Holms Enke	20 —
—	Capitain de Plane's Enke	20 —
—	Rjøkkenmester Krygers Enke	15 —
1818.	Bødfermester Halls Enke	15 —
—	Dvarteermand Jversens Enke	20 —
1819.	Toldcontrolleur Wildenraths Enke	20 —
1820.	Capitain Saabye's Enke	20 —
—	Klædehandler Melbye's Enke	15 —

Medlem

1821.	Bogtrykker Christensens Enke.....	20	Rd.
—	Kammerraad Hegelunds Datter.....	20	—
—	Commerceraad Olsens Enke.....	20	—
—	Socapitain Grove's Enke.....	20	—
—	Modemester Oldenburgs Enke.....	20	—
—	Uhrmager Malmgreens Enke.....	10	—
—	Viinhandler H. Hansen.....	20	—
—	Secretair Bradts Enke.....	20	—
—	Bærtshuusholder Holsts Enke.....	20	—
—	Tracteur Hansens Enke.....	15	—
—	Kunstdreier Ehleris Enke.....	10	—
1822.	Bogholder Erhardts Enke.....	15	—
—	Registrator Dyrhauge's Enke.....	15	—
—	Meelhandler Herbsts Enke.....	15	—
1823.	Informator Herbs Enke.....	10	—
—	Justitsraad Treschows Enke.....	20	—
—	Skovfoged Fischers Enke.....	20	—
—	Fuldmægtig Wiborgs Enke.....	15	—
—	Copist Grums Enke.....	15	—
1824.	Ritmester Foghs Enke.....	20	—
—	Klædehandler Cohns Enke.....	20	—
1825.	Urtefræmmer=Laugsbud Thomsens Enke.	20	—
—	Møllermester G. Andersens Enke.....	10	—
—	Capitain, Undergraver Marcusens Enke	20	—
—	Quartiermand Bjørns Enke.....	20	—
—	Skrædermester Scheels Enke.....	15	—
—	Snedkermester Flygenrings Enke.....	20	—

Medlem		
fra		
1825.	Rgl. Rudst Lunds Enke	15 Rd.
1826.	Urtekræmmer Schmidts Enke	20 —
—	Krigssassessor Rasmussens Enke	15 —
—	Krigssassessor le Maires Enke	15 —
—	Snedkermester Rohleders Enke	15 —
1827.	Chocoladefabrikør Byrthing	10 —
—	Snedkermester Knie	10 —
—	Toldbetjent Rundbye's Enke	10 —
—	Snedkermester Willadsen	15 —
—	Skomagermester Halds Enke	10 —
—	Garvermester H. Topps Datter	20 —
—	Capitainlieutenant Nathsacks Enke	15 —
—	Bødkermester Holsts Enke	15 —
—	Skovfoged C. C. Schmidt	15 —
—	Skomager Helsted	10 —
—	Major Hoffmanns Enke	10 —
—	Tobaksfabrikør Bagge	20 —
—	Huushofmester Pfeils Enke	10 —
1828.	Fuldmægtig Giesfings Enke	15 —
—	Bogbinder Lappes Enke	15 —
—	Forhenv. Bognmand Carstensen	20 —
—	Toldassistent Benzens Enke	20 —
—	Guldsmedmester Lerche's Enke	15 —
—	Guldsmedmester Næboe's Datter	15 —
—	Løihuuslieutenant Carlsens Enke	15 —
—	Forhenv. Hørkræmmer Brorson	20 —
—	Skolelærer Seltis Enke	20 —

Medlem

1829.	fra Cancelliraad Lynge's Enke	20 Rb.
—	Brændeviinsbrænder Larsens Enke	20 —
—	Snedkermester Knudsens Enke	10 —
—	Snedkermester Schaffers Enke	15 —
—	Fuldmægtig Drebolds Enke	20 —
—	Snedkermester Steinbeck	10 —
—	Goffardicapitain Hansens Enke	20 —
—	Guldsmed H. Otto	10 —
—	Møllermester Olund	15 —
—	Tømmermester Benche's Enke	10 —
—	Forhenv. Urtekræmmer M. A. Schinckel .	15 —
—	Toldassistent Anthons Enke	20 —
1830.	Bødkermeister Hansens Enke	15 —
—	Snedkermester Hylleqvist	10 —
—	Kunstdreier Søborgs Enke	15 —
—	Strømpevæver Tømmerup	10 —
—	Bogbinder Bergmanns Datter, Henriette	20 —
—	— — — — — , Caroline	20 —
—	Fuldmægtig Mørcks Enke	15 —
—	Justeermester Bechs Enke	15 —
—	Klædehandler Henningsen	15 —
1831.	Frugthandler Frørups Enke	20 —
—	Politibetjent Breunings Enke	15 —
—	Høker Kjellerups Enke	15 —
—	Skolelærer Jensens Enke	15 —
—	Hattemager Madsens Enke	10 —
—	Skolelærer Martens Enke	15 —

Medlem

fra

1831.	Garvermester Bjørnbeck's Enke	15 Rbd.
—	Toldassistent Hasfells Enke	15 —
—	Farver Bangs Enke	10 —
—	Copist Mohrs Enke	20 —
—	Inspecteur Hansens Enke	15 —
—	Mestersvend Petersens Enke	10 —
—	Bataillonschirurg Schübelers Enke	15 —
—	Graver Hansens Enke	20 —
—	Farver Staals Datter, Andrea	20 —
1832.	Capitain og Urtekræmmer Knudsens Enke	15 —
—	Urtekræmmer Hellefens Enke	15 —
—	Urtekræmmer Boefens Enke	15 —
—	Grosserer Selmers Datter	20 —
—	Kammerraad Thorbjørnsens Enke	20 —
—	Ekrædermester Andersen	15 —
—	Skibsbygmester Jørgensen	10 —
—	Skibsbygmester Repholdts Enke	20 —
—	Madame Schmidt	10 —
—	Forhenv. Bud Rosenberg	15 —
—	Skomagermester Malmqvist	15 —
1833.	Pastor Just's Datter	20 —
—	Forhenv. Skibscapitain Baagøe	10 —
—	Foutermager Sators Enke	15 —
—	Uhrmager Antonis Enke	15 —
—	Deconom Blytmanns Enke	10 —
—	Bogbinder D. Kreiser	10 —
—	Baufist Helsted's Enke	20 —

Medlem

1833.	Retsbetjent Birchs Enke.....	15	Rd.
—	Dyrlæge Gjerløvs Enke.....	20	—
—	Skipper og Kaffe vært Blacks Enke....	10	—
—	Sergeant i Sæetaten Namodts Enke...	20	—
—	Skrædermester H. G. Møller.....	15	—
—	Klædehandler H. W. Dinesen.....	15	—
—	Muurmester Grichsens Enke.....	10	—
—	Handffemager H. Landers Enke.....	15	—
—	Figurant Jacobsens Enke.....	15	—
—	Hoboist Tappers Enke.....	15	—
—	Kunstdreier Martini.....	10	—
—	Malermester Sanne's Datter.....	10	—
—	Malermester H. E. Bergs Enke.....	15	—
1834.	Sølvpop Høyrups Enke.....	10	—
—	Mægler H. F. Dreyers Hustrue.....	15	—
—	Sværdseger Meyers Datter.....	15	—
—	Institutbestyrer Mølholms Enke.....	15	—
—	Skibscapitain Møllers Enke.....	10	—
—	Fabrikør Dost.....	10	—
—	Skrædermester B. Jørgensen.....	15	—
—	Pastor Kjeldbergs Enke.....	15	—
—	Justitsraad Beldrings Datter.....	15	—
—	Skrædermester Kroll.....	15	—
—	Overcommandeersergeant Isers Enke...	15	—
1835.	Kjøbmand Davidsens Enke.....	20	—
—	Beibetjent Blancks Enke.....	10	—
—	Gaardeier Luno's Enke.....	20	—

Medlem

1835.	Gartner Gudmanns Enke.....	15 Rb.
—	Skomager Haagesens Enke.....	10 —
—	Krigsraad Fos's Enke.....	15 —
—	Handskemager Modell.....	15 —
—	Typograph Benzens Enke.....	10 —
—	Snedkermester Gundersen.....	10 —
—	Urtefræmmer Nissens Enke.....	15 —
—	Portcontrolleur Struckmanns Enke....	20 —
—	Inspecteur Lunds Datter.....	15 —
—	Barbeer Giede.....	20 —
—	Skolelærer Beckens Enke.....	10 —
—	Forhenv. Chorsanger Pelt.....	10 —
—	Instrumentmager Flerons Enke.....	10 —
—	Rgl. Laqvai Franks Enke.....	20 —
—	Snedkermester Holms Enke.....	10 —
1836.	Møller Wessensbergs Enke.....	10 —
—	Guldsmedmester Pihls Enke.....	10 —
—	Musikus Lincke's Enke.....	15 —
—	Skomagermester Lunds Enke.....	15 —
—	Cancelliraad Sahls Datter.....	10 —
—	Fyrbøder Nielsens Enke.....	10 —
—	Uhrmager Petersens Enke.....	10 —
—	Revisor Kyhls Enke.....	10 —
—	Forhenv. Boghandler Jensen.....	20 —
—	Cancellist Voigts Enke.....	20 —
—	Skomager Olsens Enke.....	10 —
—	Skærdmester Bjørnelunds Enke.....	15 —

Medlem

1837.	Skrædermester Mariagers Enke	15	Rd.
—	Skrædermester Morgensterns Enke	15	—
—	Theatercontrolleur Benzen	10	—
—	Politibetjent Amundsens Enke	15	—
—	Hørfabrikør Rosteds Enke	20	—
—	Snedkermester Toppers Enke	15	—
—	Politibetjent Wilstrups Enke	10	—
—	Fuldmægtig Sebbelows Enke	15	—
—	Skipper Dohns Enke	20	—
—	Graveur P. C. Kragss Enke	20	—
—	Skrædermester Kollings Enke	10	—
—	Kleinsmedmester Brodersens Enke	15	—
—	Skomagermester Johansen	10	—
—	Overkrigscommissair Brocks Enke	15	—
—	Inspecteur Schleiners Enke	20	—
—	Skomagermester H. Petersens Enke	15	—
—	Bud Nielsens Enke	10	—
—	Hofboghandler Beckens Datter	10	—
—	Skrædermester, Bogholder Mørcks Enke	10	—
—	Skibscapitain Kiølners Datter	15	—
—	Smedemester Jøgersens Enke	10	—
—	Søkrigscommissair Nißsens Enke	15	—
1838.	Toldassistent Wichmanns Enke	15	—
—	Bødkermester Sæborg	10	—
—	Skomagermester Tandrup	15	—
—	Klædehandler Hechscher	10	—
—	Forhenv. Porcellainshandler B. J. Hechscher	10	—

Medlem

1838.	Episevært Stieler's Enke.....	10 Rd.
—	Naalemagermester Klercke's Enke.....	10 —
—	Læge F. G. Friese's Enke.....	20 —
—	Bærtshuusholder Beholdt.....	10 —
—	Guldsmedmester Fjellsted.....	15 —
—	Graver Andersens Enke.....	10 —
—	Skomagermester Roed.....	10 —
—	Forchenv. Brændeviinsbrænder Brandt..	15 —
—	Coffardicapitain Lohmanns Enke.....	10 —
1839.	Skipper Lüteins Enke.....	15 —
—	Forchenv. Postbud Nielsen.....	10 —
—	Capitain Meinckes Enke.....	15 —
—	Kunstdreier Jørgensens Enke.....	10 —
—	Instrumentmager H. Birch.....	15 —
—	Secretair Schotts Enke.....	20 —
—	Urtefræmmer Kierrungaards Datter...	15 —
—	Møller Linds Enke.....	10 —
—	Smedemester L. Mikkelsen.....	10 —
—	Skrædermester Ferchners Enke.....	10 —
—	Musiklærer B. Møllers Enke.....	15 —
—	Toldassistent Bagger's Enke.....	15 —
—	Skomager N. Frydendal.....	10 —
—	Toldcontrolleur-Assistent Egtveds Enke.	10 —
—	Forchenv. Urtefræmmer Grouleff.....	15 —
—	Quarantaineofficiant Brieghl.....	10 —
—	Forchenv. Høker N. Nielsen.....	15 —
—	Uhrmager Hinze's Enke.....	10 —

Medlem

1839.	Værtshuusholder Petersens Enke.....	10 Rbd.
—	Skipper H. C. Poulsen	15 —
1840.	Urtekræmmer Rosenstands Enke	15 —
—	Ekomagermester Jørgensens Enke.....	10 —
—	Ekomagermester Andresens Enke.....	10 —
—	Handelsgartner Grimmensteins Enke ...	10 —
—	Snedfermester Neergaards Enke.....	15 —
—	Copist Bruuns Enke.....	20 —
—	Arrestforvarer Buurkøvs Enke.....	10 —
1841.	Smedesvend Büttners Enke	15 —
—	Skædermester Gørtners Enke	10 —
—	Skædermester Sommerfeldts Datter ...	15 —
—	Barykmager Madsen.....	10 —
—	Høker H. C. Toft	10 —
—	Knapmager Sasse's Enke.....	10 —
—	Handelsbogholder Müllers Datter.....	10 —
—	Extrafriver Blougs Datter	10 —
—	Musiklærer Braunsteins Enke.....	10 —
—	Landbruger Mathiesens Datter	10 —
—	Blikkenslager Lambrechts Enke	10 —
—	Reebslager C. P. Jensen	10 —
—	Formand Larsens Enke.....	10 —
—	Skædermester J. G. Müller.....	15 —
—	Ankersmed Caspersens Datter.....	15 —
—	Skolelærer Jørgensens Enke.....	10 —
—	Regnskabsfører Gerners Enke.....	15 —
—	Forhenv. Nagelsmed Lund.....	10 —

Medlem

1841.	Opfigtsbetjent Holms Enke	10 Rd.
—	Bærtshuusholder P. Bjerups Enke	15 —
—	Meelhandler Boldts Enke	10 —
—	Olhandler Jochumsens Datter	10 —
1842.	Hoboist Hesse's Enke	15 —
—	Copist Balsgaards Enke	15 —
—	Strædermester Drelbergs Enke	15 —
—	Procurator Baggesens Datter	10 —
—	Fuldmægtig Møllers Enke	10 —
—	Toldassistent Reeg's Enke	15 —
—	Palaisforvalter Olfens Enke	10 —
—	Melkehandler Nielsens Enke	10 —
—	Stræder Reimanns Datter	10 —
—	Toldassistent Lorenzens Enke	20 —
—	Høker Haastrups Datter	15 —
—	Skriver A. Larsens Enke	15 —
—	Ekomager C. Hesberg	15 —
—	Høker Jensens Enke	10 —
—	Lodsformand Jørgensen	20 —
—	Handelsfuldmægtig Sands Enke	10 —
—	Guldsmed Schmidts Datter	10 —
—	Slagtermester Hendriksen	10 —
—	Klædefabrikør Dito's Datter	10 —
—	Kunstdreier Kleine's Enke	10 —
—	Fuldmægtig Lassens Datter	20 —
—	Strædermester Deichmanns Enke	15 —
—	Høker Birchs Enke	10 —

Medlem

1842.	Modehandlerinde Jomfru Juul	15 Rd.
1843.	Politibetjent Grove's Enke	10 —
—	Conditor Høj's Enke	20 —
—	Barbeer Greens Enke	10 —
—	Bøssemager Wengs Enke	15 —
—	Meelhandler Møllers Enke	10 —
—	Portcontrolleur Foghs Enke	10 —
—	Strædermester Lunds Enke	15 —
—	Skomager Henrichsens Enke	10 —
—	Jernbanedirecteur Müllers Enke	20 —
—	Auctionsholder Holms Enke	10 —
—	Blikkenslager Hammers Enke	10 —
—	Bognmand Rixau's Enke	10 —
—	Malermester Meyer	10 —
—	Skibstømmermand Petersens Datter	10 —
—	Toldassistent Møllers Datter	10 —
—	Tøifabrikør J. Walk	15 —
—	Skomagermester Rybergs Enke	10 —
—	Traadhandlerske, Jomfru Valter	15 —
—	Hjrekudst Westerskou's Enke	15 —
—	Skriststøber Gercke's Enke	10 —
—	Tuldmægtig Borchs Enke	10 —
—	Hoffoureur Petersens Enke	15 —
—	Lieutenant A. Lunds Enke	10 —
—	Brændeviinsbrænder Meyers Enke	10 —
—	Strædersvend Ahns Enke	10 —
—	Secretair Strandgaards Enke	15 —

Medlem

fra		
1843.	Muurmester Møllers Enke.....	15 Rd.
1844.	Pensionist i Søetaten Wieggers.....	15 —
—	Forhenv. Lærerinde Madame Mørck ...	15 —
—	Sadelfnegt Nielsens Datter	10 —
—	Toldassistent Munderspæcks Enke	10 —
—	Coffardicapitain Carlsens Datter	15 —
—	Arbeidsmand Nims Enke	10 —
—	Hørhegler Jacobsens Enke	10 —
—	Skræder Dambergs Enke.....	10 —
—	Politibetjent Lassens Enke	10 —
—	Bødfermester Lange's Enke.....	15 —
—	Kammerraad Mørcks Datter	10 —
—	Fuldmægtig Lynge's Datter	10 —
—	Smedemester Andersens Datter.....	10 —
—	Toldcontrolleur Steenbergs Enke.....	10 —
—	Muurmester Slangrups Enke.....	10 —
—	Stadsmægler d'Andrade's Datter.....	10 —
—	Skibstømmermand Petersens Enke.....	10 —
—	Høfer A. Nielsen.....	10 —
—	Skrædersvend H. Nielsen.....	10 —
—	Toldassistent Hasjels Enke.....	15 —
—	Arbeidsmand Lynges Datter	10 —
—	Politivagtmester Andersens Enke	10 —
—	Fuldmægtig Krause's Enke.....	10 —
—	Barbeer Jensens Enke	15 —
—	Postbud Nielsens Enke	15 —
—	Skibscapitain Simonsens Datter.....	10 —

Medlem

1845.	Snedkerfrimester Hansen	10 Rd.
—	Hattemagersvend C. L. Bruun	10 —
—	Bærtshuusholder Hansen	10 —
—	Jomfrue H. Pihster	10 —
—	— C. Pihster	10 —
—	Fuldmægtig Schrøders Enke	10 —
—	Institutbestyrer Lausens Enke	10 —
—	Jomfrue Gabe	10 —
—	Muursvend Mortensens Enke	10 —
—	— — Datter	10 —
—	Major Rohweders Datter	15 —
—	Politibetjent Edelsteens Enke	15 —
—	Forvalter Albrechtsens Datter	15 —
—	Capelbud Mogensens Enke	10 —
—	Rodemester Bugge's Enke	10 —
—	Skomagersvend C. N. Helsted	10 —
—	Skædermester Kochs Datter	10 —
—	Smedemester Hassings Enke	15 —
—	Sadelmager Blacks Enke	10 —
—	Snedkermester Bryngers Datter	10 —
—	Skibscapitain Johnsens Enke	10 —
—	Tapetmager Høblings Enke	15 —
—	Bærtshuusholder H. Clausen	10 —
—	Fuldmægtig Rønnows Enke	10 —
—	Porcellainshandler Christensens Enke	10 —
—	Gymnastiklærer Benzens Enke	10 —
—	Skæder Didrichsens Enke	10 —

Medlem

1845.	Jernstøber Munds Enke.....	10 Rd.
—	Tømmersvend Schulz Extragratiæ	10 —
1846.	Havnecontrolleur Brodersens Datter G..	10 —
—	— — — — L..	10 —
—	Skomager Mandrup's Enke.....	10 —
—	Toldassistent Truelsen's Datter.....	10 —
—	Skædermester Riffner's Enke.....	10 —
—	Styrmand Fischers Datter.....	10 —
—	Hospitalsportner Jeppesen's Enke.....	10 —
—	Muursvend Petersen's Enke.....	10 —
—	Skædermester Neumanns Enke.....	10 —
—	Skæder Hammond.....	15 —
—	Districtslæge Neve's Enke.....	20 —
—	Contoirist Ahrensen's Enke.....	10 —
—	Pottfabrikant Lindqvist's Enke.....	10 —
—	Billedbugger Otto's forladte Hustru ...	10 —
—	Hyrefudst Fristrups Enke.....	10 —
—	Tobakfabrikør Szybrowsky's Datter ...	10 —
—	Skomagermester J. Michaelsen.....	10 —
—	Dreiersvend Faust.....	10 —
—	Malermester Witts Enke.....	10 —
—	Bærtshuusholder Andersens Enke.....	10 —
—	Musiklærer Møllers Enke.....	10 —
—	Skæder Lange's Enke.....	15 —
—	Malermester Holms Enke.....	10 —
1847.	Capitain Meincke's Datter.....	10 —
—	Overgymnastiklærer Rainwalts Enke...	15 —

Medlem

fra

1847.	Dvarteermand Enemarc's Enke	10 Rd.
—	Kammerraad Kaarsgaards Datter	10 —
—	Toldassistent M. Larsens Enke	10 —
—	Skomagermester Nørskov	15 —
—	Pensioneret Modelleer Schmidt	10 —
—	Skolebestyrerinde Jomfru Bierregaard . .	15 —
—	Skomager Niegels fraskilte Hustru	10 —
—	Strømpefabrikør M. H. Lund	10 —
—	Styrmand Hougaards Datter	10 —
—	Skraederfrimester F. C. Lunds Enke . . .	10 —
—	Dpsynsmand Nielsens Enke	10 —
—	Bogtrykker Brünnichs Datter	15 —
—	Skraeder Jacobsens Enke	15 —
—	Skomager Hinzes Enke	10 —
—	Dameakraederinde Jomfru M. Lund	10 —
—	Dameakraederinde Jomfru H. Lund	10 —
1848.	Skolelaerer Müllers Datter	10 —
—	Krigsraad Bastians Enke	15 —
—	Skraedermester B. Bergenholts	10 —
—	Toldassistent Kammas Enke	10 —
—	Veipikør Kursch's Enke	10 —
—	Snedker Gasmeyers Datter	10 —
—	Toldassistent Bayers Enke	10 —
—	Naalemager C. Bjorns Enke	10 —
—	Bagermester Herolds Enke	10 —
—	Snedker Meyers Enke	10 —
1849.	Dpsigtsbetjent Christensens Enke	10 —
—	Glarimester Gabes Datter	10 —

Medlem

1849.	fra		
		Ifenkræmmer Schoulunds Datter.....	10 Rd.
—		Modelsfædker Madsens Enke.....	10 —
—		Skolelærer Engells Enke.....	10 —
—		Urtekræmmer Henrichsens Datter.....	10 —
—		Handelsfuldmægtig Ficks Datter.....	10 —
1850.		Cand. chir. Byrtings Enke.....	15 —
—		Dreiermester Redke.....	10 —
—		Commandeersergeant Støvring's Datter, Extrapension.....	10 —
—		Dugmager Berhagens Enke.....	10 —
—		Skædermester Gurs's.....	10 —
—		Politibetjent Petersens Enke.....	10 —
—		Gjørttermester Mossins Enke.....	10 —
—		Glashandler Hansens Enke.....	10 —
—		Dugmagerstvend Gottsches Enke.....	10 —
—		Kjøbmand Langreuthers Enke.....	10 —
—		Bærtshuusholder Sorensens Enke.....	10 —
—		Bundtmager Rahrs Enke.....	10 —
1851.		Chorsanger Hübners Enke.....	10 —
—		Skomager Rasmussens Enke.....	10 —
—		Oberstl. Wests Datter.....	10 —
1852.		Urtekræmmer Schlichtkrulls Datter.....	10 —
—		Reebslagerstvend Jensens Enke.....	10 —
—		Gymnastiklærer Gross's Enke.....	15 —
1853.		Amtskirurg Nyhe's Enke.....	10 —
—		Bedemand Roths Datter.....	10 —
1854.		Snedkermester Fuglebergs Enke.....	10 —

Medlem

1854.	fra Fyrbøder Nielsens Datter.....	10 Rd.
—	Capitain Nielsens Datter &.....	10 —
—	— — — — M.....	10 —
1855.	Mægler Syckenbergs Datter, Md. Müller	15 —
—	Ekomagere Nordts Enke.....	10 —
—	Klokker Crones Enke.....	10 —
1856.	Skibscapitain Faaborgs Enke.....	10 —

9. Forsamlingen vedtog, at det uerholdelige Contingent for 8 Medlemmer maatte udgaae af Regnskabet med ialt 49 Rd. 54 ø. og Vedkommende udslettes af Selskabet.

10. Derefter foretoges Valg paa nye Repræsentanter i de, efter Lovens § 31, Fratrædendes Sted. Udfaldet af disse ere følgende:

Første Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Etatsraad Grønberg.	Hr. Cancelliraad Engerslev.
— Conferentsraad Lindberg.	— Capitain Lengnick.
— Justitsraad Münter.	— Kammerassessor Kierrumgaard.
— Etatsraad Salicath.	— Kammerraad Michaelsen.

Anden Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Pastor, Professor Heiberg.	Hr. Medailleur Krohn.
— Ekselebestyrer Melchior.	— Professor Kiærskou.
— Overlærer Krebs.	— Lærer Olivarius.
— Practiserende Læge Møller.	— Etatsraad Livlæge Schyft.

Tredie Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Major v. d. Neefe.	Hr. Overkrigscommisfair Nørregaard.
— Premierlieutenant Groth.	— Overlæge Müllertz.
— Statsraad Mansa.	— Generalmajor Glahn.
— Justitsraad Jauzen.	— Oberst Wörishöffer.

Fjerde Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Glashandler Simmelkær.	Hr. Vinhandler Ammitzbøll.
— Vinhandler Münster.	— Urtekræmmer Hagelberg.
— Mægler Lorenzen.	— Oberstlieutenant, Mægler Jørgensen.
	— Silke- og Klædehdl. Haase.

Femte Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Strømpefabrik. Warburg.	Hr. Brændeviinsbrænder Jacobsen.
— Ass. pharm. Glahn.	— Lystøber Knudsen.
— Farver Schleisner.	— Tobaksfabrikør Groth.
— Brændeviinsbrænder C. Christensen.	— Brygger Carstensen.

Sjette Classification.

Afgang.	Tilgang.
Hr. Sabelmager Rothmann.	Hr. Oberstlieutenant Kernn.
— Malermester Holmer.	— Hof-Juveler, Capitain Schröder.
— Hof-Stolemager Hansen.	— Oberstlieutenant Pier.
— Muurmester Kornbeck.	— Malermester Baruel.

11. Derefter optoges følgende 22 nye Medlemmer, nemlig:

1. Snedkermester G. E. Nielsen.
2. Malermester H. P. Rasmussen.
3. Hofier Storms Enke.
4. Sergeant J. F. Jensen.
5. Musikdirecteur A. F. Lincke, D.M.
6. Musicus F. Braunstein.
7. — G. Petersen.
8. Handelsagent J. W. Levin.
9. Fyrbøder R. Rasmussen.
10. Assistent H. C. Preuss.
11. Landmand Olsens Datter D.
12. Bægter J. Jacobsen.
13. Skomagemester N. J. W. Ingemann.
14. Skomagersvend A. R. From.
15. Tømmersvend G. A. Fleck.
16. Factor H. Bruun.
17. Frøken N. Holmblad.
18. Mechanicus J. Jørgensen.
19. Bankdirecteur, Grosserer G. F. Tietgen.
20. Telegraphist J. Jørgensen.
21. Bærtshuusholder D. Nielsen.
22. Jernstøberformer G. D. Nielsen.

12. Sluttelig meddeelte Administrationen, ifølge en tidligere Generalforsamlings Beslutning, en Forteg-

nelle over de Legater, som ere tildeelte Selskabet siden dets Stiftelse og hvis Beløb ere indbefattede i dets Fondsbeholdning, nemlig:

- Mar 1805. Grosserer Niels Brocks Legat, efter Testamente af 19de Februar 1786 og 24de Februar 1802 5,002 Rd. 22 ß.
- 1818. Student Grells Legat 1,000 — " —
- 1827. Enkefrue Charlotte Amalie Böncke's Legat i 5 pCt. Livrente af 2,000 — " —
- 1829. Caroline-Legatet, stiftet af en Deel af Selskabets Medlemmer i Anledning af Hds. Kgl. Høihed Arveprindsesse Carolines Formæling den 1ste August 1829 2,500 — " —
- 1830. Enkefrue, Statsraadinde Kofoeds Legat 500 — " —
- 1853. Silke- og Klædehandler J. H. Lunds Legat, efter Testamente af 16de April 1851 1,386 — 51 —

Desuden:

Mars 1856. Justitsraad Gibeschütz's Legater, efter Testamente af 20de Juni 1853:

a. til Pensioner.	100 Rbd.	} aarlig.
b. — rentefrie Laan. . .	1,000 —	

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 15de April 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Muurmester S. J. T. B. Brahl.

— Snedkermester H. J. Dvilt.

Fru M. S. Gram, afdøde Toldcontrolleur
Grams Datter.

Fru C. A. Westring, afdøde Stolemagermester
Westrings Datter.

Madame F. C. Lange, Kleinsmedmester Langes Enke.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 18.

Løverdagen den 3^{die} Mai 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schults.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

(Fortsættelse.)

„Man føler sig greben af en ganske eiendommelig Uengstelse og Svimmelhed, naar man, staaende lige ved Kanten, kaster Et eller Andet ud i Vandet og da seer, hvorledes selv et tungt Legeme bliver revet mange Skridt bort, førend det kan synke tilbunds.“

„De Slyngplanter og Buske, der vorede paa Kanalens Bredder og sænkede deres Blade og Dviste ned mod Vandet, afgave et smukt Syn. De vare i en bestandig skjælvende, jeg kunde næsten siige, opstræmmet Bevægelse, thi saasnart et Blad berørte Flodens Speil,

blev det hurtigt stødt tilbage, for strax efter igjen at synke ned. Naar man iøvrigt staaer her ved Kanalen, seer man naturligviis intet Andet af Velinos Vandfald end en glindsende, glat, afrundet Vandflade, der forsvinder bag ved Fjeldranden, og nogle Skumskyer, der langsomt hæve sig op af den grønne Afgrund og see ud som glindsende, lysende Flormasser."

„Men til Gjengæld fik vi noget ganske Andet at see,“ meente Bærten, idet han smilende saae paa Bizcomten.

„Begge vore Kammerater nemlig, der vare ilede iforveien,“ vedblev Julius; „de stode ved Kanalen, men istedetfor at træffe dem nedsinkne i Betragtningen af Vandmassen, fandt vi dem i Samtale med tre Damer, naturligviis dem, der eiede den colossale Reisevogn nede i Gjestgivergaarden.“

„Ja, det var Grev Rindens Skyld,“ sagde Bizcomten; „allerede underveis havde han fortalt mig, at han, hvis han ikke tog meget feil, havde seet Equipagen — han troede at have gjenkjendt Baabenet — paa Søen imellem Genua og Neapel. Det var Engländerinder, sagde han, en interessant, endnu meget smuk Moder med to hentrivende Døttre. Saavidt til Oplysning; nu kan Du blive ved Julius.“

„Nei, nei,“ svarede denne, „i det Departement er Du bedre hjemme. I kom, I saae og seirede, ikke fandt?“

„Kolde Spotter! Det veed Du bedre. Imidlertid,

Greven havde ikke taget fejl, heldigviis var han allerede bleven forestillet for Damerne og kunde nu vise os den samme Tjeneste."

"Og?" spurgte Baronessen med komisk Alvor.

"Naa ja, vi bleve alle præsenterede," svarede Biscomten smilende. "Men hvad Georg angaaer, min Naadige, saa var han sandelig mere optaget af det glimrende Band end af de smukke Englænderinders funklende Dine."

"Som vi i Historiens Gang ville faae at see," indskjød Baronnen.

"Altsaa, vi bleve præsenterede," fortalte Julius videre, "Grev Rinden viste Ladyen al mulig Opmærksomhed, og vi havde den Lykke at ledsage begge Mieserne. Jeg siger den Lykke; thi først da nyder man en herlig Naturs Skjønheder tilfulde, naar man befinder sig ved Siden af et aandrigt og skjønt kvindeligt Væsen. Og vore Damer her besade begge disse Egenskaber, dertil vare de muntre og livlige, de havde Følelse for alt det Skjønne, der omgav dem, og dette Priis lød smukt fra deres friske Læber."

"Og hvor behageligt var det ikke for Eder at klavre ned af Bjerget ved Siden af Bandfaldene; jo smallere og steilere Veien var, desto yndigere fandt I den."

"Naturligviis," sagde Fortælleren, "Damerne havde overgivet sig i vor Beskyttelse og vare taknemmelige

for den Omhu, med hvilken vi førte dem over de farlige Steder."

"J havde iøvrigt aldeles ikke Die for denne Veis Ejsenheder," bemærkede Husets Herre, "men alt det staaer endnu idag lyslevende for mit Blik. De ovenfor saa nøgne og skaldede Klipper vare her, hvor Vandet styrtede ned, bedækkede med det friskeste, saftigste Grønt; jeg har aldrig seet skønnere Mos eller prægtigere Bregner. Og de herligste Steenege, imellem hvilke den smalle Fodsti slyngede sig frem, og som i Toppen vare beduggede af Vandets Dunster og skjælvende let og glindsede prægtig der, hvor de stode i Nærheden af Faldet; dertil den deilige Dag, som vi havde, den klare Himmel, der mørkeblaa udsvændte sig over den grønne Kløft, den glødende Sol, der med sit skraae Lys berørte den nedhvirvlende, mægtige Vandmasse og vidunderligt deilig gjennemvirkede det hvide, søvlglindsende Skum med alle Regnbuens Farver."

"Na, Georg!" sagde den smukke Hustru ligesom drømmende, "hvor gjerne havde jeg ikke nydt den Herlighed med Dig."

"Og saa vilde jeg i Sandhed have været lykkeligere end begge mine Venner," svarede Baronnen med straalende Dine. Hertil sagde Fortælleren med sagte Stemme:

"Fuldstændigt indrømmet!" og Vicomten udtrykte det samme med et dybt Suk.

Baronnen havde et Dieblik holdt Haanden op for

sine Dine, derpaa sagde han: „Naar man engang har begyndt at drage Fortidens Slør bort fra en Dag, som den netop omtalte, saa træde efterhaanden tusinde Ubetydeligheder igjen frem for Sjelen, besynderligt dannede Træer, som vi betragtede, smaa skrøbelige Broer eller store Fjeldblokke, ved hvis Hjælp vi slap over Afløbsrender fra Vandfaldet, ja en enkelt mægtig Steenblok med tæt Mos, af hvilken vi tog et Stykke med os. Og saaledes erindre I vel ogsaa endnu de mange smukke, fattige Børn, der sprang foran os og ved Siden af os, og bøde os snart en glindsende Flintesteen, snart en sjelden Blomst, og havde kastet hist og her paa Veien Dviste og Smaagrene, hvilke de saa, naar vi nærmede os, fik travlt med at tage bort, for derved at tjene sig et Par Skilling. O, Grindringen er saa smuk.“

„Først naar man kommer til Bunden af Kløften,“ vedblev han roligere efter en Pause, „nyder man Synet af det hele majestætiske Vandfald. Ved Siden af Hovedfaldet, der som et bredt Sølvbaand ruller ned over den mørkegrønne Bund, findes ogsaa andre enkelte Vandstriber, der gjøre det Hele endnu mere levende derved, at de stundom prælle af mod Fjeldblokkene og saaledes sprøjte store Masser af Skum omkring til alle Sider. Men heelt nede mødes samtlige Vandmasser med en tordenlignende Brummen og Brølen, og Skummet stiger over tusinde Fod op imod Himmelen. Saa ofte der kommer Venner fra Italien, der have besøgt

Terni, forsømmer jeg aldrig at forhøre mig, om den lille Hytte endnu staaer der paa sin mærkelige Plads, i en snever Fjeldkløft med sit Tag af gamle, møre Lægter, der af Naturen var bedækket med Caprifolier og Brombærbuske. Hvor yndigt hviler man ikke ud her! Legemet er behageligt udmattet, Hjertet saa aabent og modtageligt og flaaer hurtigere end sædvanligt, ikke sandt?"

„Dette var en Parenthes," henkastede Vicomten, „thi egentlig hører det ikke med til Historien."

„Snart maatte vi imidlertid tænke paa Hjemtoureden. Solskinnet havde forlængesiden forladt os, og Skum og Taage, der for en Time siden havde opfyldt Alt med Lys og Glæde, kastede nu et mørkeblaat Skjær over Fjeldene og Kløfterne. Igjennem en prægtig Allee af Kastanietræer kom vi forbi et gammelt Slot, der stod paa en fort, rundt om af Nera omslydt Klippe, og derfra tilbage til Terni, hvor vi indtog et Maaltid i Selskab med de tre Damer. Derpaa blev der holdt Raad angaaende Afreisen, der skulde finde Sted endnu samme Aften, da vi alle ønskede den næste Dag at naae Rom. Egnen omkring Terni, navnlig Veien til Narni og Otricoli, var allerede i Perugia skildret os som meget usikker. Damerne havde man ordentlig gjort bange, og vor Vært i Terni, hvis Mening vi ligeledes ønskede at høre, var flog nok til med største Vigtighed at trække paa Skulderen og sætte et meget betænkeligt Ansigt op. Naturligviis vilde han

helft have, at vi skulde overnatte i hans Gjestgivergaard, han fraraadede os derfor Natterreisen og mente, at det i ethvert Tilfælde var det sikreste at passere de forhen nævnte Røverreder Narni og Dricoli om Dagen. Vi lode os imidlertid ikke saa let forknytte, og da vi lovede Damerne vor Beskyttelse under alle Omstændigheder, saa besluttede ogsaa disse sig til endnu samme Dag at forlade Terni. Grev Rinden lagde Planen til Feldttoget, der ikke var uden Dygtighed."

"Nævnlig for Eder," sagde Baronen leende. "Du maa da tilstaae mig, Julius, at jeg med Fornøielse overtog den mig tiltænkte Rolle?"

"Kan ikke nægtes, og Du vil ogsaa selv erindre, med hvilken Varme vi trykkede Din Haand ved Afskeden."

"I skiltes ad?" spurgte Baronessen.

"Kun for nogle faa Timer," svarede Fortælleren; "Georg gik med sin Tjener i Forveien som Avantgarde, og Damerne's Reisevogn, ligesom ogsaa Vicomten's og Greven's dannede Hovedcorpset. Til Beskyttelse for Damerne bleve vi tre hos dem, idet Skifteviis En tog Plads inden i Bognen, medens de to Andre flattede op bagpaa Tjenersædet. I Vicomten's Bogn fulgte samtlige Tjenere. Saaledes førte vi afsted omtrent Klokken ti og —"

"Nei stop!" raabte Baronen, "jeg kan virkelig ikke finde mig i, at den høist mærkværdige Tour, som jeg gjorde hin Nat, bliver saa aldeles forbigaaet: jeg maa

omtale den med et Par Ord. Kloffen halvni sendte jeg en Stafet forud, som imidlertid, for ikke at vække nogen Opsigt, kun skulde bestille tre Heste til min Bogn. Jeg, der selv fulgte en halv Time sildigere, var saa igjen Coureer og Reiseumarskalk for de Andre. Med stor Støi og Pidskefnald reed da ogsaa den Postillon, som jeg sendte forud, gennem de allerede stille Gader i Terni; jeg fulgte som sagt en halv Time senere. Det var en lys Nat med klart Maanestjn; ofte naar jeg havde naaet Toppen af et høiere Bjerg, saae jeg den hvidtskinnende Landevei i Miles Afstand foran mig. Min Stafet maa have redet strapt, jeg opdagede intetsteds noget Spor af ham. Før Midnat naaede jeg Narni. Alt laa i den dybeste Søvn; den eneste Lyd, som man hørte, var et Springvands Risljen, og intetsteds saae man Lys, ikke engang ved Postgaarden, udenfor hvis Dør isvrigt min Postillon stod og hamrede løs med en Steen paa den."

(Fortsættes.)

G. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Jomfrue M. G. G. Lillie, afdøde Skoleinspecteur
Lillies Datter.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 19.

Løverdagen den 10de Mai 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

(Fortsættelse.)

„Efter min Regning maatte han have kunnet være der allerede for en Time siden, det var mig derfor ubegribeligt, hvorledes det var gaaet til, at han i al den Tid ikke havde faaet sine Kammerater vækkede. Endelig viste der sig oppe i Huset et Lys, der først blev synligt i første Etage, derpaa nede ved Døren; en søvndruffen Stemme spurgte, hvad vi vilde. „Corpo di bacco!“ raabte min Karl, „jeg har staaet her og banket næsten en heel Klokketime; Heste ville vi have.“ — „Ah! er det Dig, Giuseppe!“ raabte Personen inden-

for og lukkede Døren op. Min Forrider havde slet ikke nyttet mig, thi det varede en halv Time, førend man fik de friske Heste spændte for. Dog havde jeg først og fremmest affendt en ny Stafet og indskjærpet ham, at jeg haabede ved min Ankomst paa næste Station at finde Hestene optømmede. Han lovede det høit og helligt og galopperede afsted med det samme Spektakel som den første. Jeg gjorde de fornødne Bestillinger med Hensyn til Eder og fulgte ham. I Diricoli samme Historie: intet Menneske vaagent i Posthuset, endstige nogen Hest parat. Det var mig mistænkeligt. Jeg forlangte af min Forrider, at han skulde vise mig sin skummende Hest. „Ja,“ sagde han, „den har jeg sat ind paa et andet Sted her. Som den svedte og pustede, torde jeg ikke lade den staae herude i den kolde Nat. Her har jeg nu staaet en halv Time, og Herren seer selv, at de Slynkler derinde slet ikke ville vaagne.“ Godt, jeg lod, som om jeg fuldstændigt troede ham, og sendte nok engang en Stafet forud, men besluttede at have et vaagent Die med mine Herrer Postilloner. Jeg kastede mig i Bognen, og vi kjørte afsted. Min Bogn havde et Ruj, der bagi var forsynet med et lille Vindue, gennem hvilket jeg forsigtig saae ud efter en halv Times Kjørsel: min Formodning bekræftede sig, og mine Stafetter havde narret mig paa den frækfeste Maade af Verden. Disse Slubberter vare hvergang kun redet et lille Stykke udenfor Stationen, havde der afleveret

deres Hest til en Kammerat, der førte den tilbage, imedens de selv fortsatte Veien paa en langt beqvemere Maade, nemlig bag paa min Kuffert, hvilken de hemmelig stege op paa, saasnart min Vogn rullede forbi dem. Dette Dieblik havde de afventet, skjulte i Grøften ved Siden af Veien."

"Hvilke Slyngler!" raabte Bicomten. "Jeg vil da haabe, at Du sprang ned for at give ham en ordentlig Lusning."

"Nei, tværtimod," raabte Baronen; "hvortil skulde det have nyttet? jeg førte rolig til næste Station. Udenfor Stedet var Knægten naturligviis sprunget ned og havde ad en nærmere Wei naaet Posthuset før mig; som I vide, ligge jo de Reder der for det meste paa Toppen af et Bjerg, som Hestene kun vinde op ad i den langsomste Fodgang; sædvanligviis maa man endogsaa tage Forspand af Orer, og derved fik min Gavty mere end Tid nok til at komme mig i Forkjøbet. Ved Stalden gjentog sig den samme Historie som tidligere, min Stafet hamrede af alle Kræfter paa Døren, Noget, han paaastod, han allerede i en halv Time havde gjort. Endelig blev der aabnet, jeg lod ham rolig gaae ind for at bestille friske Heste. I huske nok min daværende Tjener, det var en bomstærk Person, jeg rigtig kunde lide paa. Jeg for min Person var heller ikke bange, og paa den Maade vare vi vel istand til at indlade os med et halvt Dussin Italienerne, thi saamange vare i det mindste ilede til, saasnart Rygtet

havde fortalt, at der kom et fornemt Herfskab, fom ſkulde have mange Hefte. Min Tjener tog en af mine dobbeltløbede Piſtoler under Armen, og ſaaledes traadte vi begge ind i Stalden, hvor diſſe Karle med deres vilde Udſeende og i de rangaleſte Coſtumer under Skraalen og Skrigen lagde Tøiet paa Heſtene. Min Stafet ſtod og lænede fig op til et Spiltoug og grinede behageligt, da jeg nærmede mig; han kom frem med den høire Haand, fom om han vilde modtage Drifkepenge. „Du har vel redet flinkt?“ ſpurgte jeg ham. — „Per Dio, Signor! det kunde nok være,“ ſvarede han. „Dg Beien er ſaa forbandet, altid opad Bakke og nedad Bakke, ved hvert Skridt riſikerer man Halsen. Herren maa troe mig, jeg har fortjent mine Drifkepenge.“ — „Hvor er Din Heſt?“ — „Min Heſt? Derhenne i Krogen ſtaaer den. Men for Guds Skyld gaa ikke for nær til den, den baade flaaer og bider.“ — Den Frækhed gif mig dog forvidt, Forbitrelſen overmandede mig, jeg tog den ſlanke Rømer ved Halskluden, ryſtede ham dygtigt igjennem, og idet jeg gav ham et dygtigt Dreſtigen, tumlede han tilbage i Halmen. Naturligviis kom hele Stalden i Oprør, fra alle Læber tordnede en Salve af „maledetto“, diſſe Karle med det vilde Udſeende trak Knivene frem af Burelommen og trængte ind paa mig. Jeg kan forſikre Eder, det var de meeſt udprægede Røverphyſiognomier, fom ingen Maler havde behøvet at ſkamme fig ved: imellem de halvtaabnede Læber ſkinnede

de hvide Tænder frem, de store Dine lynede mig vilbt imøde, kort at fortælle samtlige gule Hæns med de fulsforte Haar og de to lange Loffer, som i Almindelighed hænge ned over den romerske Postillons Tindinger, betragtede mig med blodtørstige, reent djævelske Blikke; jeg troer ikke, J havde givet fire Skilling for mit Liv. Min fortræffelige Zens med sin mærkværdige Koldblodighed lod imidlertid roligt Hanerne paa sin Dobbeltpistol knække og rettede den betænkstomt over min Skulder hen paa den rasende Flok, fra hvilken en af de vildeste raabte: „En Romer lader sig ikke slaae uhærvnet, det fordrer Blod!“ — „Holdt!“ raabte jeg dem imøde, „J have fuldkommen Ret, men han der“ — jeg pegede paa min Stafet — „er ingen Romer, en Røver er han, Gud veed fra hvilken Provinds; en ægte Romer bedrager ikke en Fremmed. Og han der har bedraget mig paa to Maader, baade for min Tid og for mine Penge.“ Og nu fortalte jeg dem med saa Ord, hvorledes jeg havde leiet ham som Stafet og lovet ham gode Drifkepenge, men hvorledes han, istedetfor at ride, havde kjørt bag paa min egen Vogn. Jeg forsikrer Eder, min lille Tale var en Cicero værdig, og da jeg sluttede med det Spørgsmaal: „kan det være en Romer?“ havde jeg stemt samtlige Postilloner til min Fordeel, de puttede deres Knive i Lommen igjen, og Enhver af dem, der sandsynligviis uden denne Scene havde spillet mig et lignende Puds, svor høit og helligt paa, at det var en nederdrægtig Handling,

og at jeg var i min fuldstændige Ret. Saaledes blev Freden igjen bragt tilveie, og jeg sendte atter en Postillon i Forveien, og da jeg, som kort efter fulgte ham, neppe to Timer derefter naaede den næste Station, stod allerede Postmesteren udenfor Døren, Tøiet var lagt paa Hestene og den friske Stafet befandt sig endog i Sadeln."

"Fortræffeligt!" raabte Vicomten, "den lumpne Romer fik Løn, som forskyldt."

"Jeg holder paa, at den Karl for det første ikke har sat sig op paa nogen Vogn igjen," tilsvøiede Ritmesteren.

"Strax derefter," vedblev Baronen, "brød Dagen frem, en for mig uforglemmelig Morgen, thi jeg saa for første Gang den herlige Campagna udbrede sig for mig, denne mægtige Orken, saa stum og dog saa veltalende, saa eensformig og dog paa den anden Side saa mangfoldigt og prægtigt farvet. Lykkelig den, der seer den første Gang som jeg, naar den første Straale af Solen lynet hen over den, og naar da de glødende Farver, der ere eiendommelige for den, og hvis Lige man intet andet Sted seer, langsomt udvikle sig af det dybe, taagede Blaae, der endnu for et Dieblif siden bedækkede den. Tilhøre paa Bassen bemærke vi maa see en kæmpeagtig Ruin, ud fra hvilken en enkelt Pille rager i Veiret, dog:

Dgsaa den, der alt er revnet,
Kan styrte ned i næste Nat, —

som Digteren siger; men Synet af denne Ruin formil-
des ved en Flok Geder, som klingende med deres
Klokker i stor Travlhed pille det magre Græs frem
mellem Stenene. Hyrden i sin hvide Faarestkindspels
seer med lange, lange Dine efter Bognen og har ved
denne Leilighed visse ganske besynderlige Tanker om
mange Glæder i denne Verden, der ere uopnaaelige
for ham. Tilvenstre for os knytter den ene Høi sig
til den anden, og skuffet ved de forskjellige Farver lige-
fra den mørkeste Violet til den lyseste Gule troer man
at see en bølgende Mark for sig. Og dog er Alt
ubevægeligt og stille, langt, langt ud uden nogen men-
neskelig Bolig, og hvad man seer her af Menneske-
værker: de majestætiske og alvorlige Buer af en sam-
menstyrtet Vandledning eller et forfaldent Bassin, ind-
fattet med kæmpemæssige Dvadersteen, hvis Vandspeil
straaler ved den opgaaende Sol, forøger endnu mere
den dybe og melancholske Ensomhed."

"Og saaledes," afbrød Fortælleren med en venlig
Hilsen til Julius, "har jeg lykkelig bragt Eder igjen-
nem den omtalte Nat, om hvilken J sandsynligviis ikke
ville kunne meddele nogen videre interessant Beretning,
og jeg haaber nu at erholde af Dig en offentlig Lov-
tale for mine fortræffelige Arrangements."

"De vare i Sandhed hævede over al Ros,"
svarede den Anden. "Vi traf overalt i hele Natten
vore Heste parate og kom derfor meget raaskt afsted."

"Ja næsten for raaskt," sukkede Bicomten.

„Og saa den mageløse Frokost, Du havde arrangeret; den satte Kronen paa dine Fortjenester som Reifemarſkal. Men Du vil da heller ikke have glemt, at vi ved vor Ankomst omfavnede Dig med den største Taknemmelighed.“

„Ja, ja, I vare alle overordentlig glade og lykſalige,“ ſagde Baronen med et aparte Smil, „og jeg maa tilſtaaе, at vor Tour til Rom den Gang hører til mine behageligſte Reiſeerindringer.“

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelſe.

Til Optagelſe ſom Medlemmer i Selskabet ere foreſlaaede:

Hr. Skrædermeſter M. G. Schmidt.

Fru J. Falck, afdøde Univerſitetsbogbinder Falcks Datter.

— R. F. J. Wegner, Fabrikant Wegners Datter.

— M. M. Riisning, afdøde Skibſcapitain Riisnings Datter.

Fruen M. S. Blichfeldt, Provſt Blichfeldts Datter.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 20.

Løverdagen den 17de Mai 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

(Fortsættelse.)

„Sa, naar blot Reisen havde varet noget længere,“ bemærkede Vicomten sukkende. „Al Spøg tilside! de tre Damer vare ligesaa elskværdige som smukke, ligesaa fiintdannede som behagelige i Omgang.“

„Hvem vil vel nægte det?“ svarede Barten.

„Jeg visseelig ikke,“ sagde Julius ligesom ved sig selv. „og Gud veed, hvad der vilde være skeet, hvis ikke Historien med Blomsterbouquetterne var indtruffet.“

„O, de farlige Blomsterbouquetter,“ sukkede Vicomten.

Dg derpaa indtraadte i nogle Dieblikke en dyb
 Løusshed. Julius og Vicomten vare virkelig blevne
 alvorlige, Baronens kunde ikke bare sig for det samme
 skjelmste Emil, og selv over Eugens Ansigt lysnede det
 ligesom ved Grindringen om en komisk Begivenhed.

„Men, mine Herrer,“ sagde Baronessen efter en
 Pause, „om ogsaa Deres Skildringer af Terni og
 Campagna virkelig vare ganske vakkre, saa finder jeg
 det dog uforsvarligt ligeoverfor mig, at De saaledes
 lode de tre Damer, hvis fortsatte Skjebne maa interessere
 mig, uden videre blive siddende udenfor Roms
 Porte. Og jeg kunde nok ønske at erfare Historien
 om Bouquetterne, at sige“ — med disse Ord vendte
 hun sig til sin Mand — „hvis Historien kan fortælles,
 og min Fordring ikke er indiscret.“

„Det sidste er visseelig ikke Tilfældet,“ svarede
 Julius, og Baronens tilføiede: „Det er et meget pænt
 Tillæg til Ternireisen, som Enhver kan høre.“

„Det maa Vicomten fortælle,“ sagde Julius be-
 stemt, idet han lagde sig tilbage i Lænestolen og stirrede
 hen i de gloende Kul.

„Og hvorfor skal netop jeg fortælle det?“

„Fordi en Smule Udpyntning ikke kan skade, da den
 simple Begivenhed maaskee ikke er istand til at interessere.“

„Nu da, kjære Vicomte!“ raabte den unge Frue,
 „vær nu elskværdig!“

„Med Glæde, min Frue! — Vi kom da saaledes
 til Rom, men desværre havde vi i Forveien bestilt vort

Logis, desværre siger jeg, thi Damerne valgte et andet Hotel. Vi erholdt iøvrigt Tilladelse til at turde besøge dem, og jeg kan ikke nægte, at vi gjorde en omfattende Brug af denne Tilladelse. Grev Rinden var ved denne Leilighed ubetalelig for os, thi han gjorde decideret Cour til Ladyen, og han var den Første, der talte om en Forbindelse med hende som et meget passende Parti."

"Hun var uhyre rig," bemærkede Julius. "Alfurat som vor Generals Datter, den smukke Julie," fortsatte Bicomten, ved hvilke Ord Eugen ikke kunde undertrykke et let Suk. — "Om Damerne vare gunstigt stemte for vor store Dymærksomhed, er jeg ikke istand til at sige; Ingen af os havde endnu voyet nogen directe Tilnærmelse, men Enhver for sig forberedte i Stilhed en heftig Storm paa den Udkaarnes Hjerte."

"Og det per Bouquet!" sagde Baronnen.

"Ja, det er besynderligt, hvor det Ordsprog er sandt, at de skønne Aander mødes. Dog var det egentligt kun Grev Rinden og Julius, der mødtes, jeg var Esterligner. Ja, jeg skal aldrig i mit Liv glemme det Dieblif, da jeg stod i mit Vindue og saae Grevens Tjener komme over Gaarden med en nydelig Bouquet i Haanden, og strax efter Julius's Tjener med en ikke mindre smuk. Aha, tænkte jeg, til Ladyen og Miss Evelline! i Sandhed, en smuk, lille Dymærksomhed — Miss Elisabeth maatte høiligen forundre sig, hvis Du stod tilbage! Jeg ringede paa Veietjeneren. "I

hvor mange Minuter," raabte jeg til ham, „kan jeg have den pragtfuldeste Blomsterbouquet, som er at opdrive? For enhver Minut mindre end den angivne Tid betaler jeg en Paolo." Dette virkede: den fiffige Italiener forlangte et Dvarteer, men fortjente dog otte Paolo, thi allerede efter et halvt Dvarteer havde jeg min Bouquet i Haanden. Den var meget smuk, og Pladsen i Midten mellem en rød og en hvid Camellie forekom mig overordentlig passende til at anbringe en lille Billet, i hvilken jeg paa saa godt Engelsk, som jeg formaaede, satte Miss Elisabeth i Kundskab om mit Hjertes Flamme. At underskrive mit Navn ansaae jeg for upoetisk og overflodigt, jeg tilføiede mit Visitkort, som Leietjeneren skulde aflevere tilligemed Blomsterne."

Julius nikkede smilende med Hovedet.

„Leietjeneren kjendte Miss Elisabeth. Desuagtet medgav jeg ham en Beskrivelse af hendes Person, som ingen Politieembedsmand havde behøvet at stamme sig ved. Jeg tilføiede ovenikjøbet det specielle Kjendetegn, at hun var den smukkeste af de tre Damer, og sandsynligviis vilde blive forvirret og komme til at smile, naar han afleverede Bouquet og Kort. Saaledes instrueret lod jeg ham gaae, idet jeg stillede stor Straf eller stor Belønning i Udsigt for ham; jeg saa ham ile bort igjennem Gaderne og blev tilbage i spændende Forventning. Først efter en Times Forløb kom han tilbage. „Naa?" raabte jeg ham imøde. — „Rigtigt be-

sørget, Deres Naade," svarede han, — „Og hvad sagde Damen?" — „Hun lo meget behageligt." — „Lo, Ulyksalige! Lo hun høit eller smilede hun blidt? Husk Dig om." Men han kunde ikke huske det, eller rettere sagt, han forstod ikke den store Forskjel. paa at lee og at smile. Jeg var forstemt og kom saaledes i et daarligt Humeur til Middagsbordet. Her fandt jeg da, at Julius og Greven ikke var bedre oplagte. Aha, tænkte jeg, for dem er der maaskee ogsaa blevet leet istedetfor smilet. „Skulle vi gaae i Theatret?" — „Jeg gider ikke." — „Paa Bal hos Hertug Colonia?" — „Der er saa dræbende kjedsommeligt." — „Skulle vi melde os til Thee hos Ladyen?" — „Jeg ikke." — „Jeg ikke heller," raabte Begge som med een Mund. Nu var jeg sikker paa, at man ogsaa havde leet, og ikke smilet til dem."

„Nu, det maa jeg sige, overdrive kan Du," sagde Julius; „men jeg beder Dig, Vicomte! lad os komme til Slutningen."

„Endnu fulgte en rædsom Nat," vedblev denne muntert. „Jeg drømte om Djævlene, der smilede, og om Engle, der loe. Næste Morgen mødtes vi som sædvanlig ved Frokosten, og til Dessert bragte Leietjeneren os en temmelig stor Kurv fra Ladyen."

„Det var en Gæske," sagde Julius alvorligt.

„For mig gjerne. I Gæskene vare tre smaa Kurve."

„Gæsker!" gjentog Julius.

„Du maa saamænd gjerne have Ret, men mig forekom det at være ligesom Kurve. Enhver af dem var adresseret til een af os, og stiltiende modtog vi disse ominøse Foræringer. Men førend vi aabnede Kæsternerne, smilede vi alle tre ligesom Skoledrenge, der ere grebne i et Skjelmstykke, og da saa Laagene vare tagne af, brøde vi ud i en almindelig Latter. Jeg modtog Grev Rindens Bouquet, som denne havde adresseret til Ladyen, og som Leietjeneren havde afleveret tilligemed mit Kort. Elisabeth sendte Greven Julius's Bouquet, og Eveline forærede denne min. Havde man dog nogenstinde seet Mage til Confusion? At vi ærgrede os forfærdeligt, vil Ingen forundre sig over, Sagen havde virkelig udviklet sig paa en høit ubehagelig Maade, og hvem kunde vi takke for hele Tilskikkelsen? — Vore Tjeneres Upaalidelighed.“

„Men det er dog kosteligt, Vicomte!“ raabte Baronessen muntert. „Tilgiv, at jeg ikke smiler, jeg maa imod al Anstand lee høit. Men jeg begriber endnu ikke, hvorledes denne Ombytning egentlig kunde skee.“

„Det var den brandgule Skjebne, Deres Naade,“ sagde Vicomten høitideligt, „den brandgule Skjebne i Skikkelse af vore Tjenere og en Biinkjelder. Vor Ven Julius's og Grevens Tjenere mente at burde styrke sig til deres Gesandtskab ved et Glas god Biin, og da Leietjeneren var af samme Anskuelse, traf det vakkre Kloverblad sammen paa een Kneipe. At disse Herrer

her fandt det heist overflødigt at lade tre Bouquetter overbringe ved tre forskjellige Personer, begriber jeg fuldkomment; een overtog derfor Commissionen alene, og han gjorde sig ingen Samvittighed af at ombytte Bouquetter og Kort. Jeg kunde den Dag havde myr= det dem alle tre."

"Naa, lad det nu være godt, Vicomte," bemærkede Julius med et Skuldertræk. "Du trøstede Dig dog snart."

"Iffe tidligere end Du," vedblev den Anden, "og jeg maa tilstaae, at Grev Rinden var den, hvem Historien gif meest til Hjerte. Imidlertid forglemte jeg at tilføie, at de tilbagesendte Bouquetter vare ledsagede af en Haandskrivelse fra Ladyen, hvori hun, da hun netop nu afreiste, paa det Forbindtligste takkede os for al den Opmærksomhed, vi havde viist hende; hvad Bouquetterne angif, saa maatte hun sende dem tilbage, da de maaskee — dette "maaskee" ærgrede mig meest — vare blevne ombyttede, og hun umuligt var istand til at gjette deres egentlige Bestemmelse."

"Det var malicieust," sagde Baronessen.

"Saaledes tænkte ogsaa jeg," svarede Vicomten. "At de virkelig vare afreiste, erfarede vi af Greven, der rimeligviis havde staaet længe og seet efter deres Reisevogn, da denne gjennem porta del popolo foer til Florents."

Med disse Ord endte Vicomten sin Fortælling, Julius trak paa Skulderen, Ritmesteren lo hjertelig og

Baronessen sad ganske stille i sine egne Tanker og smilede. Alene Eugen syntes at have fulgt Fortælleren med fuldkommen Opmærksomhed lige indtil det Punkt, da han omtalte den lille Billet, som han havde stude ind imellem Blomsterne. — — — Da forandrede Malerens Ansigtstræk sig pludselig; han pressede Læberne sammen, holdt Haanden op for Dinene og foer derpaa ned med den til den venstre Side af sin Kjole, hvor han syntes at undersøge, om der i Brystlommen endnu laa en Gjenstand, som han kom i Tanker om. Resultatet af hans Undersøgelse maatte imidlertid ikke have været gunstigt, thi han foer sammen, reiste sig op, hans Ansigt antog et estertænkende Udtryk; derpaa rystede han paa Hovedet, fjernede sig ubemærket fra Kaminstroegen og forlod ganske sagte Værelset, netop i det Dieblis, da Ritmesteren lo allerhøjest.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Kammerraad Nommels.

— Fuldmægtig Cand. juris J. F. Hansteen.

— Bærtshuusholder L. Petersen.

— Hospitalsportner J. Madsen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 21.

Løverdagen den 24de Mai 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

(Fortsættelse.)

„Jeg holder paa,“ raabte denne efter en Pause, „at Historien dog i Grunden har gjort Damerne ondt. Jeg turde vædde ti mod een derpaa, thi, uden at tale om Greven, vare J to dog begge meget anstændige Partier. Iøvrigt skal man ikke spørge med saadanne Blomsterbouquetter, det kan jeg forsikre Eder om, og med Hensyn til en Persons Giftermaal, der var en god Ven af mig, spiller ogsaa en saadan Bouquet en stor Rolle. Min Ven var eneste Søn af sin Moder, der var Enke, og en rig Godseier. En anden Enke

havde en Datter, men slet ingen Formue. Datteren var, det forsikkrer jeg Eder, udmærket smuk. Nu, jeg skal ikke sige mere, end at jeg selv engang var forelsket i hende."

"Det er altid et Beviis," meente Julius, idet han reiste sig.

"Ja, ikke sandt? — Begge disse Enker stode i venstkabeligt Forhold til hinanden, og den lille Godseier havde allerede længe fastet sine Dine paa Bigen, men ikke havt Mod til at nærme sig til hende. Hendes Moder ønskede begribeligt Intet hellere end dette Parti. Imidlertid viser der sig paa eengang en allerede noget gammelagtig Cancelliraad, som gjør Hanebeen til den smukke Bige. Godt. Den fiffte Moder spekulerer som saa: Du skal dog først endnu engang tage ud til Din Veninde og meddele hende Sagen, det kunde mulig give Anledning til en Forklaring. Men jeg holder hundrede mod een paa, at det aldrig var kommen til nogen Forklaring, dersom en Blomsterbouquet ikke havde blandet sig med ind i Sagen. Moderen og Datteren kjørte nemlig paa Jernbanen, og da de skulde stige ud, opdagede den sidstnævnte en pragtfuld, aldeles frisk Bouquet, der var bleven liggende i Trængselen. Conducteuren, som de viste den, sagde, at de gjerne maatte tage den med. Dette skeer, de komme ud til Godset, og den lille Godseier, som modtager dem i Gaarden, seer med saa lange Dine efter Bouquetten, at man bliver nødt til at byde ham den. Imedens nu Mama

modtager sine Gjæster og byder dem Velkommen, skyn-
der min unge Ben sig hen til sit Bærelse med Bou-
quetten, og da han maa have læst et eller andet Sted,
at saadanne Indretninger ofte skjule mærkværdige Ting,
løser han Blomsterne op og finder meget rigtigt en
Strimmel Papir, paa hvilken der tydeligt staaer skrevet:
Har Du ikke allerede mærket, hvor høit jeg elsker Dig,
og hvor ulykkelig jeg er ved at jeg skal skilles fra
Dig? — Det var nu skrevet paa Vers, men dem har
jeg glemt. Godt. Min lille Ben løber strax hen til
sin Moders Stue, lader hende kalde ud og fortæller
hende, at han vil have Augusta og ellers ingen Anden.
Hvad var der at gjøre herved? Mama siger: „i Guds
Navn da!“ og paa den Maade bleve de et lykkeligt
Par, og det altsammen ved Hjælp af en Blomster-
bouquet. — Jeg holder ellers lidt aparte paa, at det
ikke er nogen daarlig Historie.“

Baronessen havde som en venlig Bærtinde med
Opmærksomhed hørt paa Ritmesterens Fortælling. Bær-
ten selv syntes derimod allerede før at have hørt den,
det lod ogsaa til, at Eugens Bortgang optog hans
Tanke, kort sagt, han saa ud til at være paa en
Maade fraværende, satte sig langt tilbage i sin Læne-
stol og saa hen til Døren. Julius, der i Alminde-
lighed kun tog saa meget Hensyn til sine Medmennesker,
som han netop fandt for godt, havde allerede reist sig,
da Ritmesteren begyndte at fortælle, og var traadt hen
i Binduet, hvor han blev staaende og saa ud i

Ratten, idet han skjød det ene af Gardinerne tilside. „Naar jeg ikke tager Feil,“ sagde han efter en Pause, „saa kommer der en Bogn kjørende. Har Du maaskee bestilt en Droske herud, Vicomte?“ henvendte han sig til denne, der sad ved Siden af Baronessen og talte ivrig med hende om det nys omtalte Vægteskab.

„Nei, jeg har ikke,“ svarede Vicomten kort, „jeg gaaer efter Aftale med Eder.“

„Det er en lav Bogn,“ vedblev han henne ved Binduet, „jeg kan see det af Lygternes Stilling; nu dreier den af fra Landeveien, den kommer herhen. Se engang, Georg, hvem kan det være?“

Baronen traadte nu ogsaa hen til Binduet, imens da ogsaa de Andre i Stuen hørte den dæmpede Rullen af en Bogn, der foer op ad Indfjorselen og holdt udenfor Trappen. I samme Dieblik traadte Eugen temmelig exalteret ind i Stuen, gif hurtig hen til Baronen og vilde trække ham tilside, idet han hastig sagde: „Du Georg, jeg beder Dig indstændigt, kun to Ord!“

„Strax, strax, fjære Ben!“ svarede Baronen, idet han dog, uden at høre Maleren, nærmede sig til Døren, ad hvilken Kammertjeneren traadte ind. Han vedblev imidlertid at holde Eugen i Haanden, for ligesom at antyde, at han i det næste Secund aldeles var til hans Tjeneste.

„Hans Excellence, Hr. General W. er i dette

Dieblif ankommen — han er allerede paa Trappen," meldte Kammertjeneren.

"Det tænkte jeg nok!" raabte Maleren forfrækket.
"Kun eet Ord, Georg!"

"Strax, strax!" svarede Baronen. "Hans Excellence er meget velkommen; — jeg maa tage imod ham."

"Men, Georg, det er af yderste Bigtighed, at Du hører mig."

"Men, kjære Eugen, i dette Dieblif —; jeg maa dog tage imod den gamle Herre. Der er han allerede."

"Ja, der er han allerede," gjentog Maleren, støttede sig med Haanden til Bordet, og, uagtet endnu hans Træk syntes rolige, saae man dog, hvor tungt og besværligt han aandede.

Den gamle General traadte ind i Stuen, og Udtrykket i hans Ansigt var ganske anderledes end for en Time siden, da han forlod Huset. Nu havde han Dienbrynene mørkt sammentrukne, Læberne klemte sammen, og den Compliment, han gjorde for de Tilstedeværende, var stiv og formel. Han blev iøvrigt staaende ved Døren, vendte sig til sin Tjener, der var fulgt med ham, tog en Paletot fra ham, hvilken han hængte over sin egen Arm, og skred derpaa langsomt frem. "De var saa god," sagde han med alvorlig Stemme, "at laane min — Grev Rinden vilde jeg sige, — en Pa-

letot, hvilken jeg tillader mig personlig at bringe Dem tilbage."

"Men jeg beder, Deres Excellence," svarede Baronen med et dybt Buf, "De sætter mig virkelig i Forlegenhed."

"Nok muligt," meente Generalen roligt.

"O Georg! dersom Du blot et Dieblif havde hørt mig!" hvistede Maleren.

Hans Excellence saae sig imidlertid alvorligt omkring i Kredsen og sagde derpaa endnu mere formelt end tidligere: "Hr. Baron! jeg vilde være Dem forbunden, ved at turde tale et par Ord med Dem under fire Dine."

Alle de Tilstedeværende bleve i højeste Grad overraskede, ja næsten forfærdede. Baronessen, som følte sig forlegen ved dette Optrin, havde reist sig og stod ved Siden af sin Lænestol; Vicomten stirrede med opspilede Dine paa Generalen, og selv Julius havde vendt sig forventningsfuld om.

"Deres Excellence vil tilgive," sagde Baronen forundret, "jeg er naturligviis til Deres Tjeneste; dersom imidlertid det, som jeg skal høre, ikke angaaer Deres Excellences egen Hemmelighed, vilde jeg foretrække at høre det her i mine Benneres Nærværelse."

"Som De vil," svarede Generalen koldt. "Dog vilde De maaskee være mig taknemmelig, dersom jeg ikke omtalte denne ubehagelige Sag netop i Nærværelse af Deres Frue og disse Herrer."

„Efter disse mig uforstaaelige Ord,“ vedblev Baronen smilende, „maa jeg tillade mig paa det Bestemteste at staae paa Dffentligheden. Tør jeg byde Deres Excel-
lence en Stol og i al Erbødighed bede Dem sige mig, hvad Taler er om?“

Generalen gjorde, hvad det første angik, en af-
visende Berægelse med Haanden, derpaa sagde han temmelig rolig, men alvorlig: „Som allerede bemærket, havde De den Godhed at tilbyde Grev Rinden en Paletot, hvilken han modtog med Taknemmelighed og fjørte derpaa med mig tilbage til Byen.“

„Gauske rigtigt,“ bemærkede Baronen.

„Hjemme,“ vedblev Generalen, „leverede jeg Gre-
ven nogle Breve, som vare komne til ham; han bræk-
fede dem, læste dem flygtigt igjennem og stak dem i
Lommen netop paa denne Paletot. Han begav sig til
sit Hotel for et Dvarteer efter at komme tilbage til
mig i den meest oprørte Sindsstemning. I den meest
oprørte Sindsstemning, siger jeg, og han havde Grund
dertil: jeg veed ikke, om Fru Baronessen eller Noget
af de tilstedeværende Herrer har hørt Noget om, at
der var paatænkt en Forbindelse imellem Greven og
min Datter? — Jo vist, det er umuligt andet, jeg erin-
drer godt, at Hr. Eugen syntes strax at forstaae mig,
da jeg bad ham om et lille Portrait af min Datter.“

„Jeg, Hr. General?“ sagde Maleren med et for-
færdet Ansigt og endnu blegere end selv i hiint Die-
blif nede paa Trappen. „Dog — jo, nu husker jeg

ogsaa — men Deres Excellence udtalte Dem saa tydeligt, at jeg ikke kunde misforstaae Dem.”

„Det er ogsaa aldeles ligegyldigt, jeg tilstaaer Faktum, — og De kan derfor tænke Dem min Forstrækfelse, min Smerte, da han bringer mig den skjebnesvangre Paletot tilbage, — Deres Paletot, Hr. Baron von C.! — da han fortalte mig, at han havde villet tage sine Breve ud af Lommen — og med det samme fundet — noget andet.”

Baronen traf paa Skulderen med et Udtryk af den største Forbauselse, imedens Baronessen traadte nærmere og forstræffet raabte: „Men for Guds Skyld, hvad betyder dette, Georg? O Hr. General! sig dog ikke mere!”

„Nei, tør jeg bede Dem blive ved,” sagde Baronen rolig.

(Sluttes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Froken Thora Nielsen, afdøde Toldbetjent Nielsens
Datter.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 22.

Løverdagen den 31te Mai 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

De farlige Blomsterbouquetter.

(Oversat fra F. W. Hackländer).

(Sluttet.)

Maleren vilde træde frem, men Julius holdt ham fast i Armen og hviskede tørt: „Bland Dig dog ikke i Ting, der aldeles ikke komme Dig ved.“

„Her ere Grevens Breve,“ vedblev Generalen, idet han tog Papirerne frem af Brystflommen, „og imellem dem befandt sig en lille Blomsterbouquet.“

„Saa for Fanden, en Bouquet!“ udbrød Vicomten.

„Ja en Bouquet,“ sagde Generalen med hævet Stemme, „og inden i den laa skjult et Brev, en Bilet fra — min Datter Julie til — Dem, Hr. Baron!“

„O Georg!“ raabte den unge Kone med et Udtryk af Smerte og Bebreidelse, idet hun vendte sig om til sin Mand. Denne stod et Dieblig rolig, ja smilende, derpaa traf han i Klokkestrengen, der hængte ved Siden af Divanen, og idet Kammertjeneren traadte ind, sagde han, medens alle med Forbauselse saae paa ham: „Frederik skal komme herind.“ Tjeneren viste sig vieblikkelig. „Det var jo Dig, som engang iaften hentede en Paletot ned til mig; hvor fandt Du den?“

„Der, hvor Hr. Baronen havde sagt mig, udenfor Deres Bærelse paa Bordet.“

„Laa der ingen andre der?“

„Bisnok, Hr. Baron! der laa flere.“

„Tør jeg nu bede Deres Excellence at levere mig Paletoten? — Se paa den, Frederik, men dennegang med større Opmærksomhed, det maa jeg udbede mig; er det min Paletot?“

Tjeneren tog Stykket i Haanden, betragtede det fra alle Kanter, og han havde ikke havt nødtigt at give noget Svar; hans Ansigt sagde det tydeligt nok, ligesom ogsaa Kammertjenerens Rysten paa Hovedet, der syntes at kjende sin Herres Garderobe endnu nøiere. Baronens gjorde en Bevægelse med Haanden, ved hvilken Tjenerne traf sig tilbage; derpaa sagde han rolig: „De seer saaledes, Deres Excellence! at her maa være skeet en Feiltagelse.“

„Naturligviis,“ svarede denne i høieste Grad forbauset, „men En maa dog denne ubehagelige Paletot

tilhøre." Han saae spørgende omkring i Forsamlingen, idet Bicomten hvistede til Baronessen: „Dersom jeg kjendte mig ved den, kunde jeg maaskee ganske uventet komme til en smuk Brud. Hvad mener De, min naadige Frue?" Men hun vinkede afværgende til ham med Haanden og saae aandeløs paa Eugen, der traadte langsomt frem og sagde roligt efter en Pause: „Jeg kan og vil ikke fortie for Deres Excellence, at denne Paletot tilhører mig."

Generalen traadte et Skridt tilbage. „Dg Bouquetten og Brevet?" spurgte han i en Tone, fuld af den høieste Forundring.

„Ligeledes, Deres Excellence."

„Dg dermed Deres Datters Kjerlighed, Hr. General," meente Julius meget tørt, „og naar man seer Egen i sit rette Lys, saa —"

„Dg det Lys, i hvilket vi betragte den," faldt Generalen ham med Hestighed i Talen, „er saa skarpt, at det fjærer mig forbandet i Dinene. Jeg maa bede Dem, Hr. Baron! om Tilgivelse for mit Overfald, og fremfor Alt Dem, min naadige Frue! mere har jeg ikke at sige og ønsker Dem alle en god rolig Nat." Med disse Ord vendte han sig forbittret om og humpede ud af Suen.

Baronen ilede efter ham, Eugen vilde ligeledes følge; men ham holdt Julius fast i Armen og sagde med sin sædvanlige Kollighed: „Bliv her, Du ubesindige Mardfolk! jo, det er nettes Historier!"

„Slip mig, slip mig!“ raabte Maleren heftigt, „jeg maa see at formilde ham, ellers falder hele hans Brede paa den stakkels Julie.“

„Snaf!“ svarede den Anden, „hun har ogsaa fortjent sin Part. Bliv Du bare rolig; som jeg kjender Generalen, er det under alle Omstændigheder det bedste. Men sig mig først og fremmest, er Julies Kjærlighed til Dig saa stor, at hun vil holde Stand ligeoverfor Papa?“

„O min Gud, ja, jeg troer det, jeg haaber det,“ svarede Eugen, idet Baronessen nikkede sagte med Hovedet.

„Saa faaer hun nok Bugt med ham,“ vedblev Julius med uroffelig Rolighed, „og skulde Du faae Brug for en Forlover, er jeg ganske til Din Tjeneste.“

„Det maa jeg sige, Grev Rinden er ikke heldig med sine Bouquetter!“ raabte Vicomten leende.

„Apropos,“ sagde Ritmesteren til Eugen, som stod der i dybe Tanker, „jeg sætter hundrede mod en paa, at jeg har vundet mit Bæddemaal med Dem: Baronesse Julie bliver ikke gift med Greven; hundrede Louisdorer, det er ingen Bagatel. Men, kjære Ven, De er vel saa god at overlade det til mig at bestemme Betalingsmaaden, og De vilde gjøre mig uhyre lykkelig, dersom dette kunde skee i Lærred og Farvr: saadant et smukt Portrait af mig, De forstaaer nok, tilhest foran Esquadronen, idet jeg gjør Indhug paa en eller anden Fjende.“

„Ja rigtigt,“ meente Julius tørt, „paa en Kampdag, som ingen Datum har; gjør ham dog den Tjeneste. Jeg er overbevist om, at han tilbyder Dig det Bæddemaal, at Du aldrig i Dit Liv vil komme til at male et smukkere Billede.“

„Og Anledningen dertil!“ lo Ritmesteren; „det er netop et Pendant til min Historie. Ja, der gives farlige Blomsterbouquetter!“

„Morsomt er det imidlertid,“ sagde Vicomten, idet han gned sig i Hænderne. „Naar jeg bare turde fortælle det!“

„Efter et vist Bryllup faaer Du vel Tilladelse dertil,“ meente Julius.

Og for ikke at trætte den gunstige Læser længere, ville vi endnu kun tilføie, at Generalen, der elskede sin Datter hjerteligt og agtede Kunstneren høit, forgjæves i flere Dage gif omfring og brummede og støiede, og at, som Følge deraf, Eugen ikke behøvede at tage den lille Copi af det store Billede, idet Papa med komisk Forbittrelse raabte: „Den Uleilighed med Lærred og Farver kan han nu spare sig!“ og at endelig Vicomten efter et halvt Aars Forløb virkelig erholdt den fornødne Tilladelse, og at han nu fortæller Historien og saa om denne farlige Blomsterbouquet rundt omfring og det med mange pyntelige Tilfætninger.

Til Slutning ønske vi alle vore gunstige, elstvær-dige Læserinder lignende farlige Blomsterbouquetter.

Tolv gyldne Ord af Schiller.

Et muntert, fornøieligt Sind er en Kilde til alt Vædt og Godt; det Største og Skønneste, som nogensinde er skeet, strømmede ud af en saadan Stemning. Smaa, mørke Sjæle, der kun sørge over Fortiden og frygte Fremtiden, ere ikke istand til at fatte, nyde og benytte Livets helligste Dieblikke saaledes, som de burde. Grindringen synes dem ikke sød, Fremtiden ikke trøstende.

Det er uberegneligt, hvilken Fordeel det vilde være for os, dersom vi vænnede os til bestemt een Time om Dagen at rette vore Tanker med Opmærksomhed paa vort Hjerte, vore Kræfter, Svagheder og Tilboieligheder. Have vi først Kundskab om vort Indre, da er et alvorligt, ja næsten det vanskeligste Skridt gjort til vor Fuldkommengjørelse.

Hvor sjældent er det dog, at Menneskene, paa Grund af deres Letsindighed, gribe og benytte de kostbare Dieblikke, der kun komme eengang, og ubenyttede efterlade en dyb Braad i Sjælen!

Til Forstandens Dannelse hører der to Ting, uden hvilke ingen Fremskridt ere mulige: en alvorlig Indsamling af Kundskaber og en stadig Dvelse af Kræfterne.

Det Menneske er agtværdigt, der ganske udfylder den Plads, hvorpaa han er sat. Om end hans Virkefreds er nok saa ringe, er han stor i sin Art. Hvor ulige mere Godt vilde ikke skee, og hvor langt lykkeligere vilde Menneskene ikke være, dersom de vare komne til det Standpunkt!

Religiøst Sværmeri kan kun være eiendommeligt for de Gemytter, der i en uvirksom Beskuelse fortabe sig i sig selv.

Man skulde altid betegne een Dag om Ugen eller flere med en eller anden periodisk tilbagevendende og vedvarende Glæde. Livet rinder da saa behageligt hen — det bevirker et kunstigt Pulsflag i vor Tilværelse, og Liv og Haab skrider frem, ligesom fra det ene smukke Trappetrin til det andet.

Man skulde saa tidlig som muligt vænne unge Mennesker til at udtale deres Tanker og Følelser; thi denne Meddelelse er en Opsfordring til alvorlig Eftertanke. Meddelelse gjør vore ofte kun anede Følelser klare, tydelige, almindelige. Vi vænne os tidlig til at tale og at høre; vore Ideer udvikle sig hurtigere, vor Dom bliver sikkrere, og vi vænne os hurtigt til med den fulde Sjæl at omfatte Gjenstandene i deres Størhed og Heelhed.

At faste Grundsætninger og Dyd virkelig ere til iblandt Menneskene og ikke ere nogen Drøm, beviser den Omstændighed, at saa Mange opbyde alle Kræfter for at blænde os, om endog blot ved Skinnets af disse.

Det er de smaa og snevre Hjerter, der saa gjerne betegne enhver fortjent Smerte med den ubønhørlige Skjæbnes Navn.

Gliden rækker ikke alene Livet Midlerne, men giver det ogsaa dets eneste Værd.

Døden kan ikke være noget Ondt, da det er noget Almindeligt.

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Dvtagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaæde:
 Hr. Depot- og Sygehuussergeant P. Clemmensen.
 — Sergeant og Gymnastiklærer J. C. A. Jespersen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 23.

Løverdagen den 7de Juni 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Beskrivelse af Jorden og dens Beboere af en Maanebeboer.

(Af Dr. Mädlers Astronomische Briefe; Noterne under
Teksten ere af Krebs.)

Indledende Bemærkning.

Astronomien skal meddele Sandheder og meddele dem i et alvorligt, værdigt Sprog. Den bør ikke gjøre Himmelen til Tumbleplads for Phantasten, men i Regelen afholde sig fra ethvert Forsøg, der er fremmed for Videnskaben. Ligesom vi imidlertid, med al vor Respect for den moderlige Jord, stundom tør tillade os en Spøg med den og dens Hændelser, saaledes have vi ikke følt nogen Betænkelse ved her at meddele et

lidet astronomisk Stykke, der uagtet sin spøgefulde Form dog indeholder Sandhed.

Den her følgende Beskrivelse udgjorde nemlig Gjenstanden for et Foredrag, der blev holdt i et offentligt Møde af det kosmo = selenographiske Samsund paa Maanen. Mødet fandt Sted paa et Ringbjerg under 9° nordlig Brede og $19\frac{1}{2}^{\circ}$ østlig Længde. Tale- ren havde en Tidlang opholdt sig paa Jorden og afslagde nu en Beretning om sine der gjorte Erfaringer.

„Mine hvistarede Herrer Seleniter¹!

„De have opfordret mig til at vælge til Gjenstand for mit Foredrag den mægtige, over² vore Hoveder svævende Kugle, der er vore Dages Uhr og vore Nætters Sol³, og hvilken jeg har havt Leilighed til

¹ Seleniter 3: Maanebeboere.

² Ligesom Maanen svæver over Jordbeboernes Hoveder, saaledes maa naturligviis Jorden vise sig svævende over Maanebeboernes.

³ Ligesom den af Solen belyste Maane skinner for os om Natten, saaledes vil naturligviis Jorden, naar dens belyste Side vender imod Maanen, skinne for dens Beboere, og paa den Maade ville de, naar vi have Fuldmaane, ikke kunne see Jorden eller have Nyjord, og omvendt, naar vi have Nymaane, ville de have Fuldjord; og da Jordens Overflade viser sig omtrent 13 Gange større for Maaneboerne end Maanen viser sig for os, maa dens Lys altsaa ogsaa være saa mange Gange stærkere. Jorden tjener ogsaa paa en Maade som Uhr for Maanebeboerne, idet disse let kunne skjelne mellem Hav og Land

nærmere at undersøge. Jeg haaber at skulle svare til Deres Forventninger, men maa paa dette Sted fatte mig i Korthed. Vi befinde os allerede i denne Dags 220de Time⁴, vi have endnu flere vigtige Sager at tilendebringe i dette Møde, og Mange af Dem, hvis Hjem ligger i de mørke Nætters Halvfugle⁵, ønske visse-
selig at naae dette og ende Deres Reise, endnu førend Solen gaaer ned for Dem. Jeg skal derfor ikke berøre min Henreise og Tilbagereise, da jeg kun vil tale om mit Ophold paa Jorden, og skal kun tillade mig den Bemærkning, at jeg fandt det meget vanskeliggere at komme derhen herfra end omvendt. Den Magt, med

paa Jordens Overflade, og under Jordens Aereombreining i 24 Timer kunne inddele Tiden, efter som de forskjellige Partier af den komme frem og forsvinde.

⁴ Maanen dreier sig een Gang om sin Axe med Hensyn til Solen i omtrent $29\frac{1}{2}$ Dag eller 708 Timer, hvilket altsaa er Varigheden af et Døgn paa Maanen, ligesom Varigheden af et Døgn paa Jorden er 24 Timer eller den Tid, den bruger til en Aereombreining. Tænke vi os nu Foredraget holdt ved Jevndøgn paa Maanen, hvor Dagen er 354 Timer, vil den 220de Time altsaa allerede være langt henne paa Dagen.

⁵ Maanen dreier sig nøiagtig een Gang om sin Axe i den Tid, den fuldender et Løb om Jorden, og deraf følger, at vi altid see den samme Side af Maanen, og at Maanebeboerne paa den anden Side af den, som vender fra os, aldrig faae Jorden at see og saaledes aldrig faae Jordskin; derfor kalder Forfatteren deres Hjem de mørke Nætters Halvfugle.

hvilken Jorden trækker til sig og fastholder Alt, hvad der kommer i dens Nærhed, kan aldeles ikke sammenlignes med den milde Tiltrækning, som vi ere vantede til fra vort Verdenslegeme. Den mægtige Tiltrækningskraft, som den Planet udøver, turde vel ogsaa allerbedst forklare den ivrige Bestræbelse, som saa Mange af dens Beboere lægge for Dagen, for ligeledes at rive Alt til sig og ikke igjen at ville give Slip paa Noget.

(Fortsættes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Jonfru C. C. Jensen, Strædermester Jensens
Datter.

Extract

af

første Quartals Regnskab 1862,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Casfa-Beholdningen fra forrige Aar.....	8010	18
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 74de Aargang Nr. 1—13 incl.	1131	44
B. Contingenter: Restancer for 1861.....	794	13
anviste Contingenter i 1ste Dvartal....	12	36
	806	49
deraf er indkommen.....	515	91
altsaa Restancer af Contingent.....	290	54
C. Laans Afdrag: Restance for 1861.....	940	22
anviste Laans Afdrag i 1ste Dvartal....	1866	-
tilsammen...	2806	22
deraf er i 1ste Dvartal indkommen.....	1797	-
altsaa Restance af Laans Afdrag.....	1009	22
Rd....	11454	57

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Anviste Pensioner for 1ste Dvartal....	1274	72
deraf er udbetalt.....	1267	-
altsaa uaffordrede Pensioner.....	6	24
2. Anviste rentefrie Laan.....	6500	-
3. Generelle Omkostninger.....	766	34
4. Lønninger for 1ste Dvartal.....	475	-
5. Ugebladets Trykning med Papir.....	176	30
Casfa-Beholdning.....	2269	17
Rd....	11454	57

Kjøbenhavn, den 1ste April 1862.

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Overensstemmende med Kasse-Controllen.

C. V. Laurup.

C. Rothe.

Mannestad.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 24.

Løverdagen den 14de Juni 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Beskrivelse af Jorden og dens Beboere af en Maanebeboer.

(Af Dr. Mädlers Astronomische Briefe; Noterne under
Teksten ere af Krebs.)

(Fortsættelse.)

At jeg befandt mig vel paa Jorden, kan jeg just ikke
sige. Den største Ubehagelighed for mig var den store
Langsomhed og Tunghed i alle Bevægelser og Umulig-
heden af at udføre mange af disse, der her ere ganske
lette og uden al Fare⁶. Et aldeles ubetydeligt Spring,

⁶ Den Hastighed, hvormed et Legeme falder ned mod Jor-
dens Overflade, beroer paa den Kraft (Tyngdekraften),

saadant som vi dagligt gjøre det her, vilde der have Døden til Følge, med saadan Hurtighed og Hestighed støder man imod Jorden. Naar denne Omstændighed ikke var, vilde det være meget let, i Mag og i kort Tid at besøge alle Egne paa Jorden, da Jordbunden hverken er meget haard, ei heller bedækket af synderlig store Ujævnheder. Bjerge er der ikke mange af, og om ogsaa nogle ganske enkelte hæve sig til vore Bjerges Høide, ere de dog aldeles ikke steile, og jeg har været oppe paa mange, temmelig høie Bjerge, som imidlertid aldeles ikke faae ud som Bjerge for mig. Men uagtet dette tilsyneladende saa beqvemme Terrain koster det dog usigelig Møie at bestige et blot nogenlunde anseligt Bjerg, ja jeg kan forsikre, at dette selv er forbundet med Fare, og at ikke saa mange Bjerger bleve betegnede for mig som ubestigelige — jeg maa bede de Herrer undskyldte dette usædvanlige Ord, men De ville faae flere at høre af samme Slags.

hvormed Jorden tiltrækker Legemerne, og denne er atter afhængig af Jordens Masse. Da nu denne er betydeligt mange Gange større end Maanens, maa altsaa Tyngden paa Maanens Overflade være betydeligt mindre end paa Jorden; man har beregnet den til omtrent $\frac{1}{8}$ af Tyngden paa Jorden, saa at vi altsaa paa Maanen maatte kunne springe ned fra en 6 Gange saa stor Høide som paa Jorden uden at beskadiges: f. Ex. naar vi paa Jorden kunne springe ned fra en Høide af 3 Alen, vilde vi paa Maanen uden Fare kunne springe ned fra 18 Alens Høide ($\frac{1}{8}$ af Rundetaarns Høide).

Det vilde sandelig neppe være muligt at komme frem paa Jorden, dersom dens Beboere ikke havde arbeidet paa og endnu bestandig med største Flid arbejdede paa, ved kunstige Foranstaltninger, som gjøre deres Skarpsindighed al Vre, at lette og fremskynde de nødvendige Bevægelser og overvinde de der eiendommelige Banffeligheder, om hvilke jeg senere skal tale. Jeg har medbragt nogle Modeller af slike Indretninger, uagtet vi ingen praktisk Brug ville kunne gjøre af dem, da Naturen selv har undt os noget Bedre. Jeg har saaledes medbragt en Bogn, en Dampmaskine, et Skib, en Bro, en Stige. Disse for Dem fremmede Udtryk skal jeg søge at forklare for den tekniske Comitee.

I samme Niemed have de udvalgt bestemte Retningslinier, paa hvilke de bevæge sig fremad og som de overhovedet sjeldent forlade. Paa disse Linier er Jordbunden kunstigt jævnet, fastnet og paa mangfoldige Maader indrettet for at fremme Bevægelsen.

Jeg kan ikke forlade denne Gjenstand uden at omtale et forunderligt Legeme, hvilket jeg fandt udbredt paa Jordens Overflade mere end nogenfomhelst andet. De see tydeligt, m. H., en graa, eensformig Farve udbrede sig over den største Deel af Jorden, og alle disse Stykker bestaae ene og alene af dette Legeme. Det har aldeles ikke nogen bestemt Form, men forandrer sig derimod hvert Dieblik efter Omstændighederne; det er overordentligt blødt, saa at man uden Modstand kan gribe i det, ja endog begive sig ind i det. At gaae

paa det er imidlertid aldeles umuligt, og bevæge sig frem i det er farligt; thi bliver man aldeles omgivet af det, kan det have Døden til Følge. Det bliver ikke liggende der, hvor man kaster det (der maatte da være en Fordybning paa Stedet), men det løber bort og er saa neppe mere til at finde. Da det næsten aldrig befinder sig i Rolighed, har det banet sig egne, dybe Beie, hvilke det fylder og hvor det skyder sig frem. Tillige er det gjennemstigt, og Jordbeboerne benytte det paa mangfoldige Maader, ja de paastaae endog, at det er dem complet uundværligt, og at man ikke kan leve der, hvor man ikke finder det. Jeg maa i dette Punkt troe paa Jordbeboernes eenstemmige Forsikring, hvor ubegribelig endog Sagen maa forekomme saavel mig som Dem.

Dette saakaldte Band medfører nu Nødvendigheden af ganske særegne Indretninger, for at ikke Fremadbevægelsen skal hindres af det, men ved Hjælp af disse Indretninger bliver denne meget let. Bandet forandrer imidlertid ikke alene sin Plads paa Jorden, men det synes ogsaa tildeels ligesom at forsvinde; dog har ogsaa denne Sag sin egen forunderlige Sammenhæng. Naar De kaste et Blik op til Jorden, ville De bemærke de Dem forlængst bekjendte graae Måsser, der drive omkring paa dens Overflade og ere endnu i høiere Grad forunderlige end Pletterne paa Solen og Jupiter. Disse Måsser indeholde det tilsyneladende forsvundne Band, men i en ganske anden Form. Det

er nemlig optaget og opløst af den Jorden omgivende Luft, hvis Tilværelse og meget betydelige Tæthed vi ganske godt ere istand til at iagttage herfra, og det falder da Tid efter anden ned igjen, deels som almindeligt, i smaa Kugler deelt Vand, deels i en mere legemlig og fast Skikkelse, eller ogsaa som en hvid fnugagtig Masse. Jordbeboerne benævne disse forskjellige Skikkelser Regn, Hagl og Sne.

Jeg seer vel, at Deres overdrevne Forestillinger om den store Jord og Opholdet paa den allerede ere betydeligt nedstemte, og De ville neppe forstaae, hvorledes Skabninger ere istand til at leve, ja endog at bestinde sig ganske vel under saadanne Omstændigheder. Jeg maa dog her bemærke, at de have truffet Foranstaltninger for saavidt muligt at unddrage sig saa ubehagelige og hurtigt verlende Indflydelse. De omgive store Rum paa alle Sider med en meget fast Masse, og afdele saa igjen disse ved lignende Masser i mindre Rum, saaledes som de finde dem meest passende, og opholde sig da den meste Tid i disse. Jeg fandt det igtignok meget indskrænket og trykkende i saadanne Rum, men jeg var nødsaget til at blive i dem og vilde vel ogsaa med Tiden kunne have vænnet mig til dem. Enkelte Gange var jeg nær kommen galt afsted, naar jeg vilde bevæge mig ovenfra nedad, og glemte, at jeg var paa Jorden, hvor man maa foretage denne Bevægelse paa en langt kunstigere og forsigtigere Maade end hos os.

Disse Rum staae nu sædvanligviis ikke enkelte og adskilte, men ofte i lange Rækker ved Siden af hverandre i et Antal af flere Tusinde; og jo flere af dem der findes paa eet Sted, desto større Kunst og Omhu have de anvendt paa dem. De ere heller ikke saa lidt stolte af dem og havde forfærdeligt travlt med at vise mig dem baade fra uden og fra inden, og afnøde mig min Beundring for dem. Men jeg blev aldrig færdig, dersom jeg vilde beskrive alle de mangfoldige Foranstaltninger, ved hvilke de beskyttede sig mod den dem saa fjendtlige og ugunstige Natur og sætte Skranker for dens Udelæggelser; og jo længere man opholder sig der, desto mere overbeviser man sig om Hensigtsmæssigheden ogsaa af saadanne Ting, om hvilke man i Begyndelsen slet ikke kan begribe, hvorledes Jordbeboerne have kunnet falde paa dem. Mærkværdigt er det imidlertid, at de have sat sig i Hovedet, at det maa see akkurat ligesaadan ud eller i det mindste næsten ligesaadan i den hele øvrige Verden, navnlig hos os, deres nærmeste Naboer, som hos dem selv. De have gjort sig usigelig Umage for, ved Hjælp af store, kunstige Seeredskaber, at undersøge vor Maane for at finde lignende Gjenstande, og de ville aldeles ikke troe paa vor Tilværelse, førend dette lykkes dem. Det er dog virkelig et besynderligt Forhold, at ville opstille sin egen Gjøren og Læden, sin egen Tænken og Menen som Mynster til Efterlignelse for det hele Universum! Jeg forsikrede dem ved deres ivrige Forespørgsel, at vi

havde ganske andre Ting at gjøre, og at vi — hvis det var faldet i vor Lod, at boe paa et Verdenslegeme, der havde været organiseret ligesom deres, — da vel ogsaa, drevne af Nødvendigheden, havde maattet tage fat paa lignende Arbeider. Thi at virkelig kun den haarde Nødvendighed har givet Stødet til disse Værker, hvoraf de ere saa stolte, og hvorpaa de vedblive at arbeide med saa stor Ufortrodenhed, seer man tydelig af den Omstændighed, at der i de Egne, hvor Naturens Uvenlighed viser sig mindre følelig, og hvor Alt gaaer en roligere og jævner Gang, ogsaa anvendes langt mindre Flid paa alle slike Ting, om den end ikke ganske udebliver.

Iblandt deres Indretninger er der dog een, med Hensyn til hvilken jeg trods al min Eftertanke og al min Efterspørgsel ikke var saa heldig at opdage den ringeste fornuftige Sammenhæng. De have nemlig en Mængde smaa runde og meget haarde Skiver, hvidlige eller rødlige, og betegnede med forskjellige kunstige Figurer — jeg synes at erindre, at de kaldte dem *Benge* —, som bestandig og uden Ophør gaae fra een Haand til en anden, som ofte gives og modtages med største Høitidelighed, og gjemmes med en Omhyggelighed og Ængstelighed, hvorom De, m. H., ikke ere istand til at gjøre Dem noget Begreb. Og uagtet det aldrig blev mig muligt at komme efter den allerubetydeligste virkelige Nytte af disse Skiver, saae jeg dog ofte, hvorledes man endog med synlig Glæde gav

de nyttigste og værdifuldeste Ting bort for dem. Maa-
ske vil det lykkes en tilkommende Jordreisende at kaste
et Lys over denne Hemmelighed.

Allerede ved Tiltrædelsen af min Reise havde jeg
en Anelse om, at mine astronomiske Kundskaber ikke
vilde blive forøgede ved denne, naturligviis med Und-
tagelse af mit Kjendskab til Jorden selv, og denne
Anelse viste sig at have været meget rigtig. Thi med
al Agtelse for Jordbeboernes theoretiske Undersøgelser
kan jeg dog ikke tilbageholde den Ytring, at det seer
heelt sørgeligt ud med deres virkelige Kundskab om
Universet.

(Sluttes.)

C. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Madame S. J. Winter, Cigarfabrikør Winters
Enke.

Jomfru A. Winter.

Hr. Dreiermester T. Sletting.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 25.

Løverdagen den 21de Juni 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Beskrivelse af Jorden og dens Beboere af en Maanebeboer.

(Af Dr. Mädlers Astronomische Briefe; Noterne under
Teksten ere af Krebs.)

(Sluttet.)

Men hvorledes kunde det vel være anderledes? Jeg hørte der Meget tale om den blaae, rene, klare Himmel⁷; men seet den har jeg aldrig. Mig forekom det,

⁷ Grunden til Himmelsens blaae Farve, saaledes som den sees her fra Jorden, ligger i den Jorden omgivende Atmosfære og de i denne indeholdte Vanddampe; da nu Maanen hverken har Atmosfære eller Vand, vil Himmelsbøvelingen vise sig for Maanebeboerne uden Farve o:

at den selv i sin reneſte og klareſte Skikkelse altid var bleg og trist; intetſteds var Lys og Skygge tilbørlig adſkilt, Alt ſvømmede ſammen i hinanden, var utydeligt og ligesom bølgende. En ſtor, maaskee den ſtorſte Deel af Tiden er der aldeles Intet at ſee paa Himmelen; de graae Maſſer bedække Alt rundt omkring, man ſeer ikke engang Solen, og dog kalde Jordbeboerne dette en Dag! Med Natten er det omtrent ligesaa daarlig bevendt, og selv i de bedſte af dem har jeg forgjeves ſøgt efter Gjenſtande, ſom vi her ſee uden mindſte Møie. Kun paa høie Bjerge — hvor jeg i det Hele altid befandt mig bedſt paa Grund af den noget mindre tykke og tunge Luft — naaer Himlen i ganſke enkelte Tilfælde et Udſeende, der bringer den nærmere til vor Himmel og lader noget mere af Univerſet tilſyne. Da jeg forlod Jorden, vare mine Dine ſaa forvante og ſvækkede ved denne evige graae Dæmring, at det ordentlig gjorde ondt i dem, igjen at ſee et renere Lys.

Til alt dette kom endnu Dagenes og Nætternes Korthed! Jeg er forſt her igjen kommen rigtig til Beſindelse, thi paa Jorden havde jeg neppe begyndt at ordne mine Tanker og forberede mig til en eller anden

fort, og de ville ligeledes, medens Solen ſkinner, kunne ſee de andre Himmelleger, hvilket vi her paa Jorden ikke kunne, fordi vor Atmosfære om Dagen, paa Grund af Solſtraalernes Udſpredelse i den, paa en Maade ſelv bliver lyſende og derved forhindrer os fra at ſee de ſvægere lyſende Stjerner.

Gjenstand, førend Dagen allerede var forbi. Om Natten havde jeg neppe rigtig faaet Die paa et Himmelslegeme, førend Solen allerede igjen var paa færde med sin Dypgang. Navnlig i den koldere Tid (Naret deler sig nemlig der høist mærkeligt i en varm og en kold Halvdeel) var der egentlig hverken Nat eller Dag, men kun skifteviis en noget lysere og noget mørkere Dæmring. Jeg opgav derfor ogsaa snart, under saadanne Omstændigheder at betragte Himmelen.

Paa denne Maade er det da egentlig ikke Jordbeboernes Skyld, at deres Kundskab om Himmelen er saa tarvelig og mangelfuld. Det er endnu kun 200 Aar siden, at Loven for Verdensklodernes Bevægelse⁸ blev opdaget hos dem. Af Planeterne kjende de 11, og Uranus er deres sidste⁹. Fjortjernerne vise sig altfor blige og urolige og trække saa rask forbi, at der ikke er stort at gjøre ved dem. Vor Maane har altid givet dem overmaade Meget at bestille, men det forstaaer sig, de have ogsaa udbredt mange forunderlige Historier om den. Med stor Ivrighed spurgte de, hvorledes den saae ud paa den anden Side. „Saa temmelig ligesom paa denne Side“, svarede jeg og kunde ikke bare

⁸ De Loven for Verdensklodernes Bevægelse menes de saadatte Keplerske Love, fundne af Johannes Kepler (1571–1630).

⁹ Første den Tid er Planeternes Antal forøget med omtrent 70 mindre og 1 stor, Neptun, som nu er den yderste.

mig for at tilføie, at de ogsaa uden mig godt kunde have vidst dette.

Men ogsaa deres egen Klode kjende de kun slet, og der gives Eene, hvor Jngen endnu har været, som Jngen endnu har seet. For at naae begge deres Poler have de fristet mangen Fare, uden endnu at have naaet Maalet, medens vi hver Dag see disse uden mindste Uleilighed. Store Strækninger, af hvilke vi forlængesiden have besiddet et fuldstændigt Billede, ere endnu paa deres Landfort opførte som terræ incognitæ (ukjendte Lande).

Naar deres Kundskaber om Verden bestinde sig i en saa ufuldkommen Tilstand, tør Jngen undres over, at man stundom træffer paa hvist besynderlige Anskuelser. Saaledes paaftaae de, at de ere i Besiddelse af Stene, som vor Maane skulde have sendt dem. Men vilde vide, at disse vare blevne udkastede af Maanens „Vulkaner“ og vare fløine lige til dem. Jeg bad dem om en Forklaring over denne mig ukjendte Gjenstand og erfarede da, at det skulde være Bjerger med kriterlignende Abninger, fra hvilke Tid efter anden alle slags hede Masser, blandt Andet ogsaa store Stene, bleve udkastede og slyngede i Veiret med en forfærdelig Kraft, og de paaastode nu, at de havde seet saadanne Vulkaner i Maanen. Jeg fik dem til at vise mig en saadan Vulkan her, og hvor stor var ikke min Forundring, da de netop pegede paa det Ringbjerg, paa hvilket vi i dette Dieblif bestinde os! De have endog

opkaldt det efter en af deres Astronomer og givet det Navnet Kopernikus, og stode i den Indbildning, at de selv havde seet Udbrud af det. Nu kunde jeg dog ikke undlade at meddele dem, at dette Landskab er saa stille og fredeligt, som neppe noget Landskab paa hele deres egen Jord. Hvad de havde seet, turde maaskee ikke være Andet end den stærke Reflex af Sol- eller Jordskinnets fra vore mægtige Ringbjerge, og paa samme Maade maatte det vel ogsaa forholde sig med alle de andre formeentlige Vulkaner, som vor Maane efter deres Anskuelse præsenterer for dem. Da nu samtidig hermed en anden Mening om Oprindelsen til disse fra Himmelen nedfaldne Stene gjorde sig gjældende, en Mening, der, hvad enten den var rigtig eller urigtig, dog bortledede Opmærksomheden fra de saakaldte Maanevulkaner, blev jeg personlig bragt ud af en saare ubehagelig og kritisk Stilling. Thi, da der blev fortalt en heel Deel Historier om, hvorledes disse Stene havde ihjelslaaet flere Mennesker og anrettet mangfoldig anden Ulykke paa Jorden, var det høist sandsynligt, at man vilde drage mig til Ansvar derfor. Hvor lidet de skaanede hverandre indbyrdes, havde jeg til min store Forbauselse erfaret ved mange Leiligheder: hvorledes havde jeg da turdet regne paa nogen Skaansel mod mig!

Vi see Jorden skifteviis snart ved den ene Pol, snart ved den anden Pol klædt i hvid Farve, saa ofte som dens tætte Lufskappe forunder os et Gjennemblif, og vi opdage da tydeligt, at disse hvide Regioner ere i

bestandig verlende Tilvært og Aftagen! Disse Kjendsgjerninger, som vi alle saa ofte med Forundring have iagttaget, finde nu deres længe forventede Forklaring i hin forhen omtalte hvide, smagagtige Masse, som falder ned paa Jorden i en uhyre Mængde. Saalænge den kolde Aarstid vedvarer, — thi paa Jorden adskiller sig ikke blot Dag og Nat, men endnu langt mere Vinter og Sommer — bliver denne Masse liggende og hober sig bestandig mere og mere sammen; saasnart det igjen bliver varmere, opløser den sig og forsvinder fra Jordbunden.

Af samme Aarsag kunne vi ogsaa forklare Forskjelligheden i Farverne, som vi have bemærket i de fleste Egne paa Jorden, efter de forskjellige Aarstider. Jordbunden frembringer nemlig der i den varmere Aarstid en uendelig Mængde Stoffer, som igjen forgaar i den kolde.

De erindre, m. H., at vore Astronomer undertiden have iagttaget paa enkelte Steder nogle stærkt lysende Punkter, som snart efter ere blevne blegere og atter ere forsvundne. Paa nogle af disse Punkter er dette Phænomen kun observeret eengang, paa andre gjentagne Gange. Ogsaa herom er jeg nu istand til at aflægge Dem Regnskab. Hovedsagelig er det to væsentlig forskjellige Omstændigheder, som foranledige dette Phænomen. For det første er der de ovenfor omtalte Vulkaner, af hvilke vor Maane ifølge mange Jordbeboeres Paastand skal være ganske opfyldt, uagtet vi, som De veed, først kunne lære dem at kjende paa Jorden. Saasnart nemlig Jlden der kommer i Berørelse med Luften, bryder den ud i klare Flamme af ualmindelig Styrke, og disse fare til enkelte Tider frem fra visse Bjerges Abninger med en saadan Hestighed, at selv Jordbeboerne, der ere vant hertil, blive forskrækkede. Ved saadanne Bjerge gjentager Phænomenet sig, om der ogsaa ligger mange Aar imellem hver enkelt Gang. Andre Lyspunkter skrive sig vel ligeledes fra saadanne Flamme, men disse komme imidlertid ikke fra Bjergenes Indre. Jlden er paa

Jorden en meget farlig Gjenstand, med hvilken man maa omgaaes med den yderste Forsigtighed. Kommer den i Berørelse med visse Ting, udbreder den sig hurtigt og kan da, isærdeleshed naar den griber om sig i de nys omtalte, indesluttede Opholdsrum, afstedkomme forfærdelig Skade og i kort Tid ødelægge Alt rundt omkring.

De see saaledes, m. H., at Livet paa Jorden frembyder mange Farer, for hvilke vi ere frie, og om hvilke vi kun vanstelig er istand til at gjøre os noget Begreb. Jeg kunde endnu tilføie Meget, som maatte tjene til at sætte Opholdet paa Jorden i et endnu langt ugunstigere Lys end det, vore Digtere drømme om, naar de aldrig blive trætte af at besynge den store, skønne, venlige, fredelige Jord, og at prise dens milde Lys. Dog vil jeg heller ikke ganske og aldeles berøve dem deres Glæde, og jeg bør ikke undlade at gjøre den Bemærkning, at Jordbeboerne trods alle de af mig skildrede Vanstigeligheder, Ubequemmeligheder og Farer dog overhovedet synes at bestinde sig ganske vel. Deres Legemsbygning, deres Sandserefskaber, deres Tanker og Følelser ere indrettede for et saadant Opholdssted, og de vilde visselig, hvis de engang besøgte vor Maane, føle sig ligesaa uhyggeligt, ja maaskee endnu langt uhyggeligere end vi paa Jorden. Dersom det skulde være hist, saaledes som det er her, hvad skulde man da med to adskilte Verdenslegemer? Det havde jo været meget bekvemmere og til begges Fordeel, om de begge havde udgjort een. Nei — Naturens Mangfoldighed er uundtommelig og langt rigere, end vi ere istand til at forestille os den. Det er jo unægteligt, at Jorden egner sig ligesaa godt for sine Beboere, trods for den store Forskjellighed, som Maanen for os, og som ethvert Verdenslegeme egner sig for sine Indbyggere.

Og saaledes haaber jeg, mine høifæredede Samtidige! at have berigtiget Deres Anskuelse om den store Jord i mangt et væsentligt Punkt, om jeg end ofte har maattet savne de passende Udtryk for disse fremmede Gjenstande, og om end mit Foredrag af denne

Grund nødvendigviis har maattet være ufuldstændigt. De ville fra nu af betragte den mægtige Klode hist oppe med andre Følelser end tilforn, og det Jovlliste og Sentimentale vil blive nødte til at træde tilbage for den ikke synderlig poetiske Virkelighed. Men det var jo Sandheden, De vilde vide, og den maatte derfor være Dem dyrebare end alt Andet. Gid de af Dem, mine Venner, som med mig beboe denne Halvfugle, endnu ret længe og med lykkelig Helbred maae glæde Dem ved det milde Lys, som den trods alle sine Vildkommenheder og Besynderligheder skjonne Jord sender os, og gid De endnu ofte maae see op til den. Men Dem af mine Herrer Tilhørere, der ere komne fra de mørke Nætters Halvfugle og som staae i Begreb med endnu idag at forlade os og reise hjem, Dem ønsker jeg af Hjertet, at dette mit Foredrag maa give Anledning til ret ofte at komme tilbage til os, for at De med os kunne glæde Dem ved et Syn, der hjemme er Dem nægtet og til evig Tid vil blive Dem nægtet.

G. P. J. Krebs.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Handelscommis L. G. A. Rüsself.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 26.

Løverdagen den 28de Juni 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

—
To Naturer ved Siden af hinanden og i Gen!
From som Duen og klog som Slangen vare Stabelbageren og hans Kone, det vil sige, han var klog og hun var from, og han var saa klog, at han ofte rettede sig efter hendes Fromhed. Naar han nemlig paa sin fiffige Maade vilde sætte noget igjennem, forsøgte han mange Gange at forviise sig om, hvad vel Ligesfremheden og Jevnheden vilde tænke derom, og det havde han ganske nær ved Haanden: han behøvede kun at spørge sin Kone. Han fulgte da hendes Raad, enten fordi den lige Wei var den bedste, eller han tog sine

Forholdsregler saaledes, at Fordringerne til Ligefremheden vare med iberegne. Derfor sagde mange Menneſker: Stabelbageren er ſlet ikke til at beregne, mange Gange ere hans Planer ſom en Alger fuld af Muſehuller, og ofte er alt ſaa aabent og uden Falſkhed, ſom om han ingen Ahnelse havde om, hvad Falſkhed var. Og han gjaldt for overordentlig klog, for man vidſte jo ikke, hvor ſnildt han forſtod at anvende ſin Kones Uerlighed. Stabelbageren var velhavende, man holdt ham endogsaa for rig; og beſynderlig! hvor Menneſkene blive gode eller ſlette, fordi man holder dem derfor — ſaaledes kan det ogsaa komme, at Menneſkene blive rige, fordi man anſeer dem derfor, iſærdeleshed naar de forſtaaer at benytte denne almindelige Mening, ſaaledes ſom Bageren forſtod det. Mod ſimple Folk var han yderſt beſkeden, endſkjøndt han imod Høiereſtaaende igjen viſte, at han kjendte ſit eget Værd; men der var ikke mange af den ſidſte Slags. Endogsaa imod den gamle Papirmøller, den rigeste og derfor ogsaa fornemſte Mand i hele Eggen, hvis Søn var Kredſdommer — endogsaa imod den gamle Papirmøller var Stabelbageren høflig, ikke fordi han holdt ham for fornemmere, men fordi han holdt ham for ringere. Naturligviis behøvede han ikke at lade ſig mærke med, af hvilken Grund, og det blev almindelig ſagt, at der ikke gaves nogen venligere Mand imod Høie og Lave end Stabelbageren.

„Da jeg endnu var Paſhuuſkarl,“ ſaaledes lød i

mange Aar hans Talemaade, derpaa forandrede han den til: „da jeg endnu var Frugtmaaler.“ Begge disse Tjenester havde Stabelbageren havt, før han gjorde sig til Bager, og Byen gjorde ham til Raadmand. Han fortalte gjerne om, hvorledes han som en Dreng paa 16 Aar, ganske udvoret og kraftig, var kommen dertil Byen og havde hjulpen i Bakhuset ved Korntorvet at bære Sække op og ned, og hen og tilbage, og hvorledes han havde været glad ved for hver 6 Malter Sække at faae 2 Kreuzer Bæreløn. Han sviede da gjerne dertil, hvorledes han var bleven til eedsvoren Frugtmaaler, hvorledes den gamle Stabelbager lod ham indskrive som Lærling, og han overhovedet havde bragt det efterhaanden fra Tiggerdreng til Noget.

Vist var det, at saadanne gjentagne Fortællinger gjorde ham godt; man mærkede det paa den tilfredse Tone og den hele Maade, hvormed han udmaalede Enkelthederne. Det var ikke alene et vist Velbehag ved at hvile ud efter overstandne Besværligheder, det var ogsaa Taknemlighed over Skjæbnens Veie, parret med stolt Glæde over sig selv. En saadan Fortælling var ogsaa klog. Fortalte han selv, hvad han havde været og hvad han var bleven, saa geraadede det ham til Gre; fortaug han det og lod det fortælle af Andre, saa vilde ondskabsfulde og misundelige Bemærkninger ikke mangle. Berettede han ofte hist og her, hvorledes det var gaaet ham i Trangens Tid, saa blev den Ringere taknemlig imod ham, fordi han stillede sig

ham lige, og de Fornemme priste hans Bessedenhed og vare lykkelige ved deres Gunst at kunne bevise ham, hvorvidt han havde bragt det; for de, de Fornemme! stillede sig lige med ham. Cameralforvalteren hentede ham ofte til en Tour til Dljælderen udenfor Byen, ja undertiden saae man ham sidde hos Bageren og ryge en Pipe ved Vinduet, han var nedladende nok til at bevise Huset den Gre. Der var heller ingen behageligere Huus end Stabelbagerens. I Forbigaaende være det sagt, at der var anbragt saakaldte Stabler eller Stolper ved Steentrappen, der førte fra den øverste Deel af Byen til den nederste, naar man ikke vilde gaae af Kjøreveien, der førte forbi Bærtshuset „Kronen“ og Posthuset.

Stabelbagerens Huus var saaledes et saakaldet Gjennemgangshuus; Trappen, der førte forbi Stuen, tjente ogsaa som almindelig Bei. I Stuen var der altid behageligt; Duften af det friske Brød gjorde Opholdet deri næsten nærende, og Stabelbagerstens Ansigt saae ud, som om der altid stod skrevet: „Gud velsigne Dig“ derpaa.

Man fortæller, at i magre Aar, indeholder et Brød af lige Vægt, ikke den samme Næring som i velsignede Aar. Det kan vel være, at Næringsstoffet er mindre udviklet deri, men der er ogsaa noget Andet, der ikke lader sig veie eller maale, og det er den sædvanlige Belsignelse, som bevirker Underværker ved Maaltiderne, at de strække længere. Saaledes forekom det Enhver,

som kjøbte et Brød af Stabelbagerstken, som om der i den Maade, hvorpaa hun bragte det og nikkede dertil, laae en Betsignelse deri, saa at det blev langt mere nærende, end det fra andre Bagere. Naar Een eller Anden vilde have fristbagt Brød, gav hun dem det ikke, og naar man dog trængte paa, sagde hun til sig selv: „Gud tilgive mig min Synd;“ og forsikrede høit: „jeg har kun gammelt, og De vil finde at det nærer langt bedre.“ Til en Kjøber, som med al Magt engang vilde have frist Brød, raabte hun: „Vi bage kun fra igaar;“ og den Bittighed gav meget at lee af i Byen.

Fra sin Stol foran Skydevinduet tilvendte Stabelbagerstken sig en Verdenskundskab, der altid gjorde hende venligere, altid mere velvillig og mild. Hun havde ogsaa gode Naturanlæg dertil, da hun var Datter af en Mønsterlærer Straubenmüller, en fintfølende og dannet Mand, der netop fordi han omfattede Alt saa varmt, saa at sige med hele sin Sjæl, maatte døe meget tidlig. Det lyder vel besynderlig, men Betegnelsen Mønsterlærer er ingen Spotbenaevnelse, men een virkelig i Akter og Dekreter fastsat Titel. Man havde nemlig oprettet en Folkeskole i Byen med forstørrede Klasser og givet den Navnet „Mønsterskole“. Naar det ogsaa ellers ikke var bekjendt, at der kom Mønstermennesker derudaf, saa var Mønsterlærerens Datter dog sin Fader og hans Bestilling værdig. Det blev hende ikke saa lidet tilregnet, at hun ægtede den for-

henværende Frugtmaaler og uden al Hovmod levede ganske lykkelig med ham. Hun lod Folk tale saameget de ville, at en saa velopdraget dannet Pige giftede sig med et Menneſte, der neppe var kommet ud over Dagleieren. Hun ſtattede hans Mandighed høit, og juſt denne hans Kones Agtelse var det, ſom hjalp den tilkommende Stabelbager ſaa mægtig i alle hans Foretagender, og han var hende for Livstid taknemlig derfor, naar han ogſaa udtalte det paa ſin egen beſynderlige Maade: „Ja! min Kone, det er den Fiſſigſte! hun har kjøbt mig for Livet, hun har ogſaa regnet godt og vidſte heelt vel, at jeg om nogle Aar vilde „have“ mig og gjælde det Tredobbelte.“ Alligevel vedblev hun at være ſtille og beſkeden. Stabelbageren kaldte hende ofte ſit Stuebr: det hænger paa Væggen, gaaer rolig videre, taler ikke med ved Alt, ſom ſkeer, men naar man ſeer derpaa, viſer det ſtrax, hvad Kloffen er ſlaget. Stabelbagerſken vidſte ogſaa om Andre, hvad Kloffen var ſlaget. Mange Folk af alle Klafſer gik forbi hende og opholdt ſig kortere eller længere Tid udenfor hendes Bindue. Hun fulgte i Stilhed Manges Livsvandel. Iſærdeleſhed med Tjeneftefolkene havde hun et vaagent Die. Det ſyntes, ſom hun kunde læſe i Anſigtſtrækkene, og mangel Bemærkning, ſom hun henkaſtede til Gen eller Anden, blev ofte deres Redning fra Undergang. Hun forſtod at gjøre ſig Folk forbindtlige, ved at give dem et eller andet Grinde at beſørge i Forbigaaende; den halve By tjente hende gjerne og var ligefrem og

fortrolig med hende. Man havde viist hende Willig-
heder, og lod sig derfor gjerne hjælpe og raade af
hende. Hun var den, der i Stilhed skaffede Tjeneste-
folkene en Plads, og vidste ganske nøie at udfinde, hvor
Denne eller Hiin bedst passede, og dog, det var næsten
mærkeligt, hun taalte intet langt Ophold ved Brød-
hentningen, snart faldt Skydevinduet ned og sagde
Samtalen er forbi, og det gyldne Huestykke i Naffen,
som endnu kun var synlig igjennem Ruden, sagde
endnu: „Tale er Sølv, men Tausked er Guld.“

Indtil for faa Aar siden havde Stabelbagerstuen
næsten kun havt Lykke og Glæde i sit Huus. Hendes
eneste Datter var gift med Oliemølleren i Dalen og
levede i Fred og Velstand, og hendes eneste Søn var
Kronevært i Byen, derinde paa Hjørnet af Torvet,
hvor ethvert Kjøretøj, som kommer fra Bjerget, nød-
vendig maatte holde og fodre. Det fastede ikke lidet
af sig for Værten, og Sønnens Formue og Lykke for-
merede sig.

Men Stabelbagerstuen kom kun sjelden i Kronen,
og naar hun kom, blev det hvergang betragtet som en
Fest; hun gik da næsten aldrig ind i Skjænkstuen,
men sad i det bageste Værelse hos Svigerdatteren og
hendes to Børn, og skjøndt hun bad om ikke at gjøre
det, tog hun dog med Glæde imod, at man lavede en
bedre Kop Kaffe til Bedstemoderen. Stabelbagerstuen
var altid helst hjemme, og naar hun dog engang gik
til Kronen, altid omhyggelig paaklædt, vinkede Frugt-

fonerne til hinanden, som sad og folgte paa den anden Side af Gaden, og ethvert Ansigt lo, som hun nikkede et „Goddag“ til.

Men næsten i to Aar havde Stabelbagerstuen ogsaa ofte været sørgmodig, da Kroneværtinden, som tidligere var hendes Søsterdatter, var død, og Bedsteforældrene havde taget hendes ældste Barn til sig, en Datter, dengang 7 Aar gammel, ved Navn Ernestine. Sin toaarige Søn havde Faderen beholdt, og Stabelbagerstuen havde en Slægtning, som i 20 Aar havde været i hendes Huus, hvem hun overlod sin Søn til Huusholderstuen.

(Fortsettes.)

C. W.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 27.

Løverdagen den 5te Juli 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Fruen A. S.)

(Fortsættelse.)

Medens Stabelbagerstken endnu altid sørgede over Svigerdatterens Død, var det hendes Mand's eneste Tanke og Stræben, hvorledes man skulde hjælpe Sønnen til en Kone, og endelig til en saadan, som kunde forhøje Familiens Glæde, saa at man, som Stabelbageren altid ønskede, kunde sætte een Etage til paa Kronen, og derved ruinere Bjørnen, Lammet, Hesten og Ornen, det vil sige Værtshusene, der førte disse Navne. Papirmølleren's Søsterdatter syntes den bedst passende, og Papirmølleren havde selv engang flaaet

derpaa, og det var sikkert ikke for Intet, at han nu saa ofte om Aftenen gik til Kronen, istedetfor til Herrens paa Posthuset; men hverken Kronevæerten eller Moderen gik ind derpaa, naar Stabelbageren talte derom. Kronevæerten vilde ikke gifte sig igjen, han vilde ikke gjøre sine Børn til Stedbørn.

Man siger ellers, at Ægtefolk med Tiden blive hinanden lige; dette var her ikke Tilfældet, Stabelbageren var høi, mager og knoflet, Alt paa ham syntes at være bleven til Knokler, hans Overlæbe var ikke rød, medens Underlæben stod noget frem, hans hele Ansigt viste tynde Træk; Stabelbagerens derimod var rund, fyldig og behagelig at see paa. Men uagtet deres ydre og indre Forskjelligheder levede de fredelig med hinanden, og ved nærmere Betragtning kunde man ogsaa opdage endeel Ligheder.

Stabelbagerens bageste Stue heed i hele Egnen Bagercancelliet, for Stabelbageren var hvad man kalder et Advocathoved, og denne Gave indbragte ham ikke saa lidet; der gaves ikke let nogen Retshandel i hele Districtet, som ikke først havde været for hans Domstol, og der var en Talemaade i Alles Munde, saavel om hans Kone, som om ham, der lød: „Siig mig heller, hvad Din Modstander siger.“ Det forekom nemlig altid, som enhver Advocat tilfulde har erfaret, at den Retsføgende fremstiller sin Sag saaledes, at Intet i Verden kan være klarere end hans Ret, og at det maa synes ubegribeligt, at der nogenstunde kan

herste Tvivl. Saa sagde Stabelbageren ofte til den Foredragende: „Hvad nytter det Dig, Du stakkels Sjælm, at Du narrer mig? Siig mig hellere, hvad Din Modstander forebringer, saa kan jeg bedre raade Dig. Tænk Dig engang, at Du var den Anden, og see saa til, hvad Du kan og maa forlange.“

Det var nu rigtignok svært. Det er kun saa Mennesker givet, og ogsaa disse kun sjeldent, at kunne betragte sig selv som en Fremmed, at see sig selv som ud af en Andens Die, og det er Meningen af hiin høie Lærdom: Lær Dig selv at kjende. Bank paa hos Dig, kom engang til Dig selv, som om Du var en Fremmed, og see hvilket besynderlig Besøg det er. Først maa Du troe, at Du ikke kjender Dig selv, saa først kan Du lære Dig selv at kjende.

Der kom ogsaa ofte noget mere frem ved Retsforhandlingerne og deres Foredrag hos Stabelbageren, end den blotte Bestemmen af Mit og Dit. Opgivelsen af en omtalt Eiendomsting førte ogsaa ofte til at give efter i Meningen. Stabelbageren blev saaledes ogsaa ofte til Fredsdommer, og han førte derved et forunderligt Scepter: det var ikke mere eller mindre end en Fluesmækker, som han vidste saa behændig at haandtere, at han kunde træffe en Flue paa Randen af et Glas, uden derved at vælte Glasfæt, og det er ingen ringe Kunst. Naar da saadant et paastaeligt, seigt Bruus-hoved vilde forfølge sin Ret indtil det sidste lille Punct og ikke høre om nogen Eftergivenhed, saa sagde Stabel-

bageren ofte: „See man maa ikke smække efter alle Gluer, man maa ogsaa lade mange flyve.“ Og det lykkedes ham at jevne mangen Strid, før den kom for den rette Dommer.

Stabelbageren havde ogsaa en Daase, som han benyttede ret meget; det var egentlig en Spilledaase, skjøndt den ikke kunde spille. Tobakken deri var altid frisk, men Stabelbageren snusede egentlig ikke selv, han brugte sin Daase kun, for derved at vinde nogle gode Holdepuncter for sig og de Andre. Naar han smækkende med Læberne bankede paa Daasen med den høire Pegefinger, derpaa aabnede den og legede længe med en Briis, idet han holdt Daasen rolig i den venstre Haand og lod Prisen løbe imellem Tommel- og Pegefingern paa den Høire, saa var det, som om han ogsaa udvendig vandt det, som han indvendig trængte til, nemlig: Ro paa den ene og Overlæg paa den anden Side, og naar han da endelig med et dristigt Kast førte en Briis til Næsen, men idet han ligesaa hurtig betænkte sig, kastede den igjen bort og talte rask til den Tilstedeværende; var alt dette behændige Finter for at opnaae Overveielse og Fordele. Undertiden lykkedes det ham ogsaa at berolige en hidsig Modstander, ved rolig at holde ham Daasen hen, ja det var ofte et Middel til, paa en god Maade atter at indlede det med den trodsige, halv Bortvendte.

Ingen vidste, selv ikke hans egen Kone, hvor mægtig Spilledaasen var.

Folk søgte gjerne at overtale Stabelbageren til, at see at blive Kredsdommer, hvormed der tillige var forbunden et Bærtshuushold, og hans Huus vilde blive et af de besøgteste i hele Egnen; men deri var han fuldkommen enig med sin Kone, at man ikke skulde gaae ind derpaa. Hun paastod nemlig, at hun ikke kunde være Bærtinde, hun havde da ingen eget Hjem meer, og det vilde forekomme hende, som om hun boede paa Gaden; nu maatte Enhver, der traadte ind i Stuen, smukt hilse hende, men var der et Bærtshuus, saa maatte hun derimod være høflig og forekommende, naar hun ogsaa slet ikke havde Lyft dertil. Stabelbageren søgte derimod ikke sine Grunde saa langt borte og var dog enig med sin Kone. Han vilde ligesvem ikke gjøre sin Søn nogen Skade, og han fandt endogsaa sikke Midler til jevnlig at være paa hans Bedste.

Det var i og for sig allerede behageligt for Stabelbageren at have en Søn i Byen som Bært, saa at sige et Slags Offentlighed, hvor man dog er ganske som hjemme — man gaaer i Bærtshuset og er dog hjemme, man kan forlange Opvartning som en Gæst, og Villighed som Familie — saaledes benyttede han det ogsaa videre. Han havde om Sommeren og om Vinteren sine bestemte Timer at han var at træffe i Kronen, og han gav der offentlige, og naar det blev ønsket, ogsaa hemmelige Audientser i en affides Stue; naar Noget ønskede at raadspørge ham, heed det: til

den eller den Tid i Kronen. Handelsafflutning om Biin, eller en Johannesdrif ved fredelige Overenskomster, blev næsten altid foretaget i Kronen. Ja en stor Deel af sine egne Forretninger — for ved Siden af Bageriet drev han en udstrakt Frugthandel — foreslagde Stabelbageren til Kronen. Det bragte ikke alene Sønnen alslags fordeelagtig Samfærdsel, men førte ham ogsaa mere og mere ind i Faderens Forretning, som han dog ikke ret havde følt sig skiftet til, for Kroneværten havde noget af sin Moders stille, venlige Væsen, eller som Stabelbageren kaldte det, havde faaet nogle af „Mønsterlærerens Hjemmevaner.“

Kroneværten havde været et Aar paa et Seminarium, men Faderen forstod at faae ham bort fra det „Tiggerbrød“, som han kaldte det, og det var et haardt Ord, som Sønnen aldrig forglemte, da Faderen sagde: Skolelærerne ere Verdens Stedbørn.

Ogsaa om Kroneværten blev der fortalt adskilligt, som piinte ham meget. Gengang, da han vilde kjøbe et stort Quantum Hesthaar, havde han ulykkeligviis altid sagt Fæhaar, og ondskabsfulde Folk havde lavet en heel Historie derudaf. Man fortalte, at Kroneværten havde spurgt en Bonde:

„Har I ingen Fæ?“

„Hvorfor?“

„Jeg vilde gjerne kjøbe Haarene.“ Denne Historie blev naturligviis gjerne hørt, og det hjalp ikke, at Kroneværten sagde noget derimod; mangen lille

Burt forekom sig selv som en heel Karl, naar han kunde spørge ham: „Kjøber De ingen Fæhaar?“

Dette var nu rigtignok for længe siden glemt, men en vis Ubehjælpssomhed i Handel og Vandel, og til andre Tider en overordentlig Anstrængelse for at overvinde den gjorde Kroneværten Livet ret suurt. Han var besjælet af den redeligste Tænkemaade og en fin Følelse for alt Godt. Ikke den ringeste Svig kunde han tillade sig i sine Foretagender, han selv derimod blev ganske let narret, men enhver Uredelighed, ja endogsaa kun Raahed, overraskede ham altid paany. Faderen sagde ofte til ham: „Du passer bedst til Din Moders Brødstel, og ikke til at færdes i Verden. Du er et af de Menneſker, der løber saaledes omkring i sine egne Tanker, saa, naar en Hund pludselig gjøer, farer sammen og troer Verden vil forgaae. Vær vaagen, og tænk paa, at mange Hunde ere bundne, og mange gjøe kun og bide ikke, og vil Een ogsaa bide, saa er Du stærk nok til at værge Dig.“

Fordi nu Kroneværten følte sine Feil, og tilstod dem med oprigtig Selvanflage, saa holdt Stabelbageren ham for endnu svagere, og endnu mere trængende til hans Ledelse; for strenge Naturer, der ikke kjende til Fortrydelse, holde alle dem, der frit bekjende deres Feil, for svage og feige.

Paa denne Maade var Kroneværten kommet i et Afhængighedsforhold til sin Fader, som han af sønlig

Bietet, og i Mistillid til sin egen Kraft, gjerne lod vedblive.

Stabelbageren derimod vilde gjerne opmande sin Søn, tilmed da denne, siden sin Kones Død, var ganske modfalden, og lod sig i de mindste Ting sige, hvad han skulde gjøre.

Faderen brugte ham til alle slags Forretningsfager, for at adsprede ham, og var endogsaa overordentlig overbærende derved. Naar Sønnen anklagede sig selv, at han havde gjort dette eller hiint urigtig, saa trøstede Faderen ham og søgte at suaffe ham det ud af Hovedet. Han arbejdede netop af al Magt paa, at opmuntre og styrke Sønnen, for at gjøre ham skicket til de store Planer, han endnu havde for med ham.

(Fortsættes.)

C. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaæede:

Hr. Skomagemester H. P. Mahler.

— Strædersvend N. P. Weilbye.

Bigen C. F. Jensen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 28.

Løverdagen den 12te Juli 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. H.)

(Fortsættelse.)

Det var Efteraar, da Faderen om Aftenen, efter at alle Gæster vare gaaede, sagde til Sønnen: „Du maa imorgen tidlig til Breisgau, og see Du kan faae Urter, Bønner og Hamp; Du kan med det samme see Dig om efter noget Kløverfrø og Hør.“

Sønnen vilde gjøre Indvendinger, men Faderen havde tænkt sig dem alle iforveien, og modsagde dem da let. Han overtog som altid ellers det hele Bærts-huus, og den næste Morgen, længe før det var Dag, stod Kroneværten, medens Kjøretøiet holdt forspændt

foran Huset, ved sin lille Søns Seng, og Taarerne traadte ham i Dinene. Naar Drengen saaledes havde Natkappen paa, lignede han den Afvøde saameget...

Den friske Morgenluft oplivede snart Kroneværstens Tanker, og da Solen brød frem og stod glindsende paa Himlen og skinnede paa Jorden, der var rigt velsignet med Guds Gaver, og de to Heste, der saa rask bragte ham frem paa den jevne Landevei, da blev det Kroneværten paa engang saa let om Hjertet. Han skjæmte paa sig selv indvendig, fordi han altid igjen sank tilbage i Modløshed, og gav sin Fader Ret, der sagde: han besad slet ingen Kraft. Det skulde og maatte blive anderledes. Og som om han greb i sit eget Hjertes Tommer, saaledes greb han rask i Hestenes, og førte knaldende videre. Verden er jo endnu frisk, og det gaaer engang ikke an, at man, endogsaa ved den sværeste Ulykke, vil løsgjøre sig fra det, som Dagen bringer og fordrer, og Børnene begynde først deres Vandring i Livet, og trænge til en modig og kraftig Fader. Han smilede stille hen for sig, da han tænkte paa, hvorledes hans Barn nu var ved at staae op, og nu kom Søsteren og hentede ham hen til Bedstemoderen. Det kom ham forunderlig for, at han havde saameget eget Liv derhjemme. Han forekom sig selv saa forandret, saa alene og saa selvstændig, og Hestene førte ham bestandig videre, langt ud i Verden. Han stirrede hen for sig, da han mødte Børn, der gik til Skole med deres Bøger, og

det faldt ham ind, hvorledes han selv engang havde belliget sig til Lærerkaldet. Han havde mulig endnu siddet der og ventet paa Børnene, og nu førte han med to prægtige Heste ud i Verden. Han nikkede til Skolelæreren, som saae ud af Vinduet, og Skolelæreren tog sin Kaffet af; han tænkte vel, at det var en Bekjendt, der hilste ham, maaskee endogsaa en Foresat. Ja, Fader skal ikke mere sige: Du duer ikke til Livet i Verden, hvor man i Handel og Vandel kappes med sin Næste om den største Fordeel. Ja, det kan gjælde om den gamle Kronevært, men her er nu den nye og en anden, som nok vil vise Verden, hvad han kan, og at han er den Mand's Søn, der i hele Egnen gjælder for den Klogeste, og ogsaa er det...

„Hvad har Du paa Din Bogn?“

„Hvede!“

„Solgt?“

„Nei!“

„Hvad koster Tønden?“

„Det kommer an paa Torveprisen.“

„Godt, vi sees nok i Byen igjen.“

Det var den syndige Tale, som Kroneværten, idet han standsede Hestene, verlede med en Bonde, der førte med en svær Fragt til Byen, og nu smækkede han med Tungen, Hestene halede rask ud, og han førte hurtig videre.

Bonden saae forundret efter det besynderlig skjæffe Menneffe, og puttede den brændende Svamp, hvormed

han netop vilde tænde sin Pibe, ved Siden af, saa han maatte springe op og søge længe, for at Bognen ikke skulde antændes deraf. Medens han kjørte videre, rystede han endnu ofte paa Hovedet over den Mand, der havde baaret sig ad, som vilde han spørge: „Hvad koster Verden?“

Skyerne paa Himlen ere ikke mere omverlende og ustadige, end Menneskenes Tanker, især ofte saadanne Menneskers, som bære en stor Sorg i Hjertet, og kjæmpe dermed, snart frigjøre de sig derfor, og snart fortabe de sig deri. Som Nat og Dag verler det i Sindet, stille og umærkelig forvandler det sig fra det Ene til det Andet, og det lader sig ikke let begribe, hvorledes det pludselig bliver som Nat og pludselig som Dag.

Kroneværten, der var kjørt ud for at slutte en fordelagtig Handel, var først vemodig, og strax derpaa saa flot, saa sikker og seloberidst. Han kjøbte virkelig henved hundrede Tønder Hvede, og havde dog slet ikke bestemt at kjøbe Hvede; men hans Fader skulde dog ogsaa see, at han forstod at handle paa egen Haand, og det skulde endnu vise sig tydeligere.

En mægtig Mand.

I Breisgau heed det sig, at der var ikke flere Bælgfrugter at opdrive, Pengepugeren fra Freiburg havde kjøbt Alt op; og Kroneværten var nu saa kjæk,

at han førte lige til Freiburg, for at see, om han ikke kunde tilvende sig Byttet fra Bengepugeren.

Det var i Sandhed meget vovet.

Af Bengepugeren havde endnu Ingen havt Fordeel, undtagen naar han troede at kunne vinde endnu mere for sig selv. For at komme ud af det med ham, var det raadeligt, at have Benge i den ene Haand og Barer i den anden — afgjort. For paa enhver anden Maade, ved mundtlig eller skriftlig Overenskomst, manglede det aldrig, at man jo blev indviklet i en Retsfag, naar man ikke ligefrem vilde lade sig overlifte.

Stabelbageren havde jo endnu fra forrige Aar en Retsfag med ham.

Bengepugeren heed egentlig Fridolin Stumpf, det andet Navn havde han faaet, fordi han var een af de rigeste Mænd i Landet, og gjerne pralede deraf. Desuden kaldtes han ogsaa Sumarow, fordi han bar store Ridestøvler, som naaede til Knæet, med en Dvaast foran, der kaldtes Sumarow-Støvler. Han klædte sig efter den i Begyndelsen af vort Aarhundrede gjældende Mode, især paafaldende var hans dobbelte Halstørklæde, et hvidt og derover et sort, saa at det hvide saae ud som Kravefanten. Der var imidlertid mange Mennesker, der gjerne havde truffet det dobbelte Halstørklæde fastere sammen paa ham, eller idetmindste ønskede, at Andre vilde gjøre det. Han havde været en lille Skjenkevært der i Byen, men under Krigen var han

pludselig kommet til stor Magt; man sagde, at han havde været Spion for Franskmændene, og han gik rigtignok ud og ind hos de Fremmede, som om han virkelig hørte til dem, og snart overtog han store Leverancer til Hærenes Forpleining: Havre, Kjød og Skotvi, hvorpaa han vandt betydeligt, naturligviis ikke altid paa den redeligste Maade. Sin Hovedformue erobrede han dog ved Klostrenes Sequestration, hvorved han overtog Godsset til Krigspriser, som man dengang kaldte det.

Dog vilde Grindringen om denne Fortid snart været forglemt, hvis ikke Pengepugeren havde udfordret den offentlige Mening, ved sin grusomme og i enhver Henseende skaanseløse Handlemaade. Han havde Hypothek i flere Huse deri Byen og han talte altid om at drage til Schweiz; men efterhaanden tilfaldt ham flere og flere af disse Huse som Eiendom, han kunde ikke blive af med dem igjen, og behandle sine Leiere med den yderste Strengthed. Alligevel havde han væddet sit Hoved paa, at opnaae sin Anseelse igjen deri Byen. Han vilde ikke lade sig fordrive, og vilde først flytte derfra, naar han atter var naaet til Gre; men det lykkedes ham ikke, og nu blev han der for at drille Folk. Han vilde ret ærgre dem i Hjertet, ved at de skulle see, hvor godt det gik ham, og at han altid blev rigere. Dette lykkedes ham, men han selv og hans Familie vare ikke lykkelige derved. Han blev altid ledsaget af en stor Hund, der var afrettet paa sin

Mand, for allerede flere Gange var han bleven overfaldet om Natten af Menneſker, ſom han havde bragt til Armod; og ſnart var i Sandhed Hunden hans eneſte Kammerat. Man fortalte almindelig, at han havde gjort Meened i en ſtor Arveſtrid. Og der blev ogſaa talt om, at hans Kone ikke havde villet taale, at han ſværgede, og at han dog gjorde det, og Konen ſnart derpaa druknede ſig ved den øverſte Mølle i Dreifam, ſaa var det jo ſikkert, at hun i Hjertequal over hans Meened, havde berøvet ſig ſelv Livet. Nu levede han alene med ſine tre Børn, to Sønner og en Datter.

Efterhaanden fik Pengepugeren igjen nogle ſaaſaldte Benner, der drak med ham og underholdt ſig paa deres Viis. Det var deels hans Lige, deels Menneſker, ſom det var ligegyldig, hvormed og med hvem de tilbragte deres Tid. Ofte følte Pengepugeren, at han kun blev agtet af ſaadanne Menneſker, der egentlig var ham ligegyldige eller foragtelige, og at Andre, hvis Agtelse egentlig kun havde Værd for ham, vendte ſig fra ham. Men ſom det gaaer i høie ſom i lave Forhold, tilſidſt glemte han det, og glædede ſig, naar Folk blot vare ærbødige imod ham, ſkjøndt han vidſte, at deres Hyldeſt kun var hyklet — hvad brød han ſig derom? Og at de gjorde ſig den Umage at hykle for ham, viſte allerede hvor mægtig han var.

Et haardt Ord ſiger: at Fædrenes Brøde hævner ſig paa Børnene, og det er i Sandhed haardt; men

det ligger altid i Børnenes Haand, hvorledes denne Dom fuldbyrder sig paa dem. Den Ringeagt for Morallovene, som de have været vant til at see, kan endnu fordærve dem dybere, endnu gjøre dem slettere, eller paa den anden Maade, de kunne tage sig det til Hjerte, det tynger da svært, men en retskaffen Erkjendelse og en ubøielig Billie befrier fra det Sværeste. Det bliver altid smertelig, at maatte affondre sig fra sin Oprindelse, eller at arbeide paa sin Dplysning, og det er den Straf som ikke udebliver, endogsaa i det bedste Tilfælde.

(Fortsettes.)

C. B.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 29.

Løverdagen den 19de Juli 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. H.)

(Fortættelse.)

Pengepugerens ældste Søn havde gjort mange let-
sindige og farlige Streger, saa Faderen selv hemmelig
bragte ham til Rhinen og sendte ham tilføes til Ame-
rika. Den anden Søn havde gjort Faderen Sorg
paa anden Maade, da han ægtede en Eypige af ringe
Herkomst deri Byen, som var saa fattig, at han maatte
kjøbe Brudekjolen til hende. Først efter lang Strid
for Domstolene havde Pengepugeren udbetalt sin Søn
Mødrenearven, og som for at ærgre Faderen, blev den
unge Mand's Boutif besøgt af hele Byen, og man

udmærkede paa alle Maader den unge Kjøbmand, saavel som hans ligesaa sædelige, som smukke Kone. Fjorten Aar var det nu siden Faderen havde verlet et Ord med sin Søn, og Svigerdatteren og Børnebørnene havde han neppe seet med et Blik.

Nu levede han alene med sin eneste Datter i et stort Huus, der forhen havde hørt til et Kloster, og Datteren var selv som i et Kloster, stille og indesluttet.

Mange vilde vide, at Bengepugeren slet ikke var saa rig, som det lod til; han havde Haand i altfor mange forskjellige Ting, og det er et sandt, men kun lidet bekjendt Ordsprog: Mange Garn ude, giver kun Lapper og Klude. Man kunde rigtignok aldrig ret blive klog paa, hvorledes det stod til med ham; men hvad man onskede, han blev engang fremstillet i et Billede, der pludselig udbredte sig paa Daaser. Underkristen lod: Suwarows Endeligt, og Bengepugeren var tro afbildet derpaa, siddende paa sin Hund. Han opkjøbte strax hele Forraadet af Daaser, men det hjalp ikke, der var allerede saamange kommet omkring, at de snart udkom igjen i nyt og formeret Antal, og nu gjorde han, hvad han fra Begyndelsen af skulde have gjort: han loe over den ondskabsfulde Streg, der snart forglemtes.

Udforsigt af dette, som var bekjendt om Bengepugeren, og endnu alle slags usandsynlige Overdrivelser, gik igjennem Kroneværtens Hoved, da han hørte til

Freiburg. Men da han fra Zähringen fik Die paa Münsterens fiintakkede Taarne, da steg Grindringen om en gammel Kammerat levende frem for ham. Der, ikke langt fra Pragtbygningen, boer jo Gefler, som arbejdede i to Aar som Svend hos Stabelbageren, han har jo nedsat sig som Mester her. Hvor vil han glæde sig ved Gjensynet. Han vil nok have en Plads til dig og dine Heste.

Bagermester Gefler ved Münster var let opspurgt; han boede ved Siden af Kjøbmandshuset, hvorfra man har den smukkeste Udsigt til Münster med sine tre store Taarne og de mange smaae. Da Kroneværten kjørte for, stod netop Biseren paa Solstiven paa otte, og Taarnubret slog, og da Kroneværten holdt stille ved Huset, kom Bageren ud af Døren. Det var en kraftig, bredskuldret Mand, og den hvide Skjorte, der ikke skjultes af Kjole eller Vest, saae endnu hvidere ud ved de røde Seler. Et Dieblif og han gjenkjendte Kroneværten, og idet han slog Hænderne sammen, raabte han: „Du kjære Gud! er det Dig? Ja, Kronevært, intet andet Menneſke paa Jorden kunde komme saaledes paa rette Tid, som Du. D! det er prægtigt, o, det er herligt.“

„Hvad er der med Dig? Hvad feiler Dig? Saaledes har jeg ikke seet Dig i Dine Levedage før,“ sagde Kroneværten til Kammeraten, hvis Ansigt straalende af Henrykkelse. „Du seer jo ud, saa at man knap kjender Dig igjen.“

„Ja, tænk, i dette Minut har jeg for første Gang i Verden seet mit eget Barn. Det er neppe et Par Minuter siden, at min Kone skjænkede mig en Dreng, ret en prægtig Dreng, og neppe har jeg seet ham, saa hører jeg Dig komme fjørende og løber bort.“

„Ja, ja, man seer det paa Dig; det Blik, hvormed man første Gang seer det første Barn, staaer Dig endnu i Ansigtet. O! det er en Lykke, som aldrig kommer igjen, aldrig saaledes. Alt er dog vel og i Orden?“

„Alt, som det staaer i Bogen, siger Jorden=derem.“

„Gaae nu ind,“ sagde Kroneværten, greb Tø=men igjen og beredede sig til at stige op, „gaae nu ind og hold Bo, det er nu det nødvendigeste. Jeg havde villet see ind til Dig, men det gaaer nu ikke an, jeg fjører over til Bærtshuset og kommer henimod Af=ten igjen til Dig. Jeg bliver et Par Dage her, i Forretninger.“

„Nei, Du maa ikke tage bort, Hestene sætter jeg ind til Naboens, og Du har Blads fuldtop hos mig; Du skal være den Første, der sover i vor Gæstefeng, og jeg kan ikke sige Dig, hvor glad jeg er over, at Du er hos mig. See engang, jeg bliver ganske blød om Hjertet, saa“ — — —

Den unge, kraftige Mand, kunde ikke tale videre af Bevægelse, og Kroneværten sagde: „Ja, ja! jeg

kunde ogsaa falde det et godt Tegn, at jeg just kommer i denne Minut til Dig."

Bageren gjenvandt sin Stemme og vedblev: „Derfor maa Du blive hos mig; jeg maa have Een, der kan dele min Glæde, jeg har allerede sendt Bud til Kirchzarten efter min Moder. O! var hun her blot allerede, jeg kan slet ikke oppebie det. Min Hest er syg, og jeg har sendt Bud efter en anden, og det varer saalænge, inden min Moder kommer. Det er Alt gaaet saa hurtig. Endnu for en Time siden drak min Kone Kaffe med mig. Har Du ogsaa faaet noget Barmt i Livet? Kom blot ind, det er endnu der, eller det maa snart være færdig."

„Nei, jeg kjører til Kirchzarten og henter Din Moder. Giv mig blot Nogen med, der kjender hende, hvis vi skulle møde hende underveis. Der, Din Svend kan jo sidde op hos mig."

„Nei, hvorfor sende ham og Dig bort? saa er jeg jo endnu mere alene," modsagde Bageren, og Kroneværten maatte give efter, og lade Svenden føre bort med sin Bogn; han gif da ind i Stuen med den gamle Kammerat, og saae hvorledes han gav det første fattige Barn, der kom for at kjøbe Brød, to store Brød til, foruden to saakaldte Kaffe-stænger af Smørdeig, og slog af ham, han skulde gaae bort, han vilde ingen Penge have. Saa løb Münsterbageren rundt i Stuen, og greb fat paa Alt, og vidste ikke hvad han vilde. Han talte Hylderne, hvorpaa den afveiede Deig

blev lagt, han talte dem to Gange, som om han aldrig havde vidst, hvormange der vare; og hurtig, som om Nogen havde befalet ham det, satte han en stor Kuro med Semler fra Bordet ned paa Bænken, og strax igjen fra Bænken op paa Bordet. Han vilde ikke lade sig sige, men Kroneværten maatte selv see den unge Moder og den lille Bode. Kroneværten gav kun modstridende og forsigtig efter, førte snart Kammeraten igjen ud af Stuen, og bad ham være rolig i sin Lykke, og ikke forstyrre Moder og Barn.

Den unge Bagermester sagde, han var saa træt, som om han idag allerede havde løbet op og ned af Feldbjerget, og dog kunde han ikke blive siddende paa nogen Stol, og lyttede altid igjen ved Kammerdøren, og naar Kjøberne bankede paa Skydevinduet, vinkede han til dem, de skulle være stille, og saa ofte der kom en Fattig, tog han ingen Penge for Brødet.

Kroneværten søgte at forhindre det, og foreholdt ham, at han heller kunde gjøre det en anden Gang, for ellers vilde han i et Nu samle hele Byens Fattigfolk foran Vinduet, og hans Kone og Barn fik da ingen Ro, som de dog trængte høilig til.

De to Kammerater sad nu stille sammen, og med en egen Tilbageholdenhed spurgte Freiburgeren endelig efter Kroneværtens Forretninger. Denne svarede med samme Tilbageholdenhed, for det er det forunderlige i Forretningsverdenen, navnlig imellem to, der omtrent gaae de samme Veie, og beskæftiger sig med det samme,

at de iagttage en af sig selv forstaaet Forstigtighed. Den Gne anseer det ikke for rigtig, at spørge den Anden, og denne føler sig ikke forpligtet til at give bestemte Svar.

Nu kom Freiburgerens Moder og bragte et Barnebarn med, en Dreng paa 4 Aar, som hun slet ikke kunde affee. Freiburgeren overgav sin Moder Alt i Huset og klædte sig paa, for uden at være fuldstændig paaflædt, gif Bageren ikke paa Torvet. Det var paa Tide, at de to Mænd begave sig til Frugttorvet.

„Jeg veed slet ikke, hvorledes det er fat med mig,“ sagde Freiburgeren undervejs, „det er mig, som om Verden var ganske anderledes, siden jeg veed, at jeg har en Dreng derhjemme, og Alt seer saa straalende ud, og jeg havde Lyst til at fortælle hele Verden det. Men nu nok derom. Siig mig, hvad vil Du kjøbe, for at vi ikke skulle trykke hinanden?“

„Jeg vil baade kjøbe og sælge. Bælgfrugter vilde jeg gjerne have, og Hvede har jeg at sælge, naar Prisen staaer mig an.“

„Og jeg vil have Hvede.“

„Du kan faae min, eftersom Prisen stiller sig paa Torvet.“

Kronevæerten følte sig idag overordenlig godt oplagt, han havde fundet en Kammerat i Lykke og Velstand, og hvad mere var, han mærkede, at han havde gjort en god Handel; og med en ikke hidtil kjendt Tilfredshed, greb han hist og her en Haandsfuld Korn ud

af de aabne Sække, veiede det prøvende i Haanden, og lod det da, som til Mønstring, løbe langsomt af igjen.

Kroneværten overlod sin Ven det, han havde kjøbt undervejs, og han gif endog saa vidt, at han næsten angav rigtig, hvad han havde vundet derved.

Denne halverhvervede Fortjeneste gav Kroneværten bestandig mere Sikkerhed. Han vovede sig ligefrem ind i Bengepugerens Huus. Det varede længe, inden den store Portdør aabnede sig, og naar man var indenfor, saae man endnu paa Jerndørene store Hænge-
laase.

Bengepugeren var bortreist.

(Fortjættes.)

C. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Barbeersvend J. J. Schibler.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 30.

Løverdagen den 26de Juli 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. H.)

(Fortsættelse.)

„Naar kommer han igjen?“ spurgte Kronevæerten en gammel Pige i Forstuen. Denne gik ind i Stuen, og Kronevæerten hørte indenfor en klar Stemme sige: „Fader bliver 8 til 10 Dage borte.“

Stemmen gjorde et forunderligt, behageligt Indtryk paa Kronevæerten, og da den gamle Pige kom ud igjen, sagde han: „Var det Datteren af Huset, som I spurgte?“

„Ja vist!“

„Kan jeg ikke gaae ind og selv tale med hende?“

„Nei, hvorfor? Hvad vil J da mere?“ spurgte Stemmen indenfra.

„Jeg vilde blot spørge, hvor Eders Fader er, og om jeg ikke kan opsøge ham? Jeg har mit eget Kjøretøi med mig.“

En besynderlig Latter klang derinde, det gjaldt vel den sidste Tilfætning, hvormed Kroneværten tillige vilde give at forstaae, at han ikke var den Mand, man saaledes skulde lade staae som en Tigger ved Døren. Og ud af Latteren svarede det igjen: „Fader er i Lenzkirch.“

„Godt, saa fører jeg til ham.“

„Bent lidt, saa kan J tage noget med til ham; see, der har J hans Beltsværkshandsker, som han har glemmt,“ og ud af en lille Dørsprække blev der raft Kroneværten et Par med Beltsværk besatte Handsker, men han saae intet til den, der rafte ham dem. Leende sagde han igjennem Sprækken: „Men naar jeg nu løber bort med Handskerne!“ og sagte, men næsten ganske nær ved ham, svarede det: „Saa lyver Eders Stemme, for den klinger som et ærligt Menneskes.“ — Kroneværten maatte lee høit, og indenfor lo det med.

Han forlod Huset og stod en Stund stille udenfor, det var ham saa forunderligt, som om han kom ud af et Tryllebjerg; men han havde Beltsværkshandskerne i Haanden, og det Hele var jo ganske naturligt.

Den næste Morgen førte Kroneværten igjen bort og lovede at komme tilbage om nogle Dage. Han

havde ikke fortalt Kammeraten noget af det, der var hændet ham.

I Lenzkirch traf han virkelig Pengepugeren, der ogsaa drev Forretninger med Uhrhandlerne; for der var Intet, hvorved der kunde fortjenes Penge, uden at han jo forsøgte det. Han opholdt sig ogsaa meget i Bærtshuset og var veltalende og nedladende; særdeles gjerne fortalte han om Krigstiderne. Man roste ham almindelig for at gjøre sine Historier meget interessante. Naar man overhovedet kunde see bort fra, at Pengepugeren kun elskede sig selv og sine Penge, saa maatte man kalde ham en meget behagelig Mand, og det var han ogsaa, saalænge det blot gjaldt almindelig Underholdning. Men han blev en ganske Anden, saasnart det blot dreiede sig om Forretninger; saa viste den tunge og klodsede Skikkelse sig næsten elastisk, det dybt mellem Skuldrene siddende brede Hoved hævede sig op, og den store, kjødsfulde Haand, med den brede Signetring, syntes uimodstaaelig at ville gribe enhver Modstander.

Kroneværten havde undervejs tænkt meget frem og tilbage paa, om han skulde sige Pengepugeren, at han var kommet for hans Skyld eller ikke. I det sidste Tilfælde maatte han holde Håndsterne tilbage, og alligevel var det dog det klogeste, at blive ligefrem ved Sandheden. Kroneværten havde arvet det efter sin Moder, at han strax følte sig usikker, naar en Handling skulde støtte sig til Usandhed eller Svig; han

følte sig kun stærk og fast og flog, naar han kunde gaae aaben og ærlig tilværks, og i dette Tilfælde blev det ham ogsaa til Fordeel.

Bengepugeren gjorde sig gjerne til af, at han var vidt og bredt bekjendt og søgt; og da Kroneværten, der saae statelig og velhavende ud, sagde i Bærtshuusstuen, at han havde foretaget den lange Reise, forat afgjøre en Forretning med ham, da smidskede han hen for sig, og slog efter sin Sædvane med Ridepidsten paa sine Sumarow-Støvler og klappede med den anden Haand sin Hund; derpaa svævede hans Die om i hele Stuen, hvor Embedsmændene og mange Andre sad, for at indhøste den Roes, hvilken søgt Mand han var.

Bengepugeren syntes at finde særdeles Behag i Kroneværten, men egentlig var det Praleri af ham, at han førte med den Fremmede til en der i Nærheden liggende Gaard, der tilhørte ham, og overhovedet viste ham sin vidtforgrenede Virksomhed.

„Saa De er fra Rottweil?“ havde han først spurgt Kroneværten, og da denne bejaede det, tilføiede han: „Saa kjender De ogsaa Stabelbageren?“

„Naturligviis, ganske nøie.“

„Da han skal nu ogsaa lære mig nøie at kjende, jeg har en Proces med ham, og den er snart tilende.“

Kroneværten følte sig ikke forpligtet til nu at sige, at han var Stabelbagerens Søn, han vilde vente dermed til en bedre Leilighed, men forunderlig nok, denne bedre Leilighed kom ikke, og Kroneværten, som vilde

handle ganske aaben med Pengepugeren, havde nu dog noget Skjult, og vænnede sig efterhaanden dertil, saa det ikke mere foruroligede ham.

Det er en sørgelig Erfaring, at flette Naturer ogsaa fordærve dem, de komme i Berørelse med. Allerede ved den Usandhed, hvormed man kommer et saadant Menneske imøde, som man ikke lige ud kan sige, hvad man holder ham for, fremkommer der en Forvirring i Sjælen, og den indre Angst for, at den egentlige Mening dog skal skinne igjennem, gjør, at man søger at besmykke og fremhæve nogle af de gode Sider. Det kommer da let dertil, at den indre Foragt forvandler sig paa Tungen til et udtalt Agtelsesbeviis. Den Redelige føler vel det falske Spil og kan dog ikke andet, men skammer sig ved sin egen indre Fordærvelse. Den Affky, som man føler for det Slette, er ogsaa ofte ledsaget af en uklar Værgrelse over, at man selv tildeels hengav sig dertil, og nu har mistet den Ret, hvoraf man fra Begyndelsen undlod at gjøre Brug.

Saaledes var Kroneværten ganske underlig tilmode, da han tydelig indsaae, at Pengepugeren maatte troe, at han agtede ham høit, og dog var egentlig det Modsatte Tilfældet. Saa ofte han var hos ham, blev han som bedøvet og beruset; men saasnart han besnede sig hos sig selv, blev han inderlig utilfreds. Hver Dag vilde han bort, men kunde dog ikke; det var en forunderlig Tryllefreds, der var truffet om ham.

Bengepugeren forstod ved alleflags Paaskud at føre Kronevæerten flere Dage omkring med sig, og Kronevæerten haabede just ved saadan Fortrolighed at opnaae et godt Kjøbmandskab og flere andre, der kunde følge efter. Da man endelig vendte tilbage til Freiburg, opstillede Bengepugeren en saa ualmindelig høi Priis, at Kronevæerten maatte gaae tomhændet fra ham; ja Bengepugeren havde erfaret meget af Kronevæerten om Handel og Bandel i andre Egne, han havde i adskillige Dage havt et behageligt Reiseselskab, og nu kunde denne drage bort med uforrettet Sag, og Bengepugeren lo i Skjægget.

At staae Fadder!

Mismodig kom Kronevæerten til sin Ben, som han dennegang fandt ganske nedslagen, endstjøndt Konen allerede sad temmelig vel i en Lænestol.

„Hvad er der? Hvad feiler Eder?“ spurgte Kronevæerten.

„Det Barnehoved der har endnu et andet Barnehoved og forbittrer mig Livet,“ svarede Münsterbageren.

„Jeg gad nok vide hvormed?“ sagde Konen med skjælvende Stemme.

„Naa, Kronevæerten skal afgjøre det,“ raabte Münsterbageren.

„Gjør det ikke, afgjør det med Din Kone alene,“ svarede Kronevæerten.

„Nei, I kan gjerne høre det,“ sagde Konen med

pludselig fattet og klar Stemme. „Jeg vilde gjerne have en god Veninde til at staae Fadder til mit Barn, og fordi han ikke vil have hende, siger han, jeg forbittrer ham Livet.“

Dg heftig raabte Bageren: „Men jeg vil ikke have noget med den Familie at gjøre, med Jungen fra det Huus, og jeg er en af de yngste Borgere her i Byen, og er ikke den, der kan forandre det, hvad hele Borgerfamsfundet ikke holder af og jeg heller ikke; intet Menneſte vil have noget med dem at gjøre, og Du gjør det kun for at drille mig, at man ſkal ſige om mig, at jeg hænger ſammen med dem, og jeg kan miſte al Tiltroe.“

„Ja, hvem er det da,“ ſpurgte Kroneværten, „ſom J vil have til Fadder?“

„Den bedſte Sjæl af Verden,“ ſvarede den unge Moder, „det meſt prøvede og trofaſte Hjerte; hvad kan hun gjøre for, at hendes Fader er ringeaagtet?“

„Men hvem er det?“

„Bengepugerens Datter.“

„Saa?“ ſagde Kroneværten langſomt, og Bageren ſvarede til: „Seer Du, han er fra en fremmed By, langt borte fra Henberg, ſeer Du, hvor han forundrer ſig, hvor han ſkifter Farve over, at man kan forlange det, at give ſit første Barn en ſaadan Fadderſte. Jeg vil jo ikke ſige noget imod hende, hun kan for mig gjerne være ſtilkkelig, hun er dog engang Bengepugerens Datter,

hvem vil staae Fadder ved Siden af hende? Ikke et Menneske, ikke en Tigger fra Gaden."

"Oho! gjør det dog ikke saa slemt; hvis det skulde døbes imorgen, vidste jeg nok en Fadder."

"Det vilde være en rigtig Gen!"

"Jeg veed ikke. Er jeg Eder tilpas?"

"Hvad! Du!" raabte Münsterbageren forundret.

"Ja, jeg staaer Fadder."

Münsterbageren slog Kronevæerten af Glæde saa djærvt paa Skulderen, at han næsten sank i Knæ, men for at gjøre det godt igjen, sagde den lykkelige Fader hurtig: "Ja, saadan er det, det har Du efter Din Moder; Kone! Har jeg ikke atter og atter sagt Dig, at Stabelbagerstien er den prægtigste Kone, saa langt som man bager Brød, og ikke ganske saa prægtig, men noget saa nær, er Du ogsaa, Kronevært! Nu bliver det derved, imorgen holde vi Daab, og Du bliver her, vi have Dit Ord, Du kan ikke mere træde tilbage. Nu gaaer jeg hurtig, og beder Pengepugerens Datter til at staae Fadder."

(Fortsættes.)

G. B.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 31.

Løverdagen den 2^{den} August 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker S. H. Schults.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. H.)

(Fortsættelse.)

„Pengepugerens Datter?“ spurgte Moderen.

„Naar Kronevæerten vil staae Fadder med hende, kan jeg ogsaa være tilfreds dermed. Moder, bring mig min Søndagskjole og min Hat, og saa løber jeg paa Hjemveien til Bræsten, og Slagteren derovre tager netop en Kalk ud, hos ham bestiller jeg strax Stegen. Bagerovnen er heed, om en Time kan man skyde Stegen ind, eller ogsaa imorgen tidlig. See saa, Gud velsigne Jer!“ Og bort løb han, idet Konen, Moderen og Vennen saae leende efter ham.

Den unge Kone fortalte nu Kronevæerten om Pengepugerens Datter, hvilket ærligt og fiintsøgende Hjerte hun havde; hun blev skyet af hele Verden for Faderens Skyld, vel græmmede hun sig derover, men vedblev dog at være ligesaa god som klog. Kronevæerten hørte opmærksom til, da hun fortalte videre:

„Kan man tænke sig en smukkere Tanke, end hvad hun engang sagde til mig: „„See,““ sagde hun, „„veed De, hvad der er den største Ulykke? At man gjør for store Fordringer. Der sidder en Ulyffelig og venter og haaber, og forlanger af dem, der have det godt, at de skulle give dem en Haandskræfning; men den udebliver, de, som have det godt, tænke ikke derpaa. Da bliver man først ret vaer, hvor forladt man er, og man kunde blive vred paa Menneffene, og det er dog urigtigt.““ Ja, Hr. Kronevært, jeg er stolt af, at hun er min Veninde, og hun har ogsaa ofte leet mig ud, fordi jeg har været stinsyg paa Deres Moder.“

„Paa min Moder?“

„Ja, forstaae mig ret, ikke saaledes. Ved Alt hvad forekommer, siger min Mand: Ja Stabelbagerstien, hun gjør det saaledes eller saaledes, der gives ikke en anden Kone i Verden som hende, og Huusvæsenet er saa net, man mærker slet ikke, hvorledes det bliver holdt i Orden, man hører ikke Møllen klappre. Jeg sætter dog ogsaa hver Dag, saalænge jeg kan, en frisk Blomsterkøst paa Disken ved det friske Brød; men saa hedder det altid: Nei, Stabelbagerstien har den langt

smukkere, og hos hende holde Blomsterne sig en heel Uge ganske friske. Gud tilgive mig, man skulde jo troe, hun kunde here."

Kronevæerten lo, og hun vedblev:

"Ja, nu leer jeg ogsaa, naar han roser hende, men at jeg kan det, takker jeg kun Thaddæa for."

"Thaddæa hedder hun?"

"Ja, hvad feiler Jer da?"

"Det er et smukt Navn. Men sig, hvorledes har hun da hjulpen?"

"Ja saa. ""Susanne,"" sagde hun, ""vær glad, at Din Mand kjender en saa brav Kone. Søg ikke at nedsætte hende, Du gjør ham ondt dermed og Dig selv ogsaa. Der gives intet Bedre, ingen sandere Lyksalighed, end at kjende et Menneffe, for hvilket man af Hjertens Grund kan have Agtelse;" og, tilgiv mig min Stolthed, nu har min Mand allerede et Par Gange sagt: ""Du bliver endnu den rette Stabelbagerffe."" Det er mig den bedste Roes. Men naar I engang til Sommer kommer igjen, maa I tage Eders Moder med."

"Det gaaer ikke an, min Moder kommer neppe ud af Huset og langt mindre ud af Byen og saa langt."

"Thaddæa vilde ogsaa saa gjerne see hende engang. Min Mand siger hun ligner hende, og naar hun er her, er han høflig og fornøiet med hende.

Ingen kan være vred paa hende i hendes Nærværrelse.
Hun seer saa —"

"Ja, hvorledes seer hun da ud?"

"Kjender I Pengepugeren?"

"Ja!"

"Ganske saaledes. En Student, som har boet hos os, har engang sagt et muntert Ord. I veed, at der gives Barbeerspeile, hvor man paa den ene Side seer sig ganske naturlig, og paa den anden Side opdunstet som et Tyrehoved; saaledes ligner Pengepugeren og Thaddæa hinanden. Det er det samme Ansigt, men dog saa forskjelligt."

Kroneværten maatte lee høit. Han sad endnu nogen Tid hos Konen, saa gif han omkring i Byen, for at kjøbe en Fadder gave til Moder og Barn.

Medens Kroneværten var i Byen, kom Thaddæa i Münsterbagerens Huus, og ved at see hende, maatte man si, at Studentens Skildring var træffende, skjøndt ondskabsfuld.

Den unge Kone havde meget at fortælle, om hvilken statelig og prægtig Mand, der skulde staae Fadder med. Hun sagde: Nu troede hun først rigtig paa den Roes, som hendes Mand havde givet Stabelbageren; paa Sønnen viste det sig, hvad Moderen maatte være. Hun talte sig bestandig dybere ind i en overskydende Roes over Kroneværten; Thaddæa hørte rolig til og talte kun lidet. Da hun endelig vilde gaae bort, holdt Münsterbageren hende tilbage, for at hun dog skulde

see den Mand, som hun imorgen skulde staae Fadder med. Men da det fra Münsteren slog 9 og Kronevæerten endnu ikke kom, saa gif Thaddæa hjem.

Thaddæa og Kronevæerten saae med en forunderlig Spænding paa hinanden den næste Dag, og enhver tog hurtig Blikket bort igjen fra den Anden; ved Hjemkomsten fra Barnedaaben, saae de, med hvilken ny Inderlighed Moderen greb sit Barn. Faderen rakte hende det, og Moderens Dine og Hænder stræbte henimod det, og først bævende, derpaa med nye Lyksalighedsfølelser omfattede hun sit Barn. Det havde været ude i Verden, skilt fra hende, var optaget og indviet i Menneffenes Samfund, og nu var det igjen hos hende. Og som Moderen i sit Barn ligesom kan omfatte noget af sit eget Liv, der dog har afløst sig, men som hun kan gribe igjen, saaledes var det her, da Barnet første Gang blev gjengivet hende. Hiint Lyksalighedsblik, hvormed en Moder for første Gang seer og omfavner sit Barn, fornyede sig nu paa en ophøiet og smertefri Maade, og med et Smil af egen Tilfredsstillelse lagde hun den nys Hjemkomne til Brystet.

Thaddæa følte sig lidt forlegen ved denne Scene, og vidste ikke at hjælpe sig paa anden Maade, end ved at give den Dreng, Bedstemoderen havde bragt med, et ret hjertelig Kys.

Nu gif Alt lystig til hos Münsterbageren.

Man sad endelig ved Maaltidet; Kronevæerten ved Siden af Thaddæa, hvis Tale og Bæsen var meget

besfeden og yndig, dog blev der altid noget sty ved hende; hun havde nemlig en Følelse af, at man beviste hende en Velgjerning, ved at indbyde hende til en glad Vennekreds, og regnede det særdeles høit, at man havde valgt hende til den Ære, at staae Fadder.

Kroneværten hørte, at Bengepugeren allerede i den tidlige Morgen var reist til Kensingen; han formodede strax, at han vilde opkjøbe det Hampsforraad, som han, Kroneværten, saa uforsigtig havde fortalt om, men han sagde intet derom, og overhovedet ikke, at han stod i noget Slags Forhold til Bengepugeren. Han betragtede ofte taus og smilende Thaddæa, han havde jo allerede engang talt med hende, uden at see hende, og hvis det var muligt til en Stemme at tænke sig Mennesket, netop saaledes maatte hun see ud. Hun stod ved Slutningen af de tyve Aar, og hiin Studenters lignelse syntes altid mere træffende. Ved Thaddæas Talemaade mærkede man, at hun ikke var meget vant til selstabelig Dmgang, Talen blev hende besværlig, og hun havde ingen af disse tomme Phrafer, som kun blive til for at lede Opmærksomheden paa sig, eller for at Samtalen ikke skal døe hen. Hvad hun sagde var nødvendigt og naturligt, og ofte nikkede hun blot stille.

Men det viste sig nu just, at hun ikke alene havde Opmærksomheden henvendt paa, hvor hun talte, eller hvor der blev talt til hende.

Bagerens Moder bragte ubetænksomt Samtalen

hen paa, om ikke Thaddæas Fader havde forsonet sig med sin Søn, der havde ægtet den stakkels Sypige. Man vilde hurtigt afbryde Samtalen, men Thaddæa sagde: „Ja, man vil ikke kunde troe det, men det er dog saaledes. Dagsaa min Fader gjør det ondt, at han nu i 14 Aar bærer paa denne Kummer, men han kan ikke mere træde tilbage, og jeg veed heller ingen Udvei, hvis der ikke engang skeer noget Overordentligt. Det er som et Stik i mit Hjerte, naar jeg møder min Broder, hans Kone og deres Børn, og jeg tør ikke tale med dem.“

„Ja, det kan jeg tænke mig,“ sagde Bageren.

„Nei, det kan I ikke tænke Eder,“ vedblev Thaddæa, „hvem der ikke selv har oplevet det, veed ikke hvad det vil sige; der gaaer de fjære Mennesker, og jeg har fjærlige Ord paa Læben til dem, og de ligesledes til mig, og vi tør ikke sige det til hinanden — saaledes maa det være, naar Een ligger skindød, og hører Verden rundt om sig og kan ikke give sig tilfjende.“

„Lad os nu tale om andre Ting,“ sagde Bagerkone, som efter muntre Koners Stik, gjerne vilde bilde sig selv og Andre ind, at en Sag var glemt, naar man var gaaet hen over den og den var lagt tilside, og hun vedblev: „Naar jeg var i Dit Sted, Thaddæa, saa vidste jeg nok hvad jeg gjorde, jeg førte med min Fader rundt om i Landet, og blev

ikke saaledes siddende hjemme; men Du bliver nok reent siddende."

"Jeg er fattet derpaa," sagde Thaddæa, halv vee= modig smilende.

"Nei, saaledes meente jeg det ikke," svarede Bager= konen, "Du kunde faae, hvem Du vilde."

"Men jeg vil Ingen have."

Samtalen var engang kommet i et galt Spor og vilde ikke let finde det rette igjen.

Kronevæerten underholdt sig med den lille Dreng, som Bedstemoderen havde bragt med, og drillede ham med alleflags Narrestreger.

"J er en rigtig Fadder," sagde Thaddæa, "jeg seer J holder meget af Børn. Det er Tegn paa et godt Hjerte."

(Fortsættes.)

C. W.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 32.

Løverdagen den 9de August 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortsættelse.)

„Med mig er det ikke saa forunderligt, jeg har jo selv en saadan Burk hjemme, og han har destoværre ingen Moder mere.“

Thaddæas Dine bleve større, og der traf en forunderlig flygtig Glands over hendes Ansigt, som dog kun den unge Kone bemærkede; det kan ogsaa være, at Thaddæa kun derfor skiftede Farve, fordi Veninden fattede hende saa skarpt og eiendommeligt i Die. Thaddæa greb hurtigt efter noget paa Bordet, og idet hun rakte Kroneværten et Stykke smukt oversukket Bag-

værk, sagde hun: „Bring den til Ederes Barn som Gilsen fra mig,“ og strax efter, men stammende, tilføjede hun: „Jeg tør nok sende ham noget, vi have jo staaet Fadder sammen.“

„Faderen faaer et Par Foerværkshandsker og Bar=net et Stykke Bagværk. I giver besynderlige Forærin=ger,“ sagde Kronevæerten smilende.

Til Alles Forundring og især Thaddæas fortalte han, at han tidligere havde talt med hende, ligesom ud af et Trylleslot, og hun havde givet ham noget. Man lo nu meget, og ethvert, ogsaa det uskyldigste Ord, blev til en ny Spøg. Hele Selskabet blev meget lystigt, og alle de Undskyldninger, som Thaddæa fremkom med, blev bestandig brugt til nye Drillerier, og der var en Latter og en Støi i Stuen, saa Bedstemoderen bragte den unge Kone ind i Sovestuen, at det ikke skulde skade hende. Thaddæa vilde gjøre hende Selskab, men Kronevæerten pudse den fremmede Dreng paa hende: „hold hende fast, lad hende ikke slippe bort!“ Og virkelig maatte Thaddæa blive i Stuen, og Drillerierne begyndte paany, men de gik snart over i en anden Toneart; ved Vinduet stod Kronevæerten hos Thaddæa og talte til hende om All=slags; især nikkede hun, da han sagde: „Naar jeg er hjemmefra og seer Børn, saa kan jeg slet ikke beskrive, hvorledes det gaaer mig til Hjerte. Jeg har forhen aldrig egentlig kunnet lide saadanne smaa Børn, og min salig Kone havde Ret, da hun engang sagde til

mig: „Der seer Du igjen, at vi Qvinder ere meget bedre end I Mænd, I holde først af Børn, naar I have nogle selv, og vi kunne være meget lykkelige ved Fremmedes, jeg kunde den hele Dag tumle og lege med dem, og pleie og passe dem, og I Mænd, naar I have Børn, ere I strax fjede af dem efter en halv Time.“ D! hun var god og flog, kun altfor god.”

Der indtraadte en Pause og endelig sagde Thaddæa:

„Det lader til, at hos Eder derhjemme ere Menneskene mere opvakte, end hos os her. Naar jeg saaledes hører Eder tale, saa maa jeg troe, at I har studeret.“

„Den Roes over mine Landsmænd maa jeg tage paa mig alene. Jeg har studeret, eller rettere, jeg skulde have studeret. Jeg var et Aar paa et Seminarium.“

„Og hvorfor har De“ — Thaddæa sagde pludselig De — „igjen opgivet det?“

„Jeg er eneste Søn, det vil sige, jeg har kun endnu en Søster; og min Fader har handlet rigtigt deri; men naar vi lære hinanden nærmere at kjende, vil De finde, at der stikker endnu saadan et Stykke Skolemester i mig.“ —

„I mig ogsaa; hvis min Fader havde tilladt det, var jeg bleven Lærerinde.“

„Da have vi jo meget tilfælleds. De er ogsaa eneste Datter. Naar blot ikke det slemme Ordsprog var.“

„Hvilket?“

„En eneste Søn skal man skye, og en eneste Datter skal man frie.“

Tusmørket var indtraadt. Kroneværten kunde ikke see, hvorledes Purpurrøden steg op i Thaddæas Kinder, han hørte kun hendes Vandedræt gaae hurtigere, og efter en Stund sagde hun: „Jeg har ikke kjendt det Ordsprog. Men Du, min Gud, nu flaaer den otte. Jeg maa hjem.“

„Nei, bliv endnu lidt. Hvem veed, hvorlænge vi ikke skulle see hinanden.“

Begge stode stille ved hinanden, medens det fra Taarnet med mægtig Klang slog otte. Da Lyden var forstummet, sagde Kroneværten: „Hvor gammel er De?“

„Tredive Aar,“ svarede Thaddæa, som om et ligefremt Svar paa dette besynderlige Spørgsmaal faldt af sig selv, og Kroneværten vedblev: „Jeg gad nok kunde tænke mig, hvad der Alt har bevæget sig i Dem, i alle de Aar, i hvilke denne Klokke har angivet Timerne.“

„Det er ogsaa godt,“ svarede Thaddæa, „at Meget saaledes taber sig og ikke er der meer, ligesom denne Klokkelang.“

Atter vare de Begge i lang Tid tause, og Kroneværten sagde nu: „Jeg kjører imorgen ganske tidlig hjem, men jeg kommer maaskee snart igjen.“

Igjen en længere Pause, indtil Thaddæa spurgte: „Hvorledes hedder Eders Søn?“

„Magnus!“

„Hils da Ederes Magnus fra mig, og naar De kommer igjen, sender jeg ham noget Bedre.“

„Det er et Ord.“

Det var bleven silde, og den gamle Pige kom med Lygten, for at afhente Thaddæa.

„Men nu maa De give mig en Haand istedetfor Handskerne,“ sagde Kronevæerten.

„Ak! tænk dog ikke meer derpaa. Der! god Nat! Herr Fadder!“

„God Nat! Jomfru Fadderske! Gud bevare Dem, og behold De mig lidt i Tanke.“

Thaddæa gik bort, og Bagerfolkene forundrede sig meget, da Kronevæerten strax derpaa hentede sine Heste ud af Stalden, spændte dem for og tiltrods for alle deres Indvendinger førte bort i den mørke Nat til Hjemmet.

Bekjendelser.

„Velkommen hjem! er det gaaet godt?“ Saaledes spurgte Stabelbageren sin Søn, da denne førte for ved Kronen.

„Ja vist! ja vist!“ svarede Kronevæerten, idet han steg ned. „Hvorledes gaaer det mine Børn?“

„De have det godt. Men hvor meget har Du kjøbt, og hvor dyrt? Har Du Prøver hos Dig? eller komme Varerne bagefter?“

Med saadanne Spørgsmaal bestormede Stabelba-

geren sin Søn, men Denne ilte forbi ham, og først da han havde kysset sin Dreng, sagde han:

„Fader, jeg har ikke kjøbt andet end hundrede Tønder Hvede, og dem har jeg solgt igjen; jeg kommer tomhændet.“

„Saa skulde Du have gjort som Hans fra Bieringen.“

„Hvorledes gjorde han da?“

„Naar han saaledes som Du kom hjem fra Kjøbmandsskab uden noget, saa gif han baglænds ind af Døren; og naar hans Kone spurgte ham: Hans, hvad betyder det? svarede han: Jeg har ingen Forretning gjort, og skammer mig og tør ikke lade mit Ansigt see.“

„Men jeg har havt andet at gjøre,“ svarede Kronevæerten omfindlig.

Den gamle Stabelbager var ærgerlig, men han havde stor Magt over sig selv og spurgte fun:

„Hvorfor seer Du da saa glad ud? Sæt fun Drengen ned paa Gulvet, han kan allerede længe løbe. Kom Magnus,“ sagde han barsk til Drengen, „staa nu ned og gaa ud i Kjøkkenet, jeg har noget at tale med Din Fader om.“

„Nei, nei, lad mig beholde Barnet, jeg har bragt Noget med til ham, see der! Magnus! Der har Du en Kage; ei! den er gaaet itu, men spis fun, den sender Gen Dig, der holder rigtig meget af Dig. Hvor er dog Ernestine? Gaa til Bedstemoder og hent hende.“

„Nei, bliv der og s'ig Bedstemoder, jeg kommer strax bagefter.“

Med disse Ord stød Kronevarten Drengen ud af Døren, og sagde til Faderen: „Fader, jeg troer, jeg har funden en Kone.“

„Har hun Mønt?“

„Jeg troer kun altfor meget.“

„Nu, hvad Du har formeget, kan Du kun læsse af paa mig.“

Kronevarten gik urolig op og ned i Værelset, rækkede sig og kneiste, og saae sig ganske fremmed om. Han betragtede ethvert Stykke Meubel i Stuen, som om Stole, Borde og Skabe skulde fortælle ham noget.

Enhver Hjemkommende bringer en forandret Dagsorden med sig, det er for ham ikke Morgen, ikke Middag, som for den, der har været hjemme; han har allerede idag seet saameget Fremmed, han har allerede været ved saameget Fremmed, et heelt Stykke af Verden er gaaet igjennem hans Hoved, saa at han ikke ret kan passe sammen med dem, der ere blevne hjemme i det gamle Spor og i de vante Omgivelser.

Som en fin Menneskekjender havde Stabelbageren en besynderlig Bane, som han havde prøvet selv, og som han anpriste meget: saa ofte han nemlig kom hjem fra en længere Reise, lagde han sig strax ved Hjemkomsten en Time til Ro, og det var en af hans lykkelige Naturgaver, at han kunde sove, naar han vilde. Derved var han ogsaa altid opvakt og livlig.

Naar han saaledes havde sovet efter Hjemkomsten og var staaet op igjen, var han forfrisket paa Sjæl og Legeme, og greb rast fat paa den daglige Gjerning. Han var da atter ganske hjemme, uden al den Uro, der som et fremmed Lustpust klæber ved den Hjemkomne. Han vilde nu ogsaa bevæge Sønnen til denne Forholdsregel, men Kroneværten var ikke til at faae dertil; han havde ikke et Minut Ro paa Stolen, og Faderen havde allerede 3 Gange budt ham en Priis, han havde taget den, men endnu fortalte han ikke med Sammenhæng. Nu stod han ved Vinduet, saae ud igjennem Ruderne og sagde: „Lad os gaae til Moder, til mit Barn.“

„De løbe ikke fra os; har Du intet videre at fortælle mig?“

(Fortsættes.)

G. B.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 33.

Løverdagen den 16de August 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortsættelse.)

„So!“

„Nu, hvad da? frem med det!“

„Fader, jeg troer, hvis jeg gifter mig igjen, maa det være med hende, hende alene.“

„Saa? hvorfra er hun?“

„Fra Freiburg.“

„Fra en stor By, det er ikke godt, hun passer ikke i vor lille Landsby.“ Og idet Stabelbageren tog en Priis, vedblev han: „Jeg har engang været med Faderen til den nuværende Postmester i Schramberg til

Frieri i Darmstadt, og Vigen spørger ham da: Er der brolagt i Landenbach? Saa siger jeg: ja, naar man springer fra den ene Steen til den anden, og saa vinkede jeg til Frieren og gik ud af Stuen. Snart kom han bagefter og vi gik hen i Bærtshuset, lod spænde for og fjørte bort i Carriere, som to Lyve, og det var godt. Det vil ikke passe, at tage en Vige fra en stor By. Ganske sikkert, de ville gjerne, at man for deres Skyld skulle brolægge Gaderne paany, og male Husene over paa frisk, og naar Vinden blæser og det regner, saa gebærde de sig, som om det hos dem hjemme var evigt Solskin. Hvis Du vil følge mit Raad, saa tag ingen fra en stor By, de ere fulde af Fordringer; til det Bedste man giver dem, sætte de et Ansigt op, som en Hund, man holder et Glas Biin til Snuden."

"Nei, hun er beskeden og ydmyg. Kun altfor ydmyg."

"Saa? saa er der vel et Men derved?"

"Jeg troer dog ikke."

"Siig mig nu, hvem det er."

Kroneværten fortalte, rigtignok med Forbehold af nogle Omstændigheder, Stabelbageren tog en frisk Priis, og i den Maade, hvorpaa han snusede, laae der en ubeskrivelig Tilfredshed, og han sagde: "Ja, Du slægter Mønsterlærerens Familie paa; de lade altid, som de ikke kunne tælle til fem, og have dog en Skjælbag Dret. Det har Du jo gjort ganske fliffig, at Du

ikke kjøbte Bønnerne og Krterne af Pengepugeren; Du vil have Grøntsagerne og et godt Stykke Kjød dertil."

"Fader, spot mig ikke, I veed, jeg kan ikke taale det," sagde Kronevæerten og blev blussende rød i Ansigtet; "Jeg kan ikke sige Jer, hvordan jeg er tilmode, jeg havde ikke troet, at det nogensinde kunde skeet mere; naar man dengang havde sagt mig det, dengang" —

Og den kraftige Mand græd store Taarer og hulkede høit.

Stabelbageren lod ham græde ud, han vidste, at denne Hjertelettelse var ham nødvendig. Han sad rolig paa en Stol, snusede ikke, men holdt blot sin Næse i den aabne Daase.

"Kom med til Moder," sagde han endelig, og Kronevæerten gik med Faderen til Forældrenes Huus.

Da Kronevæerten her saae sin lille Datter, tog han hende paa Armen, omfavnede og kyskede hende, og vilde slet ikke slippe hende igjen. Dog snart efter de første Velkomsthilsener, sendte Stabelbagerstien Sønne-datteren ud af Stuen, og sagde til Sønnen:

"Raimund, det behager mig ikke. Hvorfor kysker Du Barnet saaledes, saa Du næsten trykker det for-dærvet? Jeg kan ikke lide den nuværende Mode, at man saaledes kysker og hjærteguer Børn. Jeg kan tælle de Gange paa mine Fingre, som min salig Fader har kysset mig, og han havde mig dog saa kjær, som

nogen Fader kunde have sit Barn, og jeg ham saa kjær, som nogen Datter sin Fader. Gjør det ikke mere, Raimund, det er ikke godt."

"Ja, Moder, det har sine særdeles Grunde."

"Saa? og hvilke da?"

"O! Moder, jeg veed slet ikke, hvorledes det er med mig idag, naar jeg seer paa mine Børn; det er sikkert til deres Lykke, men jeg føler dog, jeg tager Noget, der hører dem til ... ved mig ... fra mig, ... nei, jeg tager Intet fra dem, jeg giver dem, ja jeg ... jeg giver dem en Moder igjen."

Ved de sidste Ord var Stabelbagersken staaet op, hun satte sig hurtig igjen, og sagde med et dybt Suf:

(Fortsættes.)

G. B.

Extract

af

andet Kvartals Regnskab 1862,

for

det forenede Understøttelses-Selskab

Indtægt.

	Rd.	f.
Cassa-Beholdningen fra første Dvartal d. A.	2269	17
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 74de Aargang Nr. 14-26 incl.	1144	70
B. Renter: af 6800 £, danst-engliske 3 pCt. Obl., £ 102. 8 s.	915	Rd. 84 f.
— " 100000 Rd., Finantsbeviis for 1/2 Aar til 11te Juni.	2000	— " -
— " 400 Rd. Prioritets-Obl.	8	— " -
— " Privatbanken efter Conto-Courant.	10	— 25 -
C. De. af det Gieschütske Legat til rentefrie Laan.	500	Rd. " f.
— — — til Pensioner.	50	— " -
	550	"
D. Ved en indfriet Prioritets-Obligation, stor.	400	"
E. Optaget Laan i Nationalbanken.	5000	"
F. Contingenter: Restancer fra forrige Dvartal.	290	Rd. 54 f.
anviste ordinaire Contingenter for 2det Dv.	2227	— 22 -
" extraordinaire dito.	25	— " -
	2542	Rd. 76 f.
deraf indkommen i 2det Dvartal.	1885	— 50 -
Restancer af Contingent ult. Juni.	657	Rd 26 f.
G. Rentefrie Laans-Uddrag: Restancer fra 1ste Dvartal.	1009	Rd. 22 f.
anviste i 2det Dvartal.	2020	— " -
	3029	Rd. 22 f.
deraf er indkommen i dette Dvartal.	1901	— " -
Restancer af rentefrie Laans-Uddrag ult. Juni	1128	Rd. 22 f.
Rd....	16084	54

Udgift.

	Rd.	f.
1. Pensioner: uaffordrede fra 1ste Dvartal.	6	Rd. 24 f.
Anviste Pensioner for 2det Dvartal.	1271	— 48 -
— nye Pensioner for 1ste og 2det Dv.	137	— 48 -
— det Overskydende af Brockske Legat.	18	— " -
	1433	Rd. 24 f.
tilsammen.	1402	— 24 -
udbetalt.	1402	24
uaffordrede Pensioner for 2det Dvartal.	31	Rd. " f.
2. Rentefrie Laan: anviste for 2det Dvartal.	1000	"
3. Gratificationer: anviste.	6010	Rd. " -
deraf er udbetalt.	5995	— " -
	5995	"
uaffordret Gratification.	15	Rd. " f.
4. Renter for 1 Maaned af et i Nationalbanken optaget Laan.	16	64
5. Indkjøbt Activ til det S. G. Lundske Legat istedetfor en opsaagt Prioritets-Obligation, stor 400 Rd., nemlig 3 Stkr. Obligationer i Kjøbenhavns Commune-Laan, 400 Rd.	396	93
6. Lønninger og Gratialer i 2det Dvartal.	475	"
7. Ugebladets Trykning med Papir.	218	24
8. Generelle Omkostninger.	59	44
9. Affkrevne uerholdelige Contingenter.	49	54
Cassa-Beholdning.	6471	39
Rd....	16084	54

Kjøbenhavn, den 30te Juni 1862.

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Dereensstemmende med Kasse-Controllen.

J. C. Bondrop.

C. W. Lautrup.

C. Rothe.

Tannestad.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 34.

Løverdagen den 23de August 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schultz.

Bekjendtgjørelse.

De af „det forenede Understøttelses-Selskabs“ Medlemmer, som i indeværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A., alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Rannestad, Toldbodgade Nr. 11, 3die Sal, dog saaledes at det Schema, som forinden hver Søgnedag til ovennævnte Tid kan afhentes sammesteds imod Lovbogens Forevisning, kan træde istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Gratification eller Pension. Sche-

maet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Indhold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bedkommendes Lovbog samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne af Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 12te August 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

Mannestab.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortættelse.)

„**D**, I Mænd! **D**, I Mænd! Man skulde ikke troe, hvorledes I Mænd ere. Ja, ja, naar en ung Moder dør, skulde man strax lægge Barnet i Graven; det Bedste har forladt det paa Jorden, og det Værste kan det faae i en Stedmoder. **D**, hvor ofte har jeg seet det, hvorledes der er gjort Krav og Fordringer til det Hvieste og Helligste: Moderfjærlighed — og netop den var da forfalsket og forplumret. Ja, ja, I trøstede mig dengang, og sagde til mig: jeg skulde ikke jamre saaledes, fordi hun var død, — hvad er det at døe? Jeg græd, fordi der vilde følge noget paa, det var meget

værre, meget værre end Døden, tusinde Gange haardere. Ja, ja, det er sandt, hvad Ordsproget siger: Naar en Mand anden Gang gifter sig, græder Alteret.”

Stabelbagerstuen brød ud i Taarer, og det var sjældent hos hende, thi hun beherskede gjerne enhver Sindsbevægelse; som hun nylig havde misbilliget Sønnens heftige Kjærlighedsyttringer imod Barnet, saaledes taalte hun heller ikke gjerne hos sig selv et stærkt Sindsoprør.

Det var godt, at der netop blev banket paa Vinduet, hun maatte udlevere Brød, og saa kom hun snart i den gamle Skif.

Kroneværten, som havde fortiet endeel for sin Fader, fortalte nu Moderen, hvorledes det var kommet, og hun rystede afværgende paa Hovedet, da han berettede, hvorledes hans Moders Roes, som Münsterbageren havde udbredt, vist havde hjulpen ham meest til at vinde Pigens venlige Tilbøielighed. Han takkede Moderen, fordi han nød Betsignelsen deraf, men hun vinkede bestandig afværgende med Haanden. Jo videre han imidlertid fortalte, jo opmærksommere og mere gjennemtrængende blev hendes Blik, og endelig sagde hun: „Naar det dog skal være, saa troer jeg, at Du der er kommen bedst an. En Pige, som har havt en tung Skjæbne, der er forskudt og fortrykt og trækker sig stille tilbage i sig selv, det er et Stedbarn i Verden. Det havde ogsaa kunnet være, at hun var

bleven bitter, trodsig og fjendsk mod hele Verden; fordi hun og hendes Intet gjælde, skulle hele Verden heller Intet due, og Alt kun være Hyflerie og Bedragerie. Jeg kjender Gen, der er saaledes hadesuld og ikke lader en Fugl flyve forbi, uden at rive nogle Fjer ud."

"Nei, Moder, saaledes er hun ikke, hun har et ædelt Sind, en barmhjertig Sjæl."

"Ja, ja, hun er ogsaa et Stedbarn, og saadant et Stedbarn af Verden kan nok blive en god Stedmoder, hun veed, hvad Ufjærlighed er, hun vil gjerne være lykkelig i Stilhed og gjøre godt, og vil gjerne holde stille Bryllup og ikke, at der skal være Musik og Støi, og at Du gebærder Dig, som Du var ude af Dig selv og for første Gang paa Jorden. Naar hun er saaledes, som jeg tænker mig det; men du kjære Gud, hvem veed det? Hvem veed, hvorledes Undertrykkelsen kan gjøre et Sind ganske anderledes, end det paa jevn Bei var blevet? Men det er dog godt, det behager mig, at hun intet godt, intet venligt har sagt Dig, men sendt dit Barn Noget; naar hun ellers forstaaer at være, som hun bør, kan hun vinde et Himmerige paa Jorden. Der gives intet sværere i Verden, end at være en anden Moder."

"Moder har Ret," sagde Stabelbageren spøgende, "derved viser det sig igjen, at vi Mænd ere meget bedre end Qvinderne. Der gives flere gode Stedsfædre end gode Stedmødre."

"Ja det er en let Sag. En Fader seer Barnet

næsten kun, naar det er paaflædt, har meget mindre med det at gjøre; men en Moder maa passe Barnet med Alt, og en Kone er før det fyrgetyvende Aar ofte endnu et halvt Barn og kan være et Barns Ven eller Fjende. Men derom skulle vi nu ikke tale. Mig havde det rigtignok været kjærere, at Du havde taget en Fattig, som var taknemlig ... men hvem veed ... For alting maa Du betænke, Du gifter Dig ikke for Dig selv, men for Dine Børn. Det forstaaer sig, Ernestine beholde vi jo, hun veed, hvad hun gjælder hos os, kun altfor meget; Bedstefader har sin Glæde deraf, naar hun er trodsig og egensindig; men jeg veed at behandle hende. Jeg troer nok, at hun endnu bliver god; men en Fremmed kan man ikke forlange skal forstaae at behandle hende. Magnus kan det ikke skade, naar han bliver taget lidt strengt, en Dreng maa lære det, og det bliver ham til Gavn for hele Livet. Men Ernestine, hun er engang vor, med hende skal hun ikke blive bebyrdet. Hvorfor har hun heller ikke sendt Ernestine noget?"

Det var godt, at der nu kom Besøg, saa Kronevæerten ikke behøvede at svare paa det Sidste.

Nu, efterat Kronevæerten havde udtalt sig saa tilidsfuldt og bestemt for Moderen, paa kom der ham atter en Ængstelse, om han ikke havde paa byrdet sig selv for meget, om han ikke havde bildt sig selv noget ind — og ja, det var vist, han havde bildt Thaddæa noget ind. Det fortalte han nu Faderen paa Veien til

Møllen, hvorledes han kun havde talt til Thaddæa om eet Barn, og slet ikke nævnet det andet, og hvorledes hun nu maatte være i den Tro, at han kun havde eet.

„Naa derfor!“ sagde Stabelbageren, „nu har jeg det. Der har endnu bestandig manglet mig en Grund, at en Pige, saa let kunde beslutte sig til, at give en Enkemand, der har to Børn, Haab.“

„Ja, I har Ret, Fader, derfor tør jeg Intet skjule, og det maa da vise sig, hvad der kommer ud deraf.“

„Det kan jeg strax sige Dig, der bliver intet af.“

„Det vilde gjøre mig ondt, men meget mere ondt vilde det gjøre mig, naar jeg Livet igjennem skulde see mine Børn blive behandlede fremmed og ufjærligt, det vilde daglig stikke mig i Hjertet.“

„Hvor Du dog taler! Jeg troer, at Pigen efter alt, hvad Du har fortalt mig om hende, ogsaa vilde behandle Ernestine godt.“

„Det troer jeg ogsaa.“

„Men Pengepugeren giver Dig hende ikke, og jeg gjorde det i hans Sted heller ikke. See, eet Barn er ingen Barn, tværtimod, det tænker en brav Pige sig som et morsomt Legetøj, hun har strax en Duffe at lege med. Men to Børn, det er allerede Børn, mange Børn, et Huus fuldt af Børn. Derfor, veed Du hvorledes det maa være.“

„Hvorledes da?“

„Du har ogsaa kun eet Barn; Ernestine angaaer

Dig slet ikke mere, hende give vi ikke fra os; hun er vor."

"Ja, men kan jeg da fornægte mit Barn?"

"Det behøver Du ikke, og senere slet ikke, det giver sig nok. Tro mig, naar Du nu kommer og siger: jeg har endnu glemt noget, jeg har endnu en lille Datter paa ni Aar; hvad mener Du, at hun saa vil tænke? Forbi er det. Det er en net Fader, vil hun tænke, som ikke taler med en Stavelse om sit Barn."

"Ja, det beviser jo netop hvad jeg sagde, derfor duer det ikke. Jeg kan ikke have Hjerte til at fornægte mit Barn; det er dobbelt slet af mig, himmelskrigende imod mit Barn og himmelskrigende imod den, som jeg vil gjøre til min Kone. Nei, nei, det lader sig ikke gjøre, lad os ikke tale meer derom!"

"Og jeg siger Dig, det er bedst saaledes: Ernestine er Vor."

"Men det kan dog ikke blive skjult for Thaddæa, og naar hun senere erfarer det, hvad maa hun tænke om mig?"

"Bedre end nu, for nu staaer Du ganske enfoldig der. Har jeg ikke tusind Gange beviist Dig, at jeg bedre veed, hvorledes man kommer igjennem Verden? Følg mig da nu. Traaden er trædt, jeg vil sje Knappen paa med et fast Sting; lad mig kun raade. Vær glad at Du endnu har mig ved Haanden."

"Men, Moder, hvad vil hun sige dertil, naar hun faaer det at vide?"

„Man siger det just ikke nu til hende.“

„Og hvorledes skal jeg da være imod mit Barn, naar det møder mig, naar det kalder paa mig? Nei, Fader, det gaaer ikke an. Hvor lykkelig har jeg været og hvorledes er jeg nu . . . men det skal ikke være, nei, det tør ikke være saaledes.“

„Din Moder har sagt Dig et klogt Ord,“ svarede Stabelbageren. „En Pige, som ægter en Enkemand, maa ikke forlange Musik ved Brylluppet; men Du, Du forlanger selv Musikken.“

„Jeg? at Gud, nei.“

(Fortsættes.)

C. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Fru H. N. E. F. Møller, Damestræderinde.

— J. C. Belschow.

— A. M. Mathiesen.

Skolediscipel C. A. W. Petersen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 35.

Løverdagen den 30te August 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af „det forenede Understøttelses-Selskabs“ Medlemmer, som i indværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A., alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Mønnestad, Toldbodgade Nr. 11, 3die Sal, dog saaledes at det Schema, som forinden hver Søgnedag til ovennævnte Tid kan afhentes sammesteds imod Lovbogens Foreviisning, kan træde istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Gratification eller Pension. Sches-

maet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Indhold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bedkommendes Lovbog samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne af Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 12te August 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Lantrop. C. Nothe.

Kannestad.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortsættelse.)

„So, dog. Jeg har ogsaa en Gang været ung, saa godt som Du; Himlen hænger da fuld af Violiner, naar man har seet den, der skal være den Rette, men det forekommer kun een Gang i Livet, og saa aldrig meer. Solen staaer kun een Gang op over vore Levedage, og enhver Kirke har kun een Indvielse, det brugte min Svigerfader som Ordsprog. Du maa nu gifte Dig med Overlæg og ikke forlange, at alle Musikanter i Hjertet skulle spille op.“

„Nei, uden det gifter jeg mig ikke.“

„Du skulde have været Skolemester, det bliver jeg

ved at sige; Du er af samme Slags som Mønsterlæreren. Hvad behøver Du at sige mig Alt det nu? Behold det for Dig selv og for Din Brud. Og tag den Sag lettere med Ernestine. For det Første kan Du ikke blande Ernestine med deri; men tag Sagen lettere. Du seer Alt saa mørkt."

Stabelbageren afbrød sig selv, han var flog nok til at vide, at Træet ikke falder ved det første Slag; men der var gjort en Begyndelse, Grunden, hvori Rødderne hvile, var gravet op rundt omkring.

Kroneværten maatte tænke meget over, at hans Fader dog egentlig havde Ret: han tog Livet for tungt, han maatte tilstaae det. Det skulde nok blive anderledes. Rigtignok var det her paa sin Plads at tage Livet alvorligt, og han smilte stille hen for sig over en lykkelig Plan. Faderen havde jo selv sagt: han behøvede ikke at sige ham alting. Lad gaae da, den Gamle skulde da selv paa sin flogge Maade virke med til at bringe Sagen paa det Rene, og han selv vilde ved første Leilighed sige Thaddæa den hele Sandhed.

Godt da, han vilde tage Livet lettere.

Stabelbageren talte i flere Dage ikke mere om Sagen, han lod det Sagte ulme stille i Sønnen, og han lo en Dag polidst hen for sig, da Kroneværten sagde til sin Moder:

„Seer I nu Moder, hvor jeg følger Eders Raad? Jeg er ganske alvorlig og uden Kjærtegn imod Erne-

stine, og saaledes vil jeg vedblive. Det er bedre, man bliver i sin Barndom behandlet lidt haardt, man har det saa lettere i sildigere Aar."

Stabelbageren lo pøllidst hen for sig, han vidste, hvad denne Tale havde at betyde, og om Astenen spurgte han ligesrem sin Søn: „Naar kjøre vi saa til Freiburg?"

„Imorgen, hvis I vil, eller endnu idag," svarede Kroneværten.

Ernestine havde tilfældig hørt, da Bedstefaderen og Faderen talte med hinanden om, at man skulde fornægte hende; der foregik da noget i Barnets Hjerter, som ikke lod sig udgrunde.

Bedstefaderen havde ofte i Barnets Nærværelse omtalt Kroneværten, hvor ubehjælpssom han var og let lod sig omstemme af Andre og overlifte, skjøndt Stabelbageren altid søgte at forhindre det. Paa sin Maade ledsagede han disse Udtalelser med lystig Spøg, og naar Bedstemoderen foreholdt ham dette strængt, sagde han: jeg maa dog udtale mig for Dig, ligeoverfor Berden holder jeg min Haand over ham. Men disse Samtaler havde dybt indpræget sig i Barnets Sjæl, og nu, da det saae sig fornægtet, udviklede det Hørte og den seneste Opdagelse, og de oftere gjentagne Bespøttelser sig til en eiendommelig trodsig Beslutning hos det.

Der gives Masser, hvorpaa man ikke seer, at de indeholde et Gjæringsstof i sig, først naar en ny Masse kommer til og opløser sig med den første, op-

dager man Gjæringen. Saaledes gaaer det ogsaa med Sindet; Virkningen af haarde, sørgelige Indtryk viser sig først i en overraskende Grad, naar en ny Begivenhed indtræffer og forbinder sig med de foregaaende.

Om Morgenen, medens Bedstemoderen endnu sov, stod Ernestine hurtig op, klædte sig ganske alene paa, og da hendes Bedstefader og Fader ved det første Dagsstjær kjørte ud af Byen, stod Ernestine paa Bakken bagved Træerne, saae stivt efter dem en Tidlang og ilede da videre. Hun har senere fortalt, at hun havde det Forsæt, om det ogsaa ikke var hende ganske klart, at vandre til Freiburg, der træde dem Alle under Dine og sige: „Jeg er ogsaa et Barn!“ Hun løb videre og videre og græd og ffreg.

Tilfældig kom Møllerkarlen med sin Trop *Wesler*, alle belastede med Kornsække, nedad Godstien. Han saae Ernestine, raabte til hende, Barnet gav forvirrede Svar, og uden videre at spørge, løftede han hende op, satte hende beqvemt paa et *Wesel* og bragte hende tilbage til Byen. Portvogterens Børn legede allerede udenfor, hun kom derved til at tænke paa sin Broder, lod sig nu ikke mere holde, men sprang ned, ilede ind i Byen, til Faderens Huus, til sin lille Broder.

Saalænge Fader og Bedstefader vare borte, lod Ernestine sig ikke overtale til at forlade sin lille Broder, og man vidste ikke, hvorfra den Snak blandt Menneffene kom, som fortalte og spurgte overalt: naar vel hendes nye Moder kom. Og Ernestine blev ganske

stolt, da hun hørte, at det havde slet ikke været nødvendigt, at Kroneværten giftede sig igjen, for Ernestine vilde snart blive stor, og kunde jo allerede nu sørge som en Moder for sin Broder. Og den gamle Pige fortalte Børnene ofte det Eventyr om Marchandeltræet, hvorledes en ond Stedmoder dræbte sit Stedbarn, og Søsteren begravede sin lille Broders Been under Marchandeltræet, og Broderen blev til en Fugl, der sang saa deilig og bar en stor Møllesteen om Halsen; den fastede han ned fra Træet og knuste dermed den onde Stedmoder.

Paa Frierie.

Fader og Søn kjørte i lang Tid tause, den Sidste var ængstelig tilmode, han var gjerne vendt om igjen, men vovede ikke at give sin Forsagthed tilkjende for sin Fader. Endelig tilstod han, at han vist havde sagt for meget, han var langt fra ikke paa det Rene med Thaddæa, at han kunde være vis paa Svaret, og med Pengepugeren var der overhovedet ikke talt et eneste Ord.

„Jeg veed ikke,“ sagde Stabelbageren derpaa, „Du er slet ikke som en Mand, der allerede har en Huusstand og har et Barn; Du er jo som en ung Knøs, saa undseelig og keitet. Det forekommer mig ogsaa næsten, som om vi kjørte hen i Taaget, men nu ere vi engang paa Veien, nu maae vi ogsaa paa det Rene

dermed. Du maa ikke forud gruble saameget over, hvorledes Alt skal blive, Torvet vil lære os at handle."

Kroneværten forekom sig selv som fængslet og indesluttet af sin Fader, og denne var flog nok til at fortie sin egentlige Plan.

Sønnen havde nu engang selv tænkt paa et nyt Givstermaal, det maatte spørges ham ret tydelig for Die, blev der saa ikke noget af denne Sag, saa vilde han være let til at bringe til en Anden, som Stabelbageren nok skulde sørge for.

Kroneværten's Tanker vare ilede langt forud for den hurtig henrullende Bogn, han var hos Thaddæa, sagde hende Alt, og pludselig blev han ganske forundret, da han endnu fandt sig paa Bognen, hans Fader spurgte ham om Adskilligt, og han saae en fremmed Verden rundt om sig.

Da man endelig igjen kjørte for hos Bageren paa Münsterpladsen, og den unge Bager ønskede sin gamle Mester velkommen, sagde Stabelbageren:

„Det er Ret, at De endnu kalder mig Mester; men det er bedre, jeg vilde si, det var mere passende for Dig, at kalde mig kun Hr. Landraad!“

„Ja vel, Hr. Landraad!“ sagde Bageren.

Medens Stabelbageren sad hos den unge Kone, og erkjendte sig endnu mere om Thaddæa, og til Slutning endogsaa sagde reent ud, hvorfor han var kommen, gif Kroneværten i stor Uro omkring i Byen. Han var endnu en Fremmed der, hvor han maaskee

snart vilde være som hjemme, og disse Gader havde Thaddæa i saa mange Aar betraadt, havde været lille og var bleven stor, uden at have vidst noget om ham, eller han om hende, og nu skulde de snart ikke mere tænke, ikke mere nyde eller opleve noget, uden i Fælledsskab. Maafee gif her eller der Gen, som kjendte hende, med hvem han kunde tale om hende, men han vidste det ikke og vilde ikke spørge. Han gif igjennem Keisergaden og stod længe ved Breisacherporten og betragtede det stærkt udprægede Billede af den hellige Martin, som til de nøgne Fattige affjærer en Flig af sin Kappe med Sværdet. Han betragtede Billedet i dybe Tanker, og dog var det ham, som han kunde see Thaddæas Blikke derudaf, hvilke, hvem veed hvor ofte, havde hvilet derpaa.

(Fortsættes.)

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Hr. Overcommandeersergeant L. W. Bachmann, Dbm.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 36.

Løverdagen den 6te September 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

De af „det forenede Understøttelses-Selskabs“ Medlemmer, som i indværende Aar agte at ansøge om Laan, Gratification eller Pension, underrettes herved om, at Ansøgninger desangaaende modtages fra den 15de til den 30te September d. A., alle Søgnedage fra Kl. 8 til 11 Formiddag og ikke til nogen anden Tid, af Selskabets Bogholder, Mannestad, Toldbodgade Nr. 11, 3die Sal, dog saaledes at det Schema, som forinden hver Søgnedag til ovennævnte Tid kan afhentes sammesteds imod Lovbogens Foreviisning, kan træde istedetfor Ansøgning, forsaavidt angaaer Gratification eller Pension. Sche-

maet bliver at udfylde efter de forskjellige Rubrikfers Indhold, attesteres af troværdige Mænd og bilægges med Bedkommendes Lovbog samt iøvrigt under Jagttagelse af Bestemmelserne af Lovens § 16.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 12te August 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Lautreup. C. Nothe.

Mannestad.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortættelse.)

Kroneværten var vandret op paa Slotsbjerget, og herfra skuede han vidt omkring paa den vederqvægende Udsigt, ned paa Byen og langs Rhindalen til Bogeserne. Og her i Nærheden, hvor er Alt saa vidunderligt skjønt, Bjergene forene Skovens Kjølighed med Viinrankens fastige Glæder, og alt, hvad der voxer, er fuldt og skjønt.

Man hørte ikke en Lyd i Naturen, og kun Klofernes Klang derovre i Byen tilkjendegav Menneskenes Færden og Tænken, eller Signallisternes Hornblæsen fra Skoven, som øvede sig i visse Signaler, for den-

gang tonede endnu ikke den tredie Verdensmagt i Fabrikfloffen.

Duften af de visne Efteraarsblade, den fjerne Tummel i Byen, Alt det vakte pludselig en Grindring i Kroneværten, den var endnu ikke saa gammel, hvorledes han engang tidligere var gaaet udenfor Porten, op paa Bjerget, og han kunde ikke begribe, at Træerne endnu stode der, at Bogne endnu førte langs Veien, og Hyrdebrendene sang og jublede til hinanden og knaldede med deres Bidste, medens Dvæget græssede. Der er den rige Verden og i den er Døden, for dernede laae —

Dog, det er forbi! Grindringer kunne fremstaae, men de opvække ikke til Livet, og nu netop skulde det være anderledes. Men kan det da være muligt, at der atter kommer et Foraar, og at du jubler det imøde?

Som om han flygtede for sig selv, ilede Kroneværten ned ad Bjerget. En mild efteraarsagtig Aftenduft begyndte allerede at udbrede sig. I Karthäusergaden blev Kroneværten pludselig staaende ved et Havegjærde, bag hvilket der viste sig en velpleiet Have og en smuk Sommerbolig. Han blev som fængslet staaende, og det forekom ham, at han kjendte den Stemme, som han hørte siige: „Ja, Joseph, gaae nu, gaae her igjennem Naboens Have, for at Fader ikke erfarer noget. Af Gud, den Tid maa dog engang komme, hvor vi ikke mere kunde see hinanden stjaalen og i Skjul som nu; gaa hurtig, gaa, jeg er saa bange.“

Raff sneg en Mand sig bort, og Kroneværten skjælvede — det var virkelig Thaddæa, som havde talt. Han vilde netop snige sig bort, piint i sit Junderste, da Thaddæa i det samme vendte sig om og gjenkjendte ham. Hun studsede da og strøg sig med Haanden over Panden, som om hun drømte. Endelig frembragte Kroneværten de Ord: „God Aften, Jomfru Fadderse.“ Hun var forunderlig fattet og sagde:

„Saa det er Dem? I dag skeer der jo lutter Underværker for mig; det er ikke fem Minutter siden, at jeg talte om Dem.“

„Om mig?“

„Ja, min Broder var her netop, ham, som jeg talte til Dem om, at min Fader ikke kunde lide jeg talte med.“

„Saa det var altsaa Deres Broder? Om Forladelse.“

„Hvad skal jeg forlade Dem?“

„Nei, nei, jeg veed ikke hvad jeg siger. Er det tilladt at træde indenfor?“

Thaddæa svarede ikke, og uden at spørge videre, aabnede Kroneværten Døren og gik ind i Haven.

Han stod ved Siden af Thaddæa, ikke langfra et Æbletræ, hvis tunge, rødkindede Frugt bæiede Grenene næsten ned til Jorden. Kroneværten holdt et Æble i Haanden, men brækkede det ikke af og sagde: „Saa De har talt om mig? Det var ret. Jeg har ogsaa talt meget om Dem, men endnu mere til Dem; jeg

mener, De maatte vide Alt, og min Fader er ogsaa kommet med, og vi ere nu her, og det er saaledes Guds Tilskikkelse, at jeg skulle træffe Dem iforveien. Hvor har jeg seet paa alle Menneſter, hele Byen igjennem, og hvor gjerne havde jeg spurgt dem: Kunne De ikke ſige mig, hvor jeg finder min Fadderſke, blot paa et Par Minutter? Og nu er jeg her, og nu veed jeg ikke, hvad jeg ſkal ſige, og De har endnu ikke givet mig Haanden til Velkomſt.“

Hun rækkede ham Haanden, hun ſkjælvede og Kroneværten vedblev: „Jeg er dog ingen ung Mand mere; jeg har allerede oplevet meget Sørgeligt, og det paſſer ſig ikke for mig at være ſaaledes, og jeg veed dog ikke hvorledes jeg har det . . . o, naar blot en Anden talte for mig, jeg tør ikke ſige, at . . . at man ikke kan ſige noget Ondt om mig, o, naar blot min Moder var her.“

„De er dog en temmelig udvoret Moders Søn, ſom vel kunde tale ſelv,“ ſpøgede Thaddæa, men Kroneværten gif ikke ind paa Spøgen og hun vedblev: „De er lykkelig, endnu at have en Moder.“

„Ja, og hvilken Moder. Jeg er rigtignok Sønnen, og man kunde næſten kalde det, at roſe ſig ſelv; men den hele By, den hele Egn er mit Bidne, at hun er Retſkaffenheden ſelv, og dog veed Ingen, ſaaledes ſom jeg, hvorledes hun ſelv, ſaa grundgod, taler Godt om alle Menneſter, og gjør alle Menneſter Godt, ſom de ſlet ikke ſaae at vide. Hun, ſom ikke er mere, har

ogsaa kjendt det; hvormange tusinde Gange have vi talt derom, og naar vi havde talt derom, saa var det for os, som om vi kom ud af Kirken, men Moder kan ogsaa godt lee og være lystig, jeg har ogsaa før funnet det, og kan det nok igjen; o, jeg kan ikke ønske mig noget Skjønnere, end naar De sad hos min Moder, og de saae hinanden ind i Øinene. See De nu ogsaa paa mig, jeg veed ikke mere, hvad jeg taler."

"Ja, ja," sagde hun, "jeg har tænkt mig det, at De havde Deres Forældre meget kjær, og hvilken Lykke er det ikke, endnu at have en Moder, og saadan en Moder. Münsterbageren har fortalt mig meget om hende."

"Det er smukt af ham, men han kjender hende dog ikke saaledes, som hendes kjædelige Søn."

"Ja, ja," sagde Thaddæa, "hvorledes Forældrene ere, det kan ingen Andre vide. Min Fader, hvorfor skulde jeg ikke sige det, jeg veed vel, at han er ilde anseet af mange Mennesker; men jeg veed dog, at han har et godt Hjerte, og han skammer sig kun, at Verden skal mærke det, og De vil ogsaa komme til at ære og agte min Fader."

"Sikkert," sagde Kroneværten, "og jeg har Dem engang saa kjær, fordi De siger det, og vil evig erindre det."

Længe talte begge ikke et Ord med hinanden, og i denne Pause faldt samtidig to Gbler ned fra Træet, og begge vendte sig efter dem; Kroneværten tog dem

op, gav Thaddæa den ene, og beholdt det andet selv. Thaddæa tog imod det, som om det forstod sig af sig selv, og idet han betragtede den rødfindede Frugt, sagde hun: „Hvorledes har Deres Barn det?“

„Godt. Og hvad jeg endnu vilde sige —“

Kroneværten kom ikke til at tale videre, da den lille Dreng fra Kirchgarten, som var hos Münsterbageren, pludselig traadte ind i Haven, og sagde: „Jomfru Thaddæa, I maa strax komme hen til min Fæster, hun har noget ganske nødvendigt at sige Jer, men det maa være strax.“

„Maa jeg ikke ledsage Dem?“ spurgte Kroneværten.

„Nei!“ lød Svaret; men i den Tone det blev udtalt, laae foruden den bestemte Afværgen, dog tillige et saadant trohjertigt Udtryk, saa Kroneværten nikkede glad og stammede: „Jeg havde endnu saameget at sige Dem;“ men hun blinkede til ham med Dinene, at han ikke skulde sige mere for Drengen. Hun tog hurtig sit Tørklæde om, lukkede Kroneværten ud af Haven, aflaaede den, og ilede med raske Skridt bort med Drengen.

Kroneværten gik nogle Skridt efter hende, saa standsede han igjen; der stormede saameget ind paa ham, men fremfor alt kom den Tanke paa ham: Hvorfor har du ikke nu strax sagt hende det? O, havde du blot, da var der ingen Løgn mere, intet mere imellem os! — Han blev saa bange tilmode, at han maatte

sætte sig paa en Steenbunke ved Beien, og det piinte ham stærkt, at det, som han havde holdt hemmelig, nu ogsaa maatte vedblive at være det. Han forekom sig selv som et forstødt, et fornægtet Barn, og det var for ham, som om hans Barn sad ved Siden af ham, og uvilkaarligt greb han med Haanden hen til Siden.

Nei, det maa ikke være.

Han stod hurtig op og gik til Byen, han vidste jo, hvor Thaddæa var at finde, han kunde endnu siige hende det, endnu saae det dog ikke ud som Løgn.

(Fortsættes.)

G. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Fuldmægtig C. Lindbach.

— Bødkermester A. Mariboe.

Jomfru L. C. Henningsen, Klædehandler Henningsens Datter.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 37.

Løverdagen den 13de September 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortsættelse.)

Man finder sig.

Medens Kronevæerten havde været paa Slots-
bjerget og i Haven, havde Stabelbageren udforsket en
heel Deel hos sin forrige Svends unge Kone, og
denne Gang fandt han igjen, at den lige Bei ikke
alene var den bedste, men ogsaa den korteste. Han
havde bragt i Erfaring, at Pengepugeren drak sit
Aftenkruus i Værtshuset „Den vilde Mand“ i Salz-
gaden, og han gif nu til ham.

Han fandt ham ene ved et Bord. „Med Tilbedelse,“ sagde han og satte sig hos ham. Pengepugeren lagde Haanden paa sin store Hunds Hoved, nikkede og saae forundret paa den Fremmede, eller var det virkelig Stabelbageren? Aha, han kommer for at slutte Forlig. Godt, hvem der giver det første Ord, den har lært at indsee, at han har Uret, og maa saa ogsaa punge ud.

Pengepugeren førte sit Glas til Munden, men han drak ikke. Han var fremfor Alt betænkt paa sin Sundhed. Hans Yndlingstalemaade var jo bekjendt: „Jeg har Gud skee Lov Intet at forekaste mig, jeg har i mit Liv Intet ladet gaae fra mig.“ Han følte, at han nu var i en triumpherende glad Bevægelse, og saa gjør det ikke godt at drikke; Alt maa isorveien have sat sig til Ro, saa smager det bedre. Hen over Glasset betragtede han endnu engang Stabelbageren skarpt, idet denne sagde:

„Ja, det er mig, livagtig. Vi kunne jo idag rolig drikke med hinanden, og imorgen staae med hinanden for Retten.“

„Pengepugeren mærkede nok, at Sjælmen ansaae sin Sag for tabt, og nu vilde tale sig tilrette i Mindelighed, men han foresatte sig ikke at sige ham et godt Ord og begyndte da: „Jeg lader mig ikke spøge med, Du vil imorgen nok faae at vide, hvem Du har indladt Dig med.“

„Det er mig en Ære, at Du siger Du til mig,

fom, lad os klinker derpaa," sagde Stabelbageren, og stødte med sit Glas mod Bengepugerens, som denne ikke rørte. Derpaa sagde Stabelbageren: „Saa, det lader sig ogsaa meget bedre tale med dette Du. Altsaa, angaaende denne Proces er Du vred? Jeg meente, jeg gjorde Dig til Behag dermed. Intet er Dig jo fjærere, end naar Du idetmindste har et Douzin Processer, og saa har jeg ogsaa engang villet prøve, hvorledes man rider til Bæds med Dig, og at blive overvunden af Dig er heller ingen Skam.“

Bengepugerens smidskede, og idet han klappede sin Hund, sagde han til den: „Hvad gjælder, Tyrk, vi to tage aldrig fejl.“

Og ligeledes henvendt til Hunden, sagde Stabelbageren: „Du er en Tyrk, og Din Herre er en Hedsning. Ja, hos Eder passer det, alle Hunde blive pudset paa Eder; bid mig ikke, jeg vil jo Intet gjøre Dig. Du er afrettet paa Manden og Din Herre paa noget Andet.“

Bengepugerens loe, nu var Spillet vundet.

Stabelbageren var sikker paa sig selv; der gaves intet, som han jo nok kunde udjevne, naar han blot blev hørt. „Og see," sagde han, „der gives Beie, der ere saa smalle, man troer slet ikke, at to Vogne kunne vige ud og komme forbi hinanden, og saa endogsaa fuldladede og — det gaaer dog. Men veed Du hvorledes? Den ene Vogn maa holde stille, saa kan den

anden komme forbi. Kjør Du til! Kjør Du! jeg holder stille."

"Du er ikke dum," sagde Pengepugeren og nikkede til Stabelbageren, og denne gif let hen over, at han ansaae Rettsstriden for jevnet. Han roste sin vis å vis's store Forretningskreds, hvori han indflettede, at det heller ikke manglede ham paa en indbringende Forretningsvirksomhed; men hvad vilde det Alt sige imod de gamle Krigstider, da havde man hugget Stykker ned med den store Kniv. Pengepugeren blev bestandig mere fornøiet, da Stabelbageren fortalte nogle af hans velbekjendte Hovedstjælmstykker, som han havde udført ved Militairleverancerne dengang, og især hvorledes han engang i Billingen, i Hovedquarteret, leverede 40 eenaarige Dvier istedetfor 400 Drer. Pengepugeren loe og fortalte snart selv et af sine Stjælmstykker, og Stabelbageren rykkede bestandig nærmere og snart hvidskede og tidskede de to med hinanden og imellem loe de høit, og Pengepugeren klinkede uvilkaarlig med Stabelbageren, da denne berettede, hvilke Fordele han forstod at opnaae ved Kornmaalen og hvorledes en Kornmaaler kunde være den første Kornhandler, uden man i Aareviis kunde erfare noget deraf. De to bleve bestandig fortroligere, og endstjøndt de allerede længe havde sagt Du til hinanden, drak de dog paany Broderskab.

Netop da Stabelbageren satte sit Glas ned, sagde han, seende ud af Vinduet: "Hvad seer jeg? der gaaer jo min Søn."

Han bankede paa Vinduet, og Kroneværten gøs indvendig, da han pludselig ved Vinduet lige ved Jorden saae sin Faders og Pengepugerens Dine rettede paa sig, og Begge vinkede til ham.

Kroneværten traadte ind. Han kunde endnu ikke fatte, hvor hurtig Alt gik fra Haanden: der sad Thaddæa hos Münsterbagerstuen, og her var hans Fader saa fredsommelig sammen med den Frygtede. Kroneværten var nær falden om af Skræk, da et Uhyre pludselig sprang op paa ham: Hunden, som kjendte ham fra Lenzkircherfarten, vilde ønske ham velkommen, som om den vidste, at det tilkom den, ja var dens Pligt imod dens Herres Kammerat.

„Ei, ei, De er hans Søn der? Den Skjælms? Og kan lade saa ærlig? Det havde jeg aldrig troet. Opvarter, en Glaske Markgræsler!“ raabte Pengepugeren. De Tre sadde fortrolig sammen, og Kroneværten bævede indvendig, da han hørte sig rose af sin Fader, og hvorledes denne udtrykkelig frembævede, at han kun havde eet Barn, som besad sin affondrede Mødrene Formue.

Indtil silde ud paa Aftenen sad man sammen, og Pengepugeren sagde bestandig lystigere, at Stabelbageren behagede ham, fordi han var en Skjælm, og Gen fra den gamle Tid, men han kunde ogsaa godt lide Kroneværten, fordi han ved alt det dog lod til at være et ærligt Skrog; det var nu engang saaledes, Børnene vare nu langt alvorligere end de Gamle havde

været, han erfarede det ogsaa paa sine egne Børn, især paa sin Datter.

Kroneværten skjælvede, da der blev talt om hende, men Stabelbageren sagde rolig: „Saa Du har ogsaa en Datter? Er hun allerede gift?“

„Nei, hun vil ikke.“

Kroneværten stødte til sin Fader under Bordet, denne vidste ikke, hvad Sønnen vilde, og han spurgte kun endnu Bengepugeren: „Bliver Du hjemme imorgen? Kan man besøge Dig imorgen?“

„Nei, jeg maa til Kirchzarten, at lade Havre.“

Man skiltes endelig. Paa Hjemveien sagde Stabelbageren til sin Søn: „Sagen er saa godt som afgjort; Seer Du, at jeg har havt Ret? Jeg har udfrittet Bengepugeren, og han har ligefrem sagt mig, at en Pige, der har nok at leve af, maatte være en Nar, naar hun gistede sig med en Enkemand med flere Børn. Derfor tør han for det Første ikke vide noget om Ernes fine.“

„Men Thaddæa maa vide det før Forlovelsen, det afstaaer jeg ikke fra, det gjør jeg ikke anderledes.“

„Godt, det overtager jeg, men Du taler ikke et Ord derom.“

„Hvorfor ikke.“

„Jeg har saa mine Grunde. Nu nok derom.“

Fader og Søn gif med hinanden til Münsterbageren, og der blev det bestemt, at hans Kone skulde bede Bengepugeren om at tage hende med til Kirch-

zarten, naturligviis kun for at Thaddæa skulde bestemme at tage med, og som tilfældig skulde da ogsaa Kroneværten og Pengepugerens Søn komme derhen.

Kroneværten vilde om Aftenen endnu tale længe med sin Fader, men denne sov snart de Retsfærdiges Søvn. Men Kroneværten foer ofte op om Natten, og det var ham, som han hørte sin lille Datters Stemme, klagende og jamrende. Han talte ethvert Quarteer, som det slog paa Münstertaarnet, og andre Klokker, som den klang i med, og alt imellem ærgrede han sig over sit gamle Skolemesteri, som lod ham bemærke, at Münsterklokkerne altid angav Quarteerslagene i Dvint og Terz til Grundtonen af det fulde Timeslag. — Hvad der længe ikke var hændet ham, han græd i den tidlige Morgenstund, da Dagen brød frem.

Han saae bleg ud, og først da Münsterbagerstuen sagde ham, at hun og Thaddæa kjørte med til Kirkezarten, fik han Farve igjen. Han tog Münsterbagerstuen til en Side, og sagde hende, hvorledes han haabede, at Thaddæa, hvis det var Guds Billie, vilde blive en god Moder for hans to Børn. De havde begge gode Hjerter, om ogsaa Ernestine var lidt forskjælet af Bedsteforældrene, men hun blev der. De vare begge gode Børn. Han gjentog Ordet Begge atter og atter, at Münsterbagerstuen ikke skulde glemme at meddele Thaddæa det. Han paalagde hende det ikke ligesvem, men han var vis paa, at hun ikke vilde glemme det, og han følte en Triumph i Hjertet, at

han nu dog var kommet sin Fader i Forkjøbet, endskjøndt han havde holdt sit Løfte.

Münsterbagerstuen nikkede til Alt. Hun havde pakket Kjød i en Sæk, som skulde tages med til Kirchzarten, fordi man der ikke var indrettet paa saa mange Fremmede, og sagde med stor Sikkerhed: „Det er Forlovelsesstegen.“

(Fortsættes.)

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Ekomagermester L. Vogel.

Fru H. S. Berg, Damestræderinde.

Hr. Skolelærer H. C. Bachmann.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 38.

Løverdagen den 20de September 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Fruen A. H.)

(Fortsættelse.)

Man kunde først kjøre bort, da Solen allerede skinnede varmt, for Münsterbagerstien maatte ogsaa have sit Barn med, og Pengepugeren kom kjørende til Døren for at hente hende. Stabelbageren gik ud for at hilse paa ham, men Kroner værten viste sig ikke, han saae kun fra sit Skjul, hvorledes Münsterbagerstien rækkede Barnet op til Thaddæa, hvorledes denne trykkede det til sit Hjerte og kyskede det; han hørte hvorledes hun bad sin Veninde om at maatte beholde det i sine Arme, og bort rullede Kjøretøiet.

Før deres Afreise havde den unge Kone endnu meddeelt Kroneværten, at Thaddæa havde talt derom, hvor prægtig det var, hvis hendes Broder kom til Kirchzarten, og Münsterbagerstien havde hemmelig antydet, at det var Kroneværteus Hensigt, at opfordre ham dertil. Kroneværten skulde nu ikke nøle, men udføre Sagen; han skulde gaae til Broderen og lige ud sige, hvad der var i Værk.

Hvor flog var hele Verden paa engang bleven, og hvor behændig havde Münsterbagerstien opfunden dette til Gunst for ham! Hvorfor gaaer dog saa sjelden noget den lige Vej i denne Verden?

Kroneværten vilde meddele sin Fader, hvad der var ham paalagt, men han lod det være; han havde en Følelse af, at der gives Ting, hvor det koldblodige Overlæg ligesaa vist vil raade fra, som det ligefremme Hjertes Trang vil forsøge og vove. Han havde først en Glædesfølelse af at kunne gjøre noget for Thaddæa, derpaa sagde han til sig selv: Hvis Gud vil, bliver han jo din Svoger, og saa har du jo iforveien viist ham, hvorledes du vil staae dig med ham, og hvorom alting er — Sagen er paa god Vej.

Uden derfor at sige Faderen noget derom, gik han til Svogeren, og blev ikke lidet forundret ved at høre, at Thaddæa allerede havde talt om ham, og netop Astenen forud, da hun havde vovet at lade ham komme til sig i Haven.

At han ogsaa som tilfældig skulde komme til Kirch-

zarten med Kone og Barn, derom vilde han slet ikke høre. Men efter Kroneværtens gjentagne Overtalelse, sagde han: „Kone og Barn blive i alle Tilfælde hjemme; jeg tør ikke udsætte dem for, at min Fader udskjælder dem og sætter dem Stolen for Døren, eller troer De jeg tør vove det?“

„Det kan jeg ikke vide?“

„Men jeg, og derfor, af Kjærlighed til min Søster og ogsaa til Dem, for jeg siger Dem ganske ærlig, De behager mig, vil jeg ride alene derhen. Hvad der bliver gjort imod mig, maa jeg taale af min Fader, han er og bliver min Fader.“

„Jeg takker Dem af Hjertet, jeg veed ikke, jeg føler mig saa engang saa sikker, jeg troer det maa Alt blive godt, jeg kan slet ikke tænke mig, at der endnu ere Mennesker her i Verden, der leve i Uenighed med hinanden.“

„Ja, ja, min Søster har Ret.“

„Hvorned?“

„Det kan jeg ikke sige, men hun har rigtig udfundet, hvorkeds De er, og jeg siger Dem — det er min Søster, og jeg burde ikke rose hende — men jeg siger Dem, De maa have gjort noget Godt i denne Verden, at De faaer hende til Kone, en saadan Kone giver Gud ikke for Intet til En.“

Med høitankende Hjerte gif Kronevæerten bort fra Broderen. Han havde fundet et nyt fortræffeligt Menneske, som man skulde kalde Broder. O, hvilke

dybe Kilder ligge skjulte! og hvilke Timer gives der, hvor Dnsfejvisten udfinder dem, til herlig Bedersqvægelse.

Kronevæerten var snart færdig, men Stabelbageren vendte Kjøretvæit; man maatte gjøre en stor Omvei, for ikke at komme fra Freiburger=Siden, men fra den modsatte, for at Sammentræffet kunde faae Udseende af at være rigtig tilfældig.

Kronevæerten turde ikke sige nei til Noget, han maatte give sit Minde til Alt, og denne Omvei, som man kjørte frem og tilbage uden Nytte og slot for at skuffe, blev ham til stor Qual.

Münsterbagersten havde havt Ket, Stegn, der var taget med, blev virkelig fortæret ved en Forlovelsesfest.

Strax ved Ankomsten havde Stabelbageren trængt sig hen til Thaddæa, og talte sagte og idtrængende med hende, saa kom han med en triumpherende Mine hen til sin Søn og sagde: „I Hovedsager er det færdigt og paa det Rene, og jeg har sagt hvide Alt, lad det nu blive derved. Nu gaaer jeg til Vengepugeren, han er ved at lade Havre.“

Stabelbageren traf rigtig Vengepugren paa Bakhuset, og den tykke Skjælm lo i Skjæggat, da Stabelbageren viste ham, hvorledes man kan maale, og efter eget Godtbefindende faae Meget eller Lidet i Maalet; derpaa tog Stabelbageren ham til en Side, og sagde ham reent ud, hvad der gif for sig Vengepugeren vilde i Begyndelsen ikke vide noget deraf, da sagde

Stabelbageren: „See engang, Din Datter er jo myndig; gjør det ikke endnu engang saaledes, at et af Dine Børn gifter sig imod Din Willie. Skrig Dho! før Hestene staae af sig selv. See, der gives Kudske, som naar de kjøre opad Bjerget, ikke tænke derpaa, naar de skulle holde Hestene an, og staae de af sig selv stille, skriger Kudsken Dho! og lægger en Steen under Hjulet. Da er det for silde. Havde han gjort det før, saa havde han havt Tak derfor, og Dyrene traf da igjen bedre. Du har endnu Tid, følg mit Raad og skrig Dho! ellers staae Hestene af sig selv.“

„Jeg har Intet derimod, jeg har jo slet Intet havt derimod,“ svarede Bengepugeren, „jeg maa kun sige Dig ganske ærlig: Du er paa Wildspor.“

„Jeg? Hvorledes det?“

„Jeg er ikke saa rig, som Du troer, min Datter faaer engang ikke saa meget, som Du troer.“

„Saa vil jeg troe lidt da; men Du maa dog lade mig min Frihed til at troe Dig eller ikke, Du ærligste Ærlighed, Du stakkels Skjælm? Kom med Haanden, saa er det færdigt.“

De rakte hinanden Haanden og trykkede den. Bengepugeren var Mand for at holde Stand, imod den knokkelhaarde Stabelbager; her lykkedes det ikke Stabelbageren, som han ellers gjerne gjorde, naar han gav En Haanden, at trykke ham Knoklerne næsten itu.

Bengepugeren var overrumplet, men han lod rask,

som om han havde anet Alt iforveien, og et Smil fuldt af Bitterhed og Beemod trak over hans Ansigt, da Thaddæa traadte frem for ham, Haand i Haand med Kroneværten. Han var vred paa hende, at ogsaa hun vilde forlade ham; han havde aldrig tænkt sig det, eller villet det, og han gav sit Jaord med en eiendommelig Blinken og Grynten.

Da man vilde sætte sig tilbords, kom en Rytter i Gallop til Værtshuset. Pengepugeren saae ud, men som truffen af en Kugle prellede han tilbage. Der kom nogen op ad Trappen, aabnede Døren, og med det Udraab: „O min Broder!“ fløi Thaddæa den Indtrædende imøde og faldt ham om Halsen.

Münsterbagerstken var flog nok til at søge at jævne det, ved at sige høit til Kroneværten: „Der er Deres Bruds Broder,“ og til Broderen sagde hun: „Der er Brudgommen og det hans Fader.“

Broderen og Kroneværten saae forundrede paa hinanden og gave hinanden Haanden.

Hvor flog kunde dog Münsterbagerstken være, denne ligefremme Kone, at hun, uden at forraade Noget i Stemme og Blik, kunde spille saadant et behændigt Maskespil, og Pengepugeren, som saae begge Mændenes Forundring, holdt det virkelig for det første Beskjendtskabs Overtæffelse.

„Og jeg vil spise!“ sagde Pengepugeren, og satte sig ved Bordet uden videre at lægge Mærke til Sønnen. Han var overstadig lystig, og da Brudeparrets Skaal

blev druffen, klinkede han ogsaa med sin Søn, og efter tretten Aars Forløb, var det første Ord, han rettede til ham: „Du ogsaa der?“

Sønnen blev saa flaaet over dette Spørgsmaal, at han intet Andet vidste at svare end: „Ja, Fader!“ Iøvrigt lod Pengepugeren bagefter, som om Sønnen slet ikke var der.

Kroneværten gjorde bestandig Forsøg paa at bringe Fader og Søn sammen, men Pengepugeren lod som om der var tom Luft, hvor hans Søn sad. Da man endelig beredede sig til at kjøre hjem, tog Stabelbageren sin Søn til en Side og sagde: „Tag Dig iagt, Raimund, jeg har talt Din Svigerfader det ud af Hovedet, men han kan dog igjen komme paa den Tanke, at det er Dig, der har lavet det Hele og at Broderen ikke er kommet her af sig selv.“

„Ja, Fader, det er ogsaa mig, og jeg er stolt deraf, at jeg har bragt det istand; og jeg lader ikke af derfra, før Alt er lutter Fred og Glæde.“

„Tal sagtere, og jeg siger Dig, Du maa lade det være; Du kan ikke jevne alle Bjerge, hverken Du eller Din Moder, og lad mig endnu engang sige Dig, at Du har udspilt med Pengepugeren, naar Du endnu gjør mere dertil.“

Broderens Nærværelse var den eneste ydre Ubehagelighed som krydsede Fests-Stemningen, for den indre, der laae i Barnets Fornægtelse, følte man ikke mere.

Da Pengepugeren satte sig tilvogns, sagde han til

Alle: „Lev vel! og kom godt bagefter,“ men til Sønnen havde han intet Blik, og der var lutter tom Lust.

Det var en glad Hjemførsel, man maatte for Barnets Skyld vende tilbage, medens det var klar Dag, og Thaddæa havde sagt: „Jeg glæder mig, at Barnet er med ved vor Forlovelse, jeg faaer jo ogsaa strax et forærende. Naar det blot ogsaa var saa lille! men jeg vil dog kjæle for det og elske det, at det ret maa holde af mig; ikke sandt, Magnus, hedder vor Dreng?“

„Ja!“ Kroneværten kunde intet videre tilføie.

De to Gamle førte sammen, de vare begge ret overstadige, og Pengepugeren havde hæftet et rødt Baand ved sin Bidstefsnært, og imod Alles Fraraaden givet sin Hund et Par Pølser.

(Fortsættes.)

G. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Frøken G. L. Lükken, Capitain Lükens Datter.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 39.

Løverdagen den 27de September 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortsættelse.)

Kroneværten førte Münsterbagerstuen og Thaddæa. Denne vilde igjen ikke lade det tage fra sig at holde Barnet i sine Arme, og med sagte Stemme sang hun en Buggevise for den, saa at Kroneværten lod Hestene gaae i Skridt paa den jevne Vej for at høre hendes Stemme. Hun sang saa smukt! Aftenrøden glødede, fra Münstertaarnet lod Aftenklokken, da hævede Thaddæa Barnet høit op og sagde: „Du algode Gud, gjør mit Hjerte godt og stærkt, at jeg ingen Stedmoder bliver, men en virkelig Moder.“

„Amen!“ sagde Kroneværten og Münsterbagersten som af en Mund. De Tre talte ikke et Ord mere, før de stege af.

Forladt.

Saa fuldkommen lyfsalig som Kroneværten ogsaa var, saa kom den Tanke om Fornægtelsen bestandig igjen og tyngede paa ham; han havde ikke kunnet tale frit og aabent om Alt med Thaddæa, og at Bengepugeren ogsaa blev narret, det var ham meget imod.

I Frugthallen blev han endnu tungere tilmode.

Som om han saae det for første Gang, betragtede han denne stadige Frem- og Tilbagebæren, dette eienommelige Sving, hvormed Sækkene bleve af- og paa-ladede, og hvorledes Bønderne sluttede Handeler, idet de stode med forslagne Arme, lænet til deres Sække. Ja, han blev to Gange stødt ret ubarmhjertig til af Dragerne, som ikke gaae af Veien for Nogen; han stod hensunken i Drømme og betragtede en lille Pige, der midt i denne Larm og Støv laae rolig og sov paa en Gruppe af Sække, der var stillet op omkring Svilen.

Han opsogte Münsterbageren, som under Affatsen af den store Trappe regnede og udbetalte. Han spurgte ham, om hans Kone ikke havde sagt ham noget om hans Ernestine. Münsterbageren svarede smilende: „Ja vel! og vær De nu kun glad; jeg mener, De veed

endnu ikke, hvorledes De har vunden den største Gevinst."

Kroneværten kunde naturligviis ikke vide, at hans Fader allerede havde sørget for Alt og paalagt Alle den ubrødeligste Taushed; og han var svag nok til ikke at skaffe sig Bished ved den naturlige Kilde.

Stabelbageren stod ikke langt fra dem Begge med Bengepugeren, de lode Byggen løbe igjennem Haanden, og aftalte med hinanden, hvorledes de nu herefter ville arbejde hinanden i Hænderne; men Stabelbageren mærkede alligevel paa sin Søn og hans forhenværende Svends Miner, hvad der blev talt. Han smilede stille hen for sig.

Stabelbageren skyndte paa Hjemfærden; især i Anledning af Postholderiets Salg i deres Hjemstavn, som skulde gaae for sig een af Dagene. Kroneværten fik neppe Tid til i et Par Minutter at tage Afsted med sin Forlovede, og om nogle Uger skulde allerede Brylluppet være. Hun gav ham mange Foræringer med til Magnus, især glædede han sig over et Par smaa Handsker, som hun selv havde strikket, og hun tilstod rødmende, at hun ogsaa uden dette vilde have afpasset en Leilighed til at sende Barnet dem.

Spørgsmaalet svævede paa Kroneværtens Læber, om Ernestine Intet skulde have, men Ordet kom ikke ud.

Paa Hjemveien kom det til adskillige Forklaringer, og Stabelbageren sagde: „Tro mig, jeg er en gammel erfaren Mand: der bliver ingen Suppe spist saa heed,

som den bliver anrettet; Tingene ere, naar de først ere tilstede, hverken saa smukke eller saa hæslige, som man iforveien forestiller sig. Alt den Gamle vil lee derover, derpaa sværger jeg Dig nu allerede en hellig Ged, og som sagt, jeg har ogsaa udtænkt mig Noget: vi Gamle adoptere for Retten Ernestine som vort Barn, saa er det jo den rene Sandhed, hvad vi have sagt. Vær nu kun ret glad, som det sig bør og bør, jeg siger som Münsterbageren: Du veed slet ikke, hvad for en stor Gøvinst, Du har vunden."

Og Kroneværten blev virkelig ganske munter, Stabelbageren lod ham fortælle sig Alt, og om Aftenen maatte Ernestine bringe ret meget Brød rundt i Fattighusene. Bedstemoderen anede ikke, at hun derved paa en god Maade friede Faderen fra Synet af sit Barn, om hvem han selv ikke havde talt et Ord med Thaddæa.

I Byen og Omegnen gav det meget at tale om, da man hørte Kroneværtens Forlovelse med Pengepugerens Datter, og da Bærtshuset med Postholderiet er stillet til Salg, købte Stabelbageren det og opnaaede ogsaa til sig Overdragelsen af Postholderiet.

Kroneværten anede ikke, at dette var aftalt med Svigerfaderen, og nu først kundgjorde Pengepugereren i Avisen sin Datters Forlovelse „med Postholder Burkhardt, Søn af Landraaden i Rottweil."

Man sagde i Byen, at Stabelbageren nu vilde købe den halve Landsby, og opdigtede en heel Deel om Pengepugerens umaadelige Rigdom. Imidlertid

var det Kronevæerten meget kjært, ogsaa paa anden Maade, at han kunde flytte ind i Posthuset, han begyndte derved som et nyt Liv i et nyt Huus, og mange gamle og tunge Grindringer vare dermed tilende; hans Duellighed i alt Skriveri kom ham derved ogsaa til Gode.

Moderen besørge de den prægtigste Indretning for Sønnen, og hele Landsbyen stimlede sammen, da alle-rede i November to befransede Vogne, hvorpaa der sad lystig blæsende Postilloner, førte ind i Byen. Den nye Postholder med sin Kone sadde i den første, Bengespugeren med Stabelbageren i den anden Vogn.

Stabelbagerstken maatte dog have gjort lidt for meget af det Gode ved Sønnens Indretning, hun laae nu lidende tilfængs. Det var den eneste Sorg i den glædelige Bevægelse, der havde grebet Familien og hele Byen; men det var igjen godt, for derved kom man udover den Banskkelighed, strax at kundgjøre den fulde Sandhed.

Bed Indtoget, da Postillonerne blæste, havde Alt jublet; kun et eneste Barn stod ganske fortabt ved en Side, og dets Dine bleve store, og der laae noget ubyggeligt i Blikket, da det saae den Kone stige ud, der havde berøvet det sin Fader.

Man havde smukt udpyntet den lille Magnus, i en nydelig Postillonsdragt; og i hele Byen talte man om, hvorledes den unge Kone havde baaret den temmelig svære Dreng op ad Trappen.

„Hvor er min Ernestine? Hvorfor er hun her ikke? Hun skal see sin Moder.“

Saaledes spurgte Postholderen sin Fader i Forstuen og denne svarede: „Vær stille endnu disse Par Dage, indtil Bengepugeren er borte, saa siger vi hende det.“

„Hvad sige? Har I da ikke sagt det?“

„Na Du! Anstil Dig nu ikke, som om Du havde troet det. Jeg kunde godt lide, at Du ogsaa engang var saa klog, at forstille Dig imod mig.“

„Jeg? o Gud, nei, men lad mig gaae, ikke en Minut længere taaler jeg den Løgn. Lad mig gaae.“

„Saa? Vil Du da give Din Kone den Modtagelse, at Du strax faaer Strid med Din Svigerfader? Saa snart som Bengepugeren har vendt Ryggen, bringe vi Alt paa det Rene. Forlad Dig derpaa. Vær nu fornuftig.“

Kroneværten maatte lade sig berolige, og Thadæa, som saa ham saa bleg og næsten altid skjælvende, sagde: „Jeg kan tænke mig, fjære Mand, at et saadant Indtog bliver Dig svært, naar man allerede engang — men en indre Stemme siger mig, at vi blive ret, ret lykkelige; og det gjør mig saa godt, at jeg strax kan være Dig til Trost. Du er stærkere end Du troer, end Din Fader vil tilstaae Dig, naar Du kun har Nogen, der forstaaer og fatter Dit gode Hjerter, — og den vil jeg være!“

Kroneværten græd taus. Men nu blev der mange

Lystighedsdage, for Pengepugeren med, og han førte overalt omkring paa sin broutende Maade, og i Gæsteværelset i Posthuset folte han sig som hjemme og Tyrf kunde allerede lufte Stuedøren op. Pengepugeren sagde ofte, at han kunde have Lyst til at trække sig tilbage fra Forretningerne og flytte hertil. Han vilde da lade det forrige Krone-Bærts Huus beqvemt indrette til sig, det vil sige, nyt opbygge fra Grunden af, af Svadersteen, og Speilglas i Vinduerne, saa hele Verden skulde forgabe sig deri.

Konen sagde hemmelig og med skjælvende Stemme til sin Mand: „Tro det ikke, min Fader tager aldrig hertil, han vilde allerede længe været borte fra Freiburg, men det blev dog ikke til noget. Det ærgrer ham altfor meget, naar han ikke mere kan ærgre Folk med, at det gaaer ham godt. Han kan ikke tage bort fra Freiburg.“

„Vær kun rolig,“ sagde Kroneværten, nu kaldet Postholder, „hvis ogsaa Din Fader tager hertil, han vil være mig kjær; jeg vil ære og agte ham som det tilkommer ham, stol kun derpaa. Vi have Alle vore Feil, og Ingen er ganske, som han bør være. Tro mig, jeg er heller ikke saa brav som Du troer, og det gjøres nødigt, at Andre ogsaa have Taalmodighed med mig.“

„Du er en god Mand, det vil jeg aldrig glemme Dig,“ sagde Thaddæa.

Pengepugeren reiste bort, Postholderen ledsagede

ham den halve Bei, indtil de traf Svigerfaderens Kjøretøi.

Stabelbageren havde villet overtage det imidlertid, at sige den unge Kone den rene Sandhed. Men Kroneværten havde sagt: „Nei, ikke I og ikke jeg; bed Moder derom, hun maa udføre det, naar hun staaer os bi, bliver Alt godt.“

Stabelbageren forstod ikke, eller vilde ikke tilstaae for sig selv, at Sønnen holdt ham for uværdig til nu at aabenbare Sandheden, og han svarede: „Godt, Du er flog. Jeg maa ærlig sige: det, at Du er saa flog, det glæder mig, som om det havde været mig selv eller endnu mere. Ja, ja, det Gode man oplever i sit Barn, er bedre, end naar man selv havde det.“

(Fortsættes.)

C. W.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Jomfru J. M. Rosenberg, forhenværende Lottobud
Rosenbergs Datter.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 40.

Løverdagen den 4de October 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortsættelse.)

Det var godt, at Postholderen ikke var hjemme ved denne Aabenbarelse for hans Moder, før det Jammerstrøg, hvilket hun ikke ophørte med Dag og Nat, havde sønderrevet ham hans Hjerter. Hun tilraabte den Afdøde og alle Engle, og besværgede dem, at hun ingen Deel havde i denne frygtelige Synd; hun var saaledes ude af sig selv, at man i Sandhed maatte frygte for hendes Liv, og Thaddæa, som gjerne vilde staae bi i Svigermoderens pludselige Sygdom,

blev ikke indladt. En lille Pige, et Barn paa ni Aar, raabte efter hende: „Hun vil slet ikke see Dig, Du“...

Thaddæa forekom sig selv ganske forladt, de to Dage, hendes Mand var fraværende, og havde hun ikke havt Magnus hos sig, var hun forgaaet af Kummer. Hun følte en Uro, en Fremmedhed, som hun slet ikke kunde forklare sig.

Om Eftermiddagen, da Postholderen ganske vist maatte komme, klædte hun sig festlig paa og vilde gaae ham imøde; men hun blev dog alligevel hjemme. Hun holdt ikke af at prissgive Modtagelsens Hjertelighed til Gaden. Men hun havde heller ikke truffet sin Mand, for da Stabelbagerens Tilstand var uden Fare, gif Stabelbageren sin Søn imøde; udenfor Byen maatte han staae af og gaae med Faderen til Amtshuset. Han havde hidindtil udsat det, nu vilde han udføre det: han vilde adoptere Ernestine.

Under det rullende Hjul.

Det var om Eftermiddagen.

Hvergang paa Klokkeslaget halv tre kom Silvognen fra Schaffhausen, og Postillonen blæste lystig, saa kom ogsaa den lille Magnus altid ud, han turde sidde op paa Sadelhesten, som blev fraspændt og træt og mødig gif alene til Stalden.

Idag var det den første klare Winterdag. Jorden var fastfrosen. Idag havde Ernestine vinket ivrig af sin Broder, og den lille Magnus vilde netop springe

over Gaden til hende, han var allerede ganske nærved Hestene, og disse vare ikke meer til at holde, da skreg Ernestine: „Min Magnus, min Broder!“ og i samme Nu var hun hos Barnet, der var styrtet omfuld; hun greb dog ikke efter Barnet, men flyngede sig til Hestens Tømme, der hævede hende høit tilveirs, men hun trykkede den dog tilbage.

Den unge Kone, der havde seet ud af Binduet, var sprungen ned og ilet til Magnus, som blødte i Panden.

Hurtig samlede der sig en Mennekkemasse, og man maatte med Magt løsrive Ernestine fra Hestens Tømme, hvortil hun klamrede sig i en bevidstløs Krampe. Thaddæa reiste det blødende Barn op, og med et Jammerstyg raabte hun: „O, mit arme Barn!“

„Nei, han er ikke Din, min er han, min Broder er han, Dig angaaer han ikke,“ saaledes skreg Ernestine.

Konen saae liigbleg paa Barnet, det klamrede sig til hende og rev næsten Klæderne af hende. Hun traf hende med sig ind i Stuen. Her afvandskede hun først den lille Magnus Saar; det havde lykkeligviis kun streift Pandehuden, og sønderrevet det venstre Dienbryn; han slog snart Dinene op, og den ufaldede, tilstedekomne Læge erklærede Saaret for ganske uden Fare.

„Hvad er det med Barnet der, med den Ernestine der?“ spurgte Konen den gamle Pige.

„Ja, det er Eders, saa godt som Magnus, det er

hans Søster. Men for Guds Skyld, sig ikke, at jeg har forraadet det."

„Barnet har jo selv raabt det ud. O Himmel, hvad har I gjort imod mig."

Hun pressede de blege Læber sammen, hun havde al sin Kraft nødvendig for ikke at synke sammen.

Man havde sendt Bud til Stabelbageren, men han var intetsteds at finde, og han havde dog ikke sagt til Nogen, at han tog paa Landet.

Naturligviis var han ikke til at finde, for han var med sin Søn paa Amtshuset i den bageste Stue hos Amtmanden.

For at det dog kunde være en Slags Sandhed, der var bleven sagt Thaddæa, og ogsaa fordi Stabelbageren og Bedstemoderen holdt saameget af Ernestine, og ikke mere vilde give hende fra sig, skulde hun i Virkeligheden ikke mere være Postholderens Barn.

Bedsteforældrene vilde retslig antage hende i Barns Sted, og lade hende tilflyde den fulde Arvedeel. Det blev Postholderen svært at indvillige deri, men han saae ingen anden Udvei, og derfor vare de nu hos Amtmanden, og Stabelbageren lod opsætte et Adoptions-Dokument.

Da nu Amtmanden kaldte to af sine Skrivere herind, og lod dem underskrive som Vidner, sagde den Ældste til Postholderen:

„Eders Magnus er kommen under Hesten, Bar-

beren er allerede hos Eder og man sender Bud efter Lægen."

Postholderen ilte bort, hans Fader kunde ikke komme med.

Skulde han miste et Barn, fordi han havde fornægtet eet? Ja, jeg har syndet høilig, o, naar blot jeg kunde bøde derfor, uden at Mine skulde lide derunder, o min Magnus, Du stakkels Barn, hvorfor maa Du døe!

Folk paa Gaden vinkede til ham, at han skulde ile, og Mange raabte det høit til ham, og dog var det Postholderen, som om Knæene vilde brække under ham, og var virkelig Veien saa lang fra Amtshuset til Posthuset. Han syntes, at han maatte skyde Husene bort med Hænderne, for at Veien ikke skulde være saa lang. Endelig var han ved sit Huus. En Stimmel af Menneker var samlet der, de lode ham gaae igjennem, ved Trappen stod han stille, kunde ingen Veir faae og ikke hæve en Fod, da raabte Pigen ovenfra:

„Kom dog herop, Hr. Postholder, Magnus har allerede spurgt efter Eder, og det har Intet at betyde."

Det lykkedes ham at komme op ad Trappen, og idet han aabnede Døren raabe: „Kone, for Guds Skyld, vort Barn?" Da reiste Konen sig i sin fulde Høide, hun syntes at vilde sige Noget, men kunde ikke bringe det frem; hun sank afmægtig ned, lige for Ernestines Fødder, der stod ved hendes Side; hendes

pludselige Fald rev ogsaa Barnet omkulb, men det reiste sig hurtig igjen.

„Hun veed nu Alt, Ernestine har selv forraadt det,“ sagde Pigen til Postholderen, og denne var tilmode, som han var i Helvedes Flammehvirvler; der hans blødende Barn, hist det hjemkomne og her hans Kone besvimet, maaskee død. Han bedækkede sit Ansigt med begge Hænder.

Lægen havde hurtig bragt hende tillive, han og Pigen bragte hende ind i Kamret og lagde hende paa Sengen. Da Postholderen nærmede sig, foer hun sammen som truffen af et Lyn og gjorde en afværgende Bevægelse. Postholderen ilede ind i den anden Stue til Magnus, og Ernestine klyngede sig til hans Fodder.

Hvormeget Liv er Dit, hvormange Gange er Du i Verden, og hvad har Du gjort dermed? Saaledes talte det i Postholderens Sjæl, og efter at have beroliget begge Børnene, gif han ind til sin Kone; hun stirrede taus paa ham med aabne taareløse Dine. Han greb hendes Haand, hun lod det skee, men gjengjældte ikke hans Haandtryk, og han sagde: „Thaddæa, beviis det nu, at Du troer paa mig; Du skal see, at Alt endnu skal blive godt; jeg har fortjent det, og Gud har dog straffet mig naadig. Vær Du ogsaa god, Du er det jo altid.“

„Gaae til Dine Børn, lad mig nu alene,“ sagde Konen, idet hun begravede sit Ansigt i Buderne og hulkede høit.

„Ja, sov nu,“ sagde Postholderen, gif ud og lukkede Døren sagte efter sig.

Men derinde reiste Thaddæa sig pludselig overrende, og saae vildt omkring sig: „Forraadt! Bedraget! Og af ham!“ udstødte hun, hendes hele Væsen hævede sig i heftig Brede, men hun sank igjen tilbage og kunde græde, og haardere har ikke let noget Menneskehjerte skjæmpet og stridt end Thaddæas.

Dømt og jevnet.

Imidlertid var ogsaa Stabelbageren kommen ind i Stuen, og havde hørt Alt. Han blev i Begyndelsen saa heftig forskrækket, at han maatte sætte sig. Men snart søgte han at dreie Sagen saaledes, at den kunde lade sig tage let. „Fader, det kommer deraf, naar man rører saadant sammen; men jeg vil ingen Bebreidelse gjøre Eder, Gud give, at den Bebreidelse jeg fortjener, maa blive mig tilgivet.“ Saaledes havde Postholderen sagt til sin Fader, og denne befalede, uden at svare, en Karl, at han skulde strax gaae til Stabelbagerstuen, hun maatte saa hurtig som mulig komme herhen, øieblikkelig. Han vendte sig da til Sønnen og vedblev:

„Nu vil jeg sige Dig, hvorledes det bliver: begge Konerne ville nu udgjøre eet Compagni og skjænde paa os, og gjøre os ondt, alt hvad Tøiet kan holde; det er godt, det kommer ud, bagefter er det jevnt og glat. Din Kone vil nu græde og klage for Svigermoderen og give Alt fra sig, forstyr hende ikke, lad hende sige

hvad hun vil, lad hende rase ud; naar man har talt ud, maa man igjen spise rolig lil Middag, gaae rolig tilfængs, og imorgen er ogsaa en Dag. Og hvad der nu seer ud, som om man slet ikke kunde komme derover, er allerede affjølet, naar det ringer til Vesper. Katharine, hent en Flaske af den Røde herop, jeg maa drikke noget, det er faret mig i alle Lemmer, og Du, drif ogsaa Du noget; et godt Glas Viin i Livet er et Forspand til bedre at komme over Bjerget."

(Fortsættes.)

C. B.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 41.

Løverdagen den 11te October 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortsættelse.)

Da den gamle Stabelbagerske i sin sædvanlige Pyntelighed traadte ind i Stuen, og fandt begge Mændene ved et Glas Viin, saae hun ikke lidet forundret ud; men sagde dog, vel af ubrødelig Bane: „Gud velsigne Jer!“ og henvendt til Børnene vedblev hun: „Bær rolig, Magnus, jeg har allerede hørt det, det har Intet at betyde, og Du, Ernestine, hæng Dig ikke saa fast ved mig, Du er nu ikke meer min alene; Gud være lovet, at det er forbi.“ Hun vilde see at løsne Barnet fra sig, da hun gik til Sovestuen, men

det var ikke muligt, og hun sagde: „Nu, for mig gjerne, maaskee er det bedre; kom med, men vær ordentlig og god,“ og begge Mændene saae tause efter hende, hvorledes hun forsvandt med Ernestine bag Kammerdøren.

Stabelbageren havde givet Meget til, hvis han havde kunnet høre, hvad der blev forhandlet derinde; men det kunde han ikke.

Men i Kammeret sagde Stabelbagerstken: „Thaddæa, Du maa være udvalgt til noget Godt og Lyksaligt, siden der bliver paalagt Dig noget saa Tungt. Enhver vilde nu komme og sige: „Jeg er uskyldig!“ jeg siger det ikke, jeg er skyldig; jeg havde ikke burdet tillade det, ikke en Minut, og Du maa have mærket paa mig, at der var noget Fremmed ved mig. Jeg kunde ikke anderledes. O Gud, hvad ere vi Mennesker! Jeg er ikke saa god imod Dig, som jeg skulde være, for ved Dig, eller egentlig imod Dig, som man vil sige, er der af os skeet en Uret. O, jeg beder Dig, tilgiv mig, gjør det nu ikke som jeg har gjort det, at man er vred paa det, der er den uskyldige Aarsag i en Uret. Vær god imod Barnet der. Kom, giv Din Moder Haanden. Kom her, Ernestine, endnu nærmere.“

Thaddæa omfavnede og kyssede Barnet, men det rev sig modstræbende løs, og Bedstemoderen førte det igjen taus ud af Stuen; saa sad hun en Tidlang hos den unge Kone, uden at sige Noget, og holdt hendes

Haand i sin Høire, den Venstre lagde hun paa hendes brændende hede Bænde.

Og som Moderens Hænder idag for første Gang berørte Svigerdatteren, saaledes havde ogsaa hendes Ord idag for første Gang greben hende saa nær og saa varmt; hun havde første Gang kaldt hende for „Du“ og aabnet hende hele sit Hjerte. Der maatte røre sig noget Forunderligt i Thaddæa, for hun sagde nu, idet hun førte Moderens Haand til sine Læber: „Jeg takker Gud, han har idag givet mig en Moder igjen, det føler jeg; og jeg kan nu være Moder for to. Hvorfor har man ikke tiltroet mig det?“

Stabelbagerstuen talte nu saa inderligt, saa varmt, hun skjulte Intet, hvad der var Uret, men hun lagde ogsaa med stort Giftertryk Bægt paa, hvad der var godt, saa at Thaddæa igjen sagde: „Ja, min Mand har dog havt Ret, jeg havde altid troet, det var overdreven Sønnestjærlighed, naar han priste Eder som et helligt Væsen; nu seer jeg det selv, det er saaledes. O, hvorfor har han gjort det imod mig og imod sig selv. At fornægte sit Barn! O hvorfor har han gjort det imod mig? Det havde jeg aldrig troet, at han kunde være saa falsk, lyve saaledes. Hvor er han dog nu? Af Gud, jeg veed hvor tung han maa være om Hjertet, han har gjort stor Uret, og det er det Tungeste et godt Menneske kan bære paa. Og et godt Menneske er han dog, ja. Han skal komme, jeg vil

hjælpe ham at bære det, jeg er stærk. Jeg vil staae op, det er forbi, jeg vil selv gaae til ham."

„Ja, saaledes maatte det komme, at jeg kunde see, hvor grundgod Du er. At Du nu i dette Dieblif, hvor man har gjort Dig saa svær Uret, at Du nu i dette Dieblif tænker derpaa, hvor svært det er, som han har at bære, og vil staae ham bi og lette ham det — det vil jeg aldrig forglemme Dig, aldrig, og Gen er der, som Intet glemmer, han vil huske Dig det i Tid og Eviighed."

Saaledes talte Stabelbagersten, og hun aabnede Kammerdøren og raabte ud: „Postholder, De maa komme herind!" og det med en Tone, hvori der laae stor Lyksalighed, og gif derpaa ud i Stuen, satte sig ved sin Mand og drak selv af Binen, der stod for ham og sagde:

„En lykkeligere Time har jeg endnu aldrig havt, saalænge jeg har levet, og vil heller ingen saadan faae mere. O, der gives intet Skjønnere, end et retskaffent Menneſkehjerte, og vor Søn er den lykkeligste Mand paa hele Jordkloden."

Stabelbageren begreb ikke, hvad det skulde betyde, og hans Kone gjorde sig heller ikke den Uleilighed at forklare ham det videre.

Postholderen stod imidlertid derinde for sin Kone, hun strakte Haanden ud imod ham: „Tilgiv mig, at jeg før følte mig rystet da Du nærmede Dig mig; jeg kunde ikke gjøre derved, det kom af sig selv. Men

græd nu ikke; Du har gjort værre imod Dig selv, end imod mig, Du har jo piint og fornægtet Dit Hjerte imod Dit Barn, imod Din Kone, imod den hele Verden. Hvorfor har Du ikke havt Tiltro til mig? Troede Du da ikke, at det vilde gøre mig lykkelig, naar jeg endnu kunde gjøre eet Barn noget Godt. Og hvad har Du anrettet i Barnet! Maaſkee er det aldrig til at gjøre godt igjen; men Du ſkal ſee, jeg vil ikke forſage, og Gud vil hjælpe mig dertil."

Sønnen i Kammeret var næſten ikke mindre forundret end Faderen i Stuen, og han ſaae ganſke fortabt ud, og tænkte, om det virkelig var hans Kone, den Dybtfrænkede, Bedragne og Narrede, der talte ſaaledes. Han maatte fortælle hende, hvorledes Alt var kommet, og hun smilede. Da han beſtandig meer og meer tog al Skyld paa ſig ſelv, og ganſke lod Faderen ude af Spillet, ſpurgte hun kun:

"Siig mig ærlig, er det ikke Mandſtolthed, at Du ikke vil fremſtille Dig ſaaledes for mig, ſom om Du havde ladet Dig beherſke af Din Fader? Søger Du ikke blot derfor at lade ham ude af Spillet?"

"Du er jo ſom en virkelig Skriftefader," ſagde Poſtholderen og aandede for første Gang let, "jeg er mig det ikke ſaa tydelig bevidſt, men det kan nok være; men det være ſom det vil — hvis han ogsaa har forledet mig — at jeg lod mig forlede, det er min Skyld; og var det ikke det, ſaa er han min Fader, jeg har yngre Skuldre end han, og Du er min Kone, og ikke

sandt? Du har mig dog kjær? Saa kan jeg ogsaa bedre bære det, men jeg beder Dig, tilgiv ogsaa ham."

"Af Hjertet gjerne. Det er let at tilgive dem, der ere uden Skyld og gode, men man maa ogsaa tilgive de Andre."

"Fader, I kan ogsaa komme herind," raabte nu Postholderen glad.

"Nei, jeg kan nok gaae ud," sagde Thaddæa, og hun gik med sin Mand ud i Stuen. Stabelbageren gik hende imøde med Glasset og sagde: "Drif, Svigerdatter." Hun tog Glasset, sagde: "Paa Eders Vel!" og nippede dertil. Stabelbageren smilte triumpherende hen til Sønnen og sagde nu: "Ja, min kjære Postholderstke, saa ganske løviet have vi dog ikke; jeg har formelig for Retten antaget Ernestine som vort Barn, hun er Vor, ikke Eders, ikke Din og ikke Din Kones, forstaaet? Men jeg veed vel, det er derfor ikke mindre smukt af Eder, Fru Svigerdatter, at I optager Sagen saa godt; der kunne gives Svigerdøttre, som havde fradsat Gens Dine ud derfor. Nu er det kun godt, at I veed Alt, Hovedsagen bliver som den har været, Ernestine er vor og bliver hos os."

"Nei, hun er min, hun er mit Barn! Og hos Faderen maa Barnet være, hos Broderen, hos Moderen, der skal og vil være det. Det vil jeg sige!" og hendes Stemme blev streng, da hun vedblev: "Der behøves ikke at tales et Ord meer derom. Fra denne Time af, bliver Ernestine hos os, er vort Barn. Du behøver

ikke at blive bange, Ernestine, Du kan besøge Bedsteforældrene, saa ofte Du vil; men her er Dit Hjem, og vor er Du. Ikke sandt, Bedstemoder, I pakker hendes Klæder sammen og sender dem endnu idag herhen?"

„Lad hende idetmindste endnu idag blive hos os, eller saalænge Du har Magnus at pleie.“

„Nei, ikke en Time meer skal Barnet drages bort fra sin naturlige Hjemstavn. Jeg beder Eder, det skal Alt være tilgivet og glemt; men derimod maa der ikke tales et Ord mere.“

„Hun har ingen Ret til at forlange Barnet, og jeg giver det ikke fra mig,“ sagde Stabelbageren halv vendt til sin Kone og halv til Thaddæa.

„Har jeg ingen Ret? Men min Mand har det, og hans Ret er min.“

„Jeg vil gjøre et Forlig,“ sagde Stabelbagersten, „lad os beholde Barnet endnu eet Aar; idag om et Aar, hvis Gud lader os leve, bringer jeg Dig det hjem.“

Thaddæa tænkte et Dieblif efter, hun vendte rasst Hovedet og svarede: „Jeg kan ikke lade mig føre vild, jeg seer det ganske tydelig, Barnet maa blive fordærvet paa den Maade og gaae tilgrunde.“

„Ja, det er allerede fordærvet,“ flagede Kronevæerten, og Stabelbageren loe af ham.

„Jeg vil have Barnet,“ sagde Thaddæa endnu mere bestemt, „og I skulle faae det igjen, men det maa gaae fra mig med Kjærlighed.“

Begge Mændene og Bedstemoderen saae forundrede paa Thaddæa. Hendes hele Væsen viste en saadan Bestemthed, at det indgjød ufrivillig Agtelse; hendes Væsens to mægtigste Egenskaber: Ydmyghed og Selvstændighed, havde idag vist sig i det meest glimrende Lys.

Ernestine blev i det Fædrenehuus.

(Fortsættes.)

C. B.

• Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Contorist A. N. T. Topp.

Jomfru K. Iversen, Huusbestyrerinde.

— J. S. Kreiser, afdøde Sadelmager Kreisers
Datter.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 42.

Løverdagen den 18de October 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulk.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. H.)

(Fortsættelse.)

Thaddæa havde overtaget det, ogsaa fordi ingen Anden skulde komme dem i Forkjøbet med at meddele hendes Fader Sagens Stilling; Stabelbageren havde indtrængende bedet hende, hun skulde fremstille Sagen, som om hun havde vidst Alt iforveien, og han vilde nu i Spøg overtale hende til at troe, at hun virkelig havde vidst Alt, forat den lille Usandhed skulde blive hende lettere. Men Thaddæa vilde ikke vide af noget Bedrag at sige, og hun havde en mægtlig Budsforvandt i Stabelbagersten.

Der kom længe ingen Efterretning fra Pengepugeren.

En Dag var Huset fuld af Glæde, om det ogsaa var hurtig forbi: Thaddæas Broder, der kom fra Schweiz, reiste ned i Landet, og kunde han ogsaa kun blive saalænge, som Hestene bleve verlede, saa kunde Thaddæa dog gribe Broderens Haand. Han lovede paa Tilbagereisen at blive længer. „Veed Du Intet om Fader?“ spurgte hun.

„O Gud nei, men der er noget galt med ham, han skal være saa vild og ubændig, som aldrig før.“ Thaddæa skjælvede, hun tænkte paa, hvilket skrækkeligt Optrin hendes Fader endnu vilde gjøre.

Det var Dagen efter at Broderen havde været der de saa Diebliffe, den hele Familie sad stille sammen, da aabnedes Døren og hvem kom ind? Tyrk, Pengepugeren's store Hund. Hvorledes kommer den her? Den kan lukke Døren op!

„Min Fader kommer, for Guds Skyld, vær rolige!“ raabte Thaddæa.

Man saae ud af Vinduet, og rigtig, der stod Pengepugeren ud af en Bogn, som man ikke havde hørt komme kjørende. Han gav Kudsken hvid Befaling, at kjøre med Bognen til Lammet, han vilde strax komme bagefter. Og nu kom han op, og alle Hænder der strakte sig ham imøde, bleve stive af Skrak; saa vild, saa truende saae Pengepugeren ud.

„Jeg har ikke meget at tale om,“ begyndte han,

„jeg har hørt, hvorledes I have bedraget mig og mit Barn; og det ere de ærlige Menneſker! det ere de godmodige Menneſker! og hvad ſiger man om mig? Ligemeget! Kom med Thaddæa, øieblikkelig, ſom Du gaaer og ſtaaer forlader Du Huſet. Du kan ikke leve meer med de Menneſker, der har gjort det imod Dig; jeg vil ſlet ikke tale om mig ſelv. Kom nu, tag Intet med; hvad der tilhører Dig, vil jeg fordre ved Retten. Kom!“

„Fader, det er min Mand,“ raabte Thaddæa, og lagde Haanden paa Raimunds Skulder.

„Og veed I, hvilke Navne I fortjene, I ærlige Folk? Giv Jer dem ſelv! Kom!“

„Nei, Fader!“

„Du vil ikke? Skal jeg da forbande Dig for evig?“

„Det kan I ikke, Fader.“

„Hvis det var ſandt, ſom det ikke er ſandt, men hvis det var ſandt, hvad man ſiger mig paa,“ raabte Þengepugeren, „Børneſtreger var det imod det, ſom dette der, og den der og den hele ſkinhellige Familie har gjort.“

Endnu havde Ingen talt foruden Þengepugeren og Thaddæa, men nu ſagde Stabelbageren: „Du har Ret, ſoleklar Ret, Svoger; jeg har ſagt det til dem der, at det vilde komme ſaadan; men hvad gjælde vi Gamle? Intet mere, ſlet intet! Fordi de bedre kunde ſkrive og

læse end vi, skulde vi slet Intet mere være. Nu seer Du, Raimund, nu seer Du, hvad Du har anrettet."

Ikke mindre forundret end de Andre, saae Pengepugeren paa Stabelbageren; han den egentlige Dødhavsmænd, væltede nu Alt fra sig, over paa en Anden, hvad skulde det betyde?

"Jeg har heller ikke noget at tale med Dig," sagde Pengepugeren, "Thaddæa, jeg spørger Dig endnu en Gang: Vil Du viebliffelig gaae med mig? Nei? Godt! Saa gaaer jeg alene, og I skulde høre fra mig."

"Jeg gaaer med Dig," sagde Stabelbageren og hængte sig ved hans Arm.

Begge Konerne og Sønnen saae forundret efter dem, og endnu gjennem Vinduet saae de, hvorledes Pengepugeren søgte at skaffe sig Stabelbageren fra Halsen, men denne vilde ikke bort fra ham, og ganske rigtig: han bragte ham bort fra Veien til Lammet, og nu gif de henimod Stabelbagerens Huus.

Den gamle Stabelbager sagde bestandig paa Gaden: "Du har Ret, jeg lader mig Alt gefalde af Dig, Du kan sige, hvad Du vil, men gaae nu kun med og bind Dig ikke derved, at Du bringer Sagen ud blandt Folk og ikke meer kan andet."

"Ja, jeg vil det, jeg vil ikke mere kunde andet."

"Godt, det kan endnu ligesaa godt ssee om en Time."

Det lykkedes Stabelbageren at slæbe den paa det heftigste Fortørnede ind i sit Huus, og der sad de i

Bagercancelliet, og Pengepugeren blev selv ganske forvirret, at han saaledes ligefrem fik Ret af sin Modstander, hans Had og hans Vildhed var derved tildeels allerede brudt, men det viste sig, at det ikke var Brede alene, der beherskede ham; det fortrød ham idethale, at have bortgivet sin Datter; han følte sig alene og forladt. Nu var det den bedste Leilighed, at vinde Datteren for bestandig tilbage. Han vilde have Thaddæas Mødreneary igjen, og Thaddæa selv, var hun en fraskilt Kone, kunde hun ikke forlade ham mere, maatte pleie ham taalmodig for Livstid, og ingen Dnsker have mere for sig selv. Stabelbageren forstod at fralocke ham denne hemmelige Tanke og nu allerede sagde han ham noget — det var endnu ikke sandt — men det kom nu ikke an paa een Løgn meer eller mindre; han gav ham at forstaae, at han ikke mere kunde tage Datteren alene med sig.

Pengepugeren gav sin Hund, der nærmede sig til ham, et Spark, og Stabelbageren nikkede til Hunden og hans Blik sagde: Saa! Skuddet gik af paa Dig. Nu bliver det nok godt. Men høit sagde han: „See, det gaaer Dig næsten som en ubehændig Rytter, der har mistet Tømmen; og idet han griber derefter, tænker han ikke paa, hvorledes han stikker Sporene ind i Siden paa den tømmeløse Hest.“

Stabelbageren satte sig som en Rytter paa Stolen og efterabede det med stor Kunstfærdighed. Det var høift latterligt, men Pengepugeren loe endnu ikke.

„Jeg har dog taget feil af Dig,“ sagde Stabelbageren.“

„Saa? hvorledes det?“ snyste Pengepugeren.

„Jeg havde troet, Du loe Dig en Puffel til over den Tilgift, som Du faaer, eller egentlig ikke Du, det angaaer jo slet ikke Dig.“

Pengepugeren beed Læberne sammen, lagde sig tilbage i Lænestolen og luffede Dinene. Nu vilde Stabelbageren forlede ham til at prøve sin Methode: at lægge sig en Time tilfængs; saa vilde Alt lade sig roligere afmaale og udlægge. Pengepugeren loe over dette Forslag, og nu var der gjort et andet Seiersskridt. Leer Modstanderen først, saa har Videnskaben og Raseriet en Ende. Pengepugeren værgede sig vel derimod, og raabte: „Djæveln tage Dig, at Du faaer mig til at lee, jeg leer ikke! Jeg, ha, ha, ha! Jeg flaaer Dig til Jorden, naar Du atter faaer mig til at lee.“

Men Stabelbageren begyndte at foresynge ham en Buggesang, og det paa en saa latterlig og comiss overstadig Maade, at Pengepugeren atter maatte lee. Men da han saa igjen hævede de knyttede Hænder, og endogsaa knækkede en Stol itu, saa gif Stabelbageren over i en anden Toneart; og med sand kunstnerisk Færdighed skjændte han i Pengepugerens Aand med de saftigste Udtryk paa Stabelbageren, den unyttige Sækkbærer, og paa Postholderen, den sfinhellige, forkomne Skolemester, og saaledes paa hele Verden. Og saa

bandte han over, at han ikke kunde tage sit Barn med, og svor paa, at han dog tog det med.

Bengepugeren slog med knyttet Næve i Bordet og sfreg: „Hvad, gjør Du mig til en Fastelavnsnar? Jeg veed hvem jeg er, og mig fanger Du ikke med Dine Narrestreger.“

Stabelbageren var ganske raadvild, hans Kunster vare forgjæves. I sin Forlegenhed greb han een af sin Kones Kapper, der laae paa Bordet. Hun havde i Hastværk taget den af og sat en Anden paa. Og nu da han holdt hendes Kappe i Haanden, var det som om han lærte at tænke i hendes Aand, og ordne Tingene paa hendes Viis, for han sagde:

„See, Du har havt tunge Sorger i Verden! Tag mig det ikke ilde op, Du har egentlig ingen ret Ven, der kan hjælpe Dig at bære dem; Du omgaaes Menneſker, der ere Dig ligegyldige eller maa smigre Dig, fordi de leve af Dig. Hvorledes Du staaer med Dine Børn, det veed Du selv. Du er nu en Gang paa den gale Bei og mener: Du maatte gaae til Grunde, og hele Verden pege Fingre af Dig, naar Du omvendte Dig. Du bilder Dig selv ind: at være stærk, saa viser Du Mesteren og bliver ved Ubændigheden. Men hvem Du gjør værſt dermed? Dig selv! Du er dog forladt i Hjertet. Far ikke op, lad mig tale ud,“ vedblev Stabelbageren og viklede langſomt et Kappebaand om Pegeringeren paa den venſtre Haand. „Tilſtaaе kun ærlig, er denne lumpne Verden det værd,

at Du støder det Bedste fra Dig, som Du kunde have, kun for at alle Mennesker kunne sige: ja, den Buger, det er et gevaltig Menneske, han er af Jern? Og hvad giver Dig Verden istedetfor? — Hvad Du kan betale og videre ikke! Og naar Du nu engang vilde være estergivende og fredsommelig, betænk, det er en Drik, som ingen Bært kan iskjænke Dig. Forsøg kun en Gang, hvorledes den smager, og jo mere Du drikker, jo mere tørster Du derefter, forsøg det en Gang, det vil gjøre Dig godt. Lad kun alle Misundelsesdævlene lee i Skjægget. Iovermorgen misunde de Dig virkelig, og saa ville de sige: vi unde ham ikke, at han skal have det saa godt! — Giv mig en Gang Din Haand, luk Næven op, kom kun, prøv det.“

(Fortsættes.)

C. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Silkes og Klædehandler S. P. C. Dettmer.
 - Skomagermester F. Andersen.
 - Skriver i Sæetaten F. L. Olsen.
-

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 43.

Løverdagen den 25de October 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. S.)

(Fortsættelse.)

Stabelbageren talte nu med bevæget Stemme, og hans Ord syntes at formilde Bengepugerens Trods, som den løsnede hans knyttede Næve. Men endnu da Bengepugereren overlod ham Haanden, forsøgte han at trykke den, saa den Anden maatte skrigt høit i Skye; dog var Stabelbageren ikke mindre behændig og kraftig, og saaledes kjæmpede de med hinanden, og trykkede hinandens Hænder med saadan Maagt, som om de gjenfædig skulde knuse Knoklerne, indtil Stabelbageren

var flog nok til at raabe: „Du er min Mester!“ Og nu loe Pengepugeren næsten fornøiet.

Medens begge Mændene saaledes sadde sammen, og Stabelbageren passede paa Pengepugeren, som paa et vildt Dyr, talte Postholderen med sin Moder og Kone om Faderens besynderlige Handlemaade. Stabelbagerstken kjendte sin Mand bedre, og hun sagde: „Net har han havt og flog er han, det er bedre han læsser Alt paa Dig, Du bliver dog Svigersønnen, og naar han er ganske fri, saa er der dog Gen, der kan tale med vor Thaddæas Fader, og bringe Sagen paa det Rene, før det er for silde.“

Og saaledes var det virkelig. Pengepugeren kom en Time efter tilbage med Stabelbageren, efter først at have været paa Raadhuset og seet Adoptions-Overeenskomsten.

Thaddæa vilde omfavne Faderen, men han afværgede det. Han talte lidt, og sagde kun: „For mig gjerne, jeg kan ikke forandre det.“ Men han havde ogsaa strax bestilt sit Kjøretøi foran Huset, og erklærede, at han vilde reise, og uden at række Haanden, gif han bort. Besynderlig nok, han førte ikke hjemad til Overlandet, men Veien ned i Landet.

Der var foregaaet en Forandring i Pengepugeren, som kun en Storm kunde frembringe. Endnu medens han rasede, kunde han ikke frigjøre sig for det Indtryk, det gjorde paa ham, at Thaddæa ved uovervindelig Kjærlighed tilegnede sig et fremmed Barn, et Barn,

som man vilde fratage hende. En indvendig Stemme sagde til ham: Hvorfor gjør Du Dig med Magt til Stedfader for Dine egne Børn?

Da derpaa Stabelbageren, efter alle de snurrige Historier, fortalte ham hans egne Tanker ganske høit, beed han sine Læber næsten tilblods. Og endnu ved Afreisen havde han slet ikke bestemt, hvorhen han vilde, og dog forekom det ham saa øde, naar han tog hjem. Da han stod ved Bognen, følte han, at det var ganske eens, hvorhen han førte, han havde jo intetsteds nogen kjærlig Tilslutning, og pludselig raabte han til Rudsten: „Vend om! før ned i Landet.“ Han lagde sig som villieløs tilbage i Bognen, som beseiret af et fremmed Magtsprog; han var fast besluttet paa at udrydde alle Uovereensstemmelse, han tilstod ikke for sig selv og langt mindre for Andre, at Freden gjorde ham vel, og han trængte til den; han gefaldt sig i den Høimodiges Rolle, der lader den fordærvede, jammerlige og elendige Verden vederfares sin Raade.

Saaledes førte han efter sin Søn, og nogle Dage derefter kom han fjørende med ham til Posthuset, og Thaddæa var lykkelig og jublende, men Bengespugeren sagde bestandig: „Den hele Verden er fuld af Bedrageri, hvorfor skal jeg forbitte mig mit Liv, idet jeg holder fast ved en Sag? Jeg er det eneste ærlige Menneske, som jeg kjender,“ og med denne Trøst reiste han igjen derfra med sin Søn.

Indesluttet.

Der gives Handlinger, om hvilke man slet ikke skulde troe, at de kunne mistydes, og dog, naar man lytter til Ord og Blik, hvormed Menneskene betragte dem, saa finder man en Fordreielse, en Mistydning, som man slet ikke kunde tænke sig mulig.

Kunde den Handling, hvorved Thaddæa drog Barnet til sig, vel kaldes andet end en bestemt Blygtfølelse? Og dog kunde man høre fra Huus til Huus, at medfødt Ondskab, uforsvarlig Herskesyge og en Undertrykkelseslyst, som kun kunde nedstamme fra Bengepugeren, havde indgivet Thaddæa denne Handling. Hun undte ikke det stakkels Barn, at det havde det saa godt hos Bedsteforældrene — og desværre maa det siges, at hvor hist eller her en Mand overtog Thaddæas Forsvar, det da meest var Fruentimmerne, der fordømte hende.

Ogsaa denne var pludselig bleven mismodig, thi det skeer let: har man i et begejstret Dieblif, midt i Tilstrømning af Følelser paataget sig en Offerdaad, saa kommer bagefter Tvivlen paa dens Udførlighed, Mistro til sin egen Kraft, og maastee endogsaa Overveielser, om et saadant Offer var fornødent eller forgjæves. *

Thaddæa saae i Folks Blikke noget Fremmed, hun vidste ikke ret, om det var for Ernestines Skyld; hun meente, hun var endnu fra Hjemmet af altfor mistroist og tvivlende paa Menneskene. Og da hun

dog maatte mærke, at et ubekjendt Noget stod imellem hende og dem, fastede hun Skylden paa sin Faders Rygte, der sikkert havde udmalet ham endnu værre og udbredt det her. Det gjorde hende meest ondt, at ogsaa Stabelbagerffen, der havde sluttet sig saa fast til hende, da de høitidelige Dieblikke vare forbi, atter viste sig noget tilbageholden. Hun havde saa ofte erfaret i Livet, at hun aldrig vilde møde ublandet Belvillie, men altid først maatte see at jevne Fordommene; og nu havde hun selv beredet sig en stærk Hindring.

Men snart overvandt Thaddæa Sorgen, og var igjen den fattede og rolige Natur. Hun bekjæmpede enhver Tvivl, ethvert Hensyn eller Lytten efter Andres Meninger. Hun hørte til hine Naturer, der tør have Tiltro til sig selv, at det, som de ville med deres hele Sjæl, ogsaa er det Rette, og at der kun udfordres Tid, for at saadant kan blive klart, saavel for det eget, som for det fremmede Die.

Bed Ernestine havde hun en Prøve paa, hvorledes hun maatte beseire Verdens Modsigelse. Hun behandlede hende altid paa eens Maade, og Barnet faae ofte om efter hende, og vidste ikke, hvad det skulde sige. Og som hun var imod Ernestine, saaledes forholdt hun sig ogsaa i hele sine nye Omgivelser i Familien og i Byen. Hun havde i sig selv Roe og Holdning nok, til ogsaa hvad Kjærligheden angik, ikke at kunne leve, som man siger, fra Haanden til Munden. Hun hørte ikke til dem, som hurtig ville omfattes

med Kjærlighed, som have et evigt Smil paa rede Haand, som ved Besøg, som de gjøre eller modtage, altid meer eller mindre flart tænke derpaa: nu bliver der sagt bag Din Ryg: Nei, hvad er det dog for en prægtig Kone! Saa flog, saa god, saa fiin o. s. v. Thaddæa afventede rolig, hvorledes Forholdene gestaltede sig i den naturlige Fremvært. Oprigtig Ydmyghed, som ligesaa oprigtig Selvtillid, havde forenet sig i hende til en eiendommelig Characterblanding. Hun kom Enhver tillidsfuld imøde. Hun følte sig dog ikke nedtrykket af Alle, naar den aandelig eller legemlig tilbudte Haand ikke blev greben eller idetmindste ikke saaledes, som hun havde ventet det.

Desuden kunde hun nu ogsaa lettere undvære Verden, for hun havde en Mand, der elskede hende ubeskrivelig, og hun havde et Barn, som hun hver Time kunde hellige hele sin Kjærlighed, og som snart hængte ved hende med stor Inderlighed.

Den lille Magnus, der allerede var fire Aar gammel, kunde neppe tale nogle Ord, og disse saa utydelig og i saa besynderlige Orddannelser, at man kun kunde forstaae ham ved Bane eller ved nøie at lægge Mærke. Det betegnede det hele Forhold til Barnet, at Faderen ofte maatte spørge: „Kone, hvad vil han nu sige? Hvad mener han? Og Konen kunde da tydelig forklare ham, hvad Drengen pludrede, og naar hun saaledes forklarede det, saa Drengen op til hende med en lykkelig Glands i Diet. Uden at hun

vilde det eller havde det til Hensigt, vandt Thaddæa ved den Maade, hvorpaa hun behandlede Barnet, altid meer sin Mand's Hjerter. Hver Dag vidste hun at fortælle ham nye Beviser paa, hvor opvakt og godherttet Drengen var, og hvorledes det kun kom an paa at lede ham rigtig og med Omhu.

Ingen nok saa glødende Kjerlighedssord til ham selv havde saaledes opvarmet Faderen, som disse Kjendestegn paa Kjerlighed til hans Barn, og dette selv syntes han at have faaet nyt Liv, ja det forekom ham, som om det aldrig før havde været vadsket eller pent klædt: i hans forrige Hverdagsklæder saae han nu altid ud som søndagsklædt.

Jo mere Postholderen glædede sig i Hjertet over, hvorledes hans Kone behandlede Drengen, og hvorledes denne hængte med Inderlighed ved hende, desto smerteligere var det for ham at see Ernestines trodsig skjulte Bæsen. Hun gjorde nviagtig, hvad der blev befalet hende, men heller ikke meer. Aldrig kom der noget Selvstændigt frem hos Barnet, hverken et Kjerlighedssord eller et ondt Ord, og Faderen fortvivlede næsten ved ikke at opdage nogen Slags Følelse hos Barnet. Han var ofte nærved i et heftigt Udbrud at tugte hende. Han saae, hvorledes det modtog hans Kones i Sandhed moderlige Omsorg, uden at forandre en Mine, og det „Taf“ som det nødtvungen maatte sige, blev saa haardt udstødt, at det snarere klang som det Modsatte.

Men Thaddæa forstod at berolige sin Mand og hun sagde: „Tro mig, jeg vinder Barnets Hjerte; men det lader sig ikke tiltvinge. Mig var heller intet ærgeligere, end naar forhen ubekjendte Slægt og Venner komme i et Huus, og sige til Børnene: „Du, jeg er Din Onkel, Din Tante, Din Fætter, Din Cousine; Du maa holde af mig!“ Et Barn kjender kun Livet af Bane, af Dpoffreller, af fortrolig Dmgang. Jeg kan see paa Ernestine, at hun ikke frygter mig meer, og jeg siger Dig, at jeg er tilfreds med, at jeg ikke lod mig rokke, men beholdt hende hos os; nu maa hun vindes, nu, eller det er aldrig meer mulig.“

(Fortsættes.)

C. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Bødkermester J. F. Schmidt.

— Karethmager B. Olsen.

— Lømmersvend W. T. Petersen.

* — Høker G. J. W. Bense.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 44.

Løverdagen den 1ste November 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. H.)

(Fortsættelse.)

Tugt og Kjærlighed.

Det synlige Saar paa den lille Magnus's Blande lægedes lettere end et usynligt, og det var i Ernestines Hjerte.

Det var vanskelig at forklare, og derfor holdt man det ogsaa for et Under, at Magnus siden hiint Uheld var bleven særdeles opvakt, og navnlig den besværlige Udtale, som han forhen havde havt, forandrede sig paa en besynderlig Maade ganske hurtigt, og blev flydende

og let, saa man troede det var et ganske andet Barn. Ernestine derimod var indesluttet, og gif omkring, som om hun var bleven slaaet Diebliffet iforveien. Den hele Familie bestormede Thaddæa, at hun maatte dog idetmindste for nogen Tid lade Barnet komme igjen til Bedsteforældrene, hun kunde jo saa siden tage det til sig igjen; men Thaddæa blev fast: naar hun ikke nu, uden Afbrydelse kunde see at overvinde Barnets naturlige Antipathi og vinde dets Kjærlighed, saa var det for evig tabt for hende, og der blev noget tilbage i Hjertets Dyb, som Ingen kunde vide, hvad det kunde blive til. Kun Stabelbagerffen tilstod hun i al Hemmelighed, at hun intet havde derimod, senere igjen at overlade Barnet til Bedsteforældrene, men først da, naar det med fuld Kjærlighed havde levet sig ind med hende og med Faderen.

Thaddæa var en klog og god Moder, hun var ikke, som man seer saa Mange, enten øm eller vred, enten kysfende eller sjaændende, enten henrykt eller ærgerselig; hun havde et stille, fornuftig og eensartet Alvor; det vinder ikke hurtig, men desto mere varig; og midt i denne Vigevægt bliver enhver ogsaa nok saa ubetydelig Kjærlighedsyttring af stor Betydenhed. Naar hun engang strøg den lille Magnus med Haanden over Panden, saa var det meer end ethvert lidenstabeligt Kjærtegn hos en Anden, og det var netop det, som glædede Stabelbagerffen meest hos Svigerdatteren, og hun blev ikke træt af at rose hende, saa at Stabel-

bageren, naar han saae sin Kone i ivrig Samtale med Andre, ofte sagde: „Du har sikkert igjen talt om Thaddæa, det Thema slipper aldrig op hos Dig.“

Stabelbageren havde imidlertid meget imod Svigerdatteren paa Hjertet. Han havde sin særdeles Glæde ved Postholderiet; ikke alene paa Grund af den omfattende Virksomhed, men fornemlig ogsaa for Brevpostens Skyld. Han blev ganske opmuntret, naar han var nærværende, naar Brevpakkerne bleve ordnede, og rodede gjerne om blandt Brevene, nøie betragtende Adresser og Segl; men Postholderen taalte det snart ikke meer. Og Stabelbageren troede maastee heller ikke med Uret, at Svigerdatteren stak der bagved, da Postholderen meget bestemt sagde: „Det er imod min Embedspligt, Fader, og jeg tør ikke tillade det.“

Den Holdning og Ligevægt, som Thaddæa viste, uden at være stolt, var især Stabelbageren meget imod. Der var ham Intet meer imod, end en ganske eensartet Character, der ligesom fordrede en vis Uerbødighed; kom det af, at hans Fortids Baner og hans Liv var dette aldeles modsat, eller fordi hans Stolthed oprørtes derved, at han følte, at Alt det manglede ham, der kunde bevirke noget Lignende. Han forvandlede derfor gjerne enhver fast Holdning til fortrolig Familieraritæet. Han befandt sig egentlig kun ganske vel og behagelig, naar han kunde flæde sit Bæsen i Skjorteærmer. Han beklagede sig til sin Kone over, at Thaddæa ikke just ligefrem forlangte det, men dog altid

var saaledes, at hun tvang Gen til, at man altid kun maatte vise sig for hende i Søndagskjole. Han forsøgte al sin saa ofte prøvede useilbare Spøg, for at stemme Thaddæa i sin egen Tone, men det lykkedes ham ikke, og der herskede imellem Svigersfader og Svigersdatter — hvor ellers let noget af den ungdommelige Høflighed imod Fruentimmerne vaagner paany — et fremmed Forhold. Stabelbageren behandlede naturligviis Thaddæa med al Ærbødighed, fordi hun var saa rig, og dog saa besæden fandt sig i Alt, men han lod hende ogsaa mærke, at han betragtede den Maade, hvorpaa hun saa haardnakket beholdt Barnet, kun som Hovmod eller Trods.

Det var svært for Thaddæa at bære denne falske Besskyldning, men hun betvang sig og gif sin Bei ligeud, uden at see tilhøire eller venstre, og det netop er den fulde Rettskaffenheds Seier, at være fast under Besskyldningens Byrde og sikker paa, at det endelige Resultat vil oplære Feiltagelsen; og denne smertelige Bei bliver jo lettere, naar kun eet værdigt Bisald udenfra opmuntrer, og dette gav Svigermoderen i fuldt Maal.

Endnu havde Thaddæa ikke viist den mindste Dmhed imod Ernestine, men hun behandlede hende med Dmhu og med Bestemthed. Hun vaagede ogsaa over hendes Skolearbeider, og her var det isærdeleshed Skriveunderviisningen, som hun helligede sin særdeles Deeltagelse. Medens Postholderen havde sin overordentlige Glæde af, at Barnet kunde læse saa flydende

og udtryksfuld, henvendte Thaddæa sin hele Opmærksomhed — og det er et almindeligt Træk ved Forældrenes Opmærksomhed — paa Børnenes Skoleunderviisning; er det derfor, at Fruentimmerne lægge saamegen Betydning i Skjønkriften, fordi det er noget Synligt, noget Sammenhængende med Skjønheden, som lettere lægges Mærke til?

Den gamle Stabelbagerste, som mere og mere lærte at forstaae Svigerdatteren, lod hende ogsaa handle ganske efter sit eget Hoved, og gjorde hende kun opmærksom paa et og andet imellem. Saaledes sagde hun engang til Svigerdatteren: „Veed Du, naar Ernestine virkelig bliver Dit Barn? Naar Du engang har straffet hende ordentlig. Saalænge Du ikke har det, vil det altid forekomme Dig, som Du er fremmed for hende, at Du ikke vover at straffe hende, og som hun er Dig fremmed, fordi hun ikke gjør Dig vred, som et eget Barn gjør, hvilket man netop bliver vred paa, fordi man har det kjært. Du vil gjerne, at Barnet skal blive som hjemme i Fædrenehuset; men derved, at det bliver behandlet som en halv Frøken, at det intet Svært bliver paalagt, derved gjør Du det først ret fremmed i Hjemmet. Barnet mærker godt, naar det ikke bliver hundset imellem, at det ikke er hjemme. O, Du kjære Gud! Du er vel den første Stedmoder, som man behøver at sige det til.“

„Det kan være sandt, jeg vil prøve mig,“ sagde

Thaddæa, „og vær vis derpaa, ved den første Leilighed straffer jeg hende.“

„Holdt!“ sagde Stabelbagersten, „Du er dog endnu ikke ganske udstuderet; veed Du hvilket Drefigen, der er det bedste?“

„Nei!“

„Det, som bliver givet uden Fortale og uden Gfirtale, uden Trudsel og uden Straffeprædiken. Saaledes, pass! engang et rigtig Træf, og intet Ord videre derved, det gjør baade Giveren og Modtageren bedst, det bliver varigt.“

„Spørg din Mand, jeg har to Gange i mit Liv givet ham et rigtig Drefigen uden at sige noget, og det glemmer han aldrig. Men at bringe sig og Barnet i en Zuchhe, det være sig før eller efter, det fordærver Forældrene tilligemed Barnet.“

Det havde tilvisse ikke ligget i Barnets Charakter at holde sig saalænge stiv imod Moderen, naar det ikke godt havde mærket Bedstefaderens Utilfredshed, og naar ikke fremmede Mennesker ogsaa havde virket med dertil. Hvor de mødte Ernestine paa Gaden, beklagede de Barnet, at det maatte gaae i denne eller i hiin Kjøle, snart for varmt, og snart for koldt, og: Ah Gud, hvor det er tungt, at Du ikke mere har Din virkelige Moder, og, ikke sandt, Din Stedmoder lader Dig ligge i et Kammer ganske alene? Ah Gud! saadant et stakfels forladt Barn, ganske alene. Faaer Du ogsaa nok

at spise? Siig det kun, jeg giver Dig gjerne noget! Ah! naar Din Moder havde anet det.

Saaledes blev Ernestine altid opholdt, naar hun gik over Gaden, og den skjulte Modstand hos Barnet blev bestandig paany ansjoret. Dertil kom, at Thaddæa ogsaa fandt endeel Dadelværdigt i Barnets Væsen, og søgte at forandre det, som Bedsteforældrene havde taget lettere eller slet ikke revset hende for.

Der gives mange Mennesker, som ere høist taknemmelige for gode Lærdomme, og ikke kunne forsikre nok, hvor godt det gjør dem, og hvor gjerne de lade sig siige Dette eller Hiint af Gen, der mener dem Alt vel. Men der hører et stærkt retskaffent Hjerte til, at fornægte sit eget Væsen, tilmed naar man troer at have handlet i den bedste Mening, og at det kun ligger hos de Andre, at de ikke opfatte det ret.

Det kom engang som en pludselig Aabenbarelse over Thaddæa, da hun sad stille og tænkte: man maa være god imod et Barn, uden at forlange noget derfor igjen. Ja, ja, jeg seer paa min Mand, hvad naturlig Forældrefjærlighed er; han giver dog den bedste Mundfuld bort, ja den sidste, som han har paa Talslerkenen og som smager bedst. Kan kun den naturlige Forældrefjærlighed det, og kan jeg ikke ogsaa? Jeg kan dog være bedre imod Magnus, fordi han er venligere. Skal man da der vente paa Belønning? Det maa være, men man kunde gjøre det samme som den naturlige Moder; derfor ere vi jo Mennesker, derfor

have vi Tanker, og kunne foresætte os Noget for Alvor, og min Svigermøder har Ret, Barnet er mig for fremmed.

Dernæst paalagde Thaddæa Ernestine alleslags huuslige Arbejder. Hun sendte hende ofte i Grønder her og derhen, hun forlangte Noget af hende. Postholderen rystede taus paa Hovedet, men Barnet var fornøiet dermed, for der gives intet mere Lyksaligt for et Barn, end naar det kan vise sin Virksomhed, en vis Selvfølelse, at det ogsaa formaaer Noget; en vis Vigtighedsstilling, som faaer et Stin af Uundværlighed, gjør det saa godt.

(Fortsættes.)

C. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:
 Hr. Strædermester N. H. Krüger.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 45.

Løverdagen den 8de November 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. H.)

(Fortsættelse.)

Saaledes var Ernestine lykkelig og glad ved alle disse Arbeider, indtil medlidende Menneſker evig og altid beklagede hende, at hun maatte være Afſepot hos Stedmoderen, som viſt, naar Ingen ſaae det, puffede og ſlog hende, og Barnet var ſaa ſtikkelig, at det ſlet ikke vilde ſige noget Dndt om ſin ſkrækkelige Stedmoder; man kunde jo knapt bringe et Ord ud af det, men man vidſte nok, hvad det havde at betyde, at det var ſaa ſkye, naar man ſpurgte det om Noget. Naar ſaa Ernestine fortalte, at hun ſov alene i Mørke, maatte

vadste sig selv og klæde sig paa, sloge de medlidende Sladdersøstre Hænderne sammem over Hovedet.

Saaledes blev Barnet altid igjen reven bort fra Moderen, som med al Magt søgte at tilegne sig det. Thaddæa var ogsaa ofte nærved at fortvivle over, at det Svære ikke vilde lykkes hende; men det faste Haab, som hun engang havde udtalt for sin Mand, og som denne holdt fast ved, vendte nu igjen som fra ham tilbage til hende.

Postholderen var igjen saa lykkelig som i sine fulde Ungdomsdage; thi svage Mennesker have det forud for de Haarde og Stærke, at der er en ubestvingelig Forryngelseskraft i dem, netop fordi Alt sætter dem mere i Bevægelse, eller at de egentlig altid staae i en vis ungdommelig Vært.

Postholderen, som man vist ikke kunde sige fri for Svaghed, vandt daglig i mandig Holdning ved Thaddæas Side. Han havde hidtil kun levet i Familievaner, han behøvede ikke at anstrenge sig for at beholde Agtelse og Kjærlighed. Nu, da han vilde vise Thaddæa, at han forstod at handle med Overlæg og selvstændig, vandt han ogsaa virkelig mandig Fasthed.

Kun en eneste Gang gif Thaddæa ind derpaa, da hendes Mand endnu ofte talte om det Forbigangne og satte ud fra hinanden, hvor tung han havde været tilmode dengang og hvor overordentlig lykkelig han nu følte sig, at Alt var blevet saa lyst, saa klart og saa

godt, og i sin Glæde anklagede han sig bestandig selv for, at have forskyldt det dengang.

„Jeg har allerede mange Gange bemærket det,“ sagde Thaddæa, „med Dig er det ganske anderledes end med mig: jeg kan ikke arbejde eller være tilfreds, ja ikke engang sove i et Bærelse, naar ikke Alt omkring mig er bragt paa den behørigte Plads og Sted; Du kan det derimod, og det har ogsaa sit Gode.“

„O! hvor stor Ret har Du ikke, og hvorledes tyder Du ikke Alt til det Gode.“

„Derfor maa vi just begge lære af hinanden, Du vil holde meer paa Orden, og jeg vil ikke meer tage det saa piinlig nøie, som om der stod Nogen bag ved og drev paa. Mig glæder det, hvergang jeg seer Postillonerne spænde saa hurtig om, og de gjøre det dog med den største Ro, og med langsomme Bevægelser; det er langt bedre end urolig Jilsfærdighed, og de blive dog færdig til rette Tid.“

Postholderens Huus havde nu været fuldkommen lykkelig, naar blot Barnet havde ladet sig vinde og Grindringen om det Forbigangne var bleven udjævnet.

Det var ved Enden af Marts, der havde allerede været foraarssklare Dage, og nu laae der igjen dyb Snee, man maatte atter finde sig i lidt Vinter, men det kunde ikke vare længe. Moderen talte med Børnene om, at Stæren allerede havde været der og var forsvunden igjen, man vidste ikke, hvor den nu opholdt sig, og Børnene hørte forundrede derpaa.

Ernestine sad ved Siden af Moderen, hun lærte at sje af hende. Det udfordrede stor Taalmodighed, for Barnet kunde ikke lide dette Arbeide.

Thaddæa sad ved Spinderoffen og spandt, den lille Magnus legede bagved Bordet med Byggeklodse. Moderen var gaaet ud for at besørge nogle Huusholdningsfager; da hun kom igjen var Hørreren reven løs og Spinderoffen i Uorden.

„Det har Du gjort,“ sagde Moderen strengt, „kom her Ernestine, herhen, ganske nær. See hvad Du der har gjort, seer Du, hvilken Umage jeg nu har med at bringe Alt det i Orden igjen? Jeg siger Dig det for sidste Gang, jeg siger Dig, Du bliver straffet, naar Du ikke lader Spinderoffen staae i Ro. Sæt Dig nu og sje videre, ryk Din Skammel herhen ved min venstre Side, at jeg kan see til.“ Og det skete saaledes. Man hørte Intet uden en sagte Snurren af Spinderoffen, og Thaddæa saae en Tidlang ikke til Barnet, at det kunde berolige sig.

Hvem ved hvad der foregaaer i en Barnesjæl? Børnens Ord og Følelser ere ofte underfulde. Der er lydøs Tænken bagved Ordet, der fremvælder ofte Udtalelser, som man ikke vilde troe, naar man ikke selv havde hørt dem.

Thaddæa havde endnu aldrig talt saa strengt til Barnet som idag, endnu aldrig havde det seet hendes Ansigt saaledes, hendes Dje saa fast, saa gjennemtrængende heftet paa sig, og nu maatte der bevæge sig

noget forunderligt op og ned i Barnesjælen, hun klyngede sig saa nær til Moderen, som endnu aldrig før. Var det Frygt eller Kjærlighed der bevirkede det?

Thaddæa følte denne Tilmærmelse, og idet hun tog Haanden fra Traaden og lagde den paa Barnets Hoved, sagde hun kun: „Vær god!“ Derpaa hørte man atter længe intet andet end Hjulets Snurren, og to Hjerter bankede ved Siden af hinanden, og Ingen ahnede, hvorledes de skulde blive forenede.

Den tidlige Foraarssol skinnede varm ind igjennem Binduet, Thaddæa stod op og rykkede Potteplanterne, som hun havde bragt med fra sit Hjem, hen i Solstraalerne. Thaddæa følte et eget Velvære, der gives Diebliffe, hvor vi næsten ligesom føle alt Livs Aande. Hvor det varme Lys maa vederqvæge de smaa Planter og de føle her for første Gang Solen, de ere fremspirede langt herfra, men Solen naaer dem overalt.

Et Minut foldede Thaddæa Hænderne, og ved saaledes at stirre ind i og fordybe sig i de vante Omgivelser, er det igjen, som om det længe tilvante pludselig ligesom bringer en Mænske for Diet. — Dypvoret i Lyset! Og for et Mennekehjerte er Kjærligheden Sollyset. Arme Barn, i hvis spæde Aar dette Sollys ikke skinner.

Det forekom Thaddæa, som om hun maatte søge Noget, hvorved hun, ligesom hun bragte Planterne i den vederqvægende Sol, ogsaa kunde bringe Barnet i den rette Stilling, saa det begreb den Kjærlighed, som

hun offrede det. Hun vendte sig hurtig til Barnet, og Solstraalen skinnede ikke lysere end nu hendes Dø. Uden at see op følte Barnet sikkert dette Blik, for det skjælvende let, men det rørte sig ikke videre og saa sig ikke om.

Ernestines Trods var endnu ikke overvunden.

Moderen var igjen gaaet ud, og da hun nu hurtig aabnede Døren stod Barnet atter ved Spinderokken. Med et raft Skridt og hævet Haand var Thaddæa ved dets Side, hun traf Barnets Kind, saa den brændte.

Der blev ikke talt et Ord. Hun satte Barnet haardt ned ved Siden af sig paa Skammelen, gav det Arbeidet i Haanden uden at tilføie nogen Formaning. Atter dreiede Hjulet sig og Traaden gled gjennem Fingjerne, men hurtigere end Hjulet bevægede sig Følelserne i Thaddæas Hjerte. Det var nu skeet, hun havde straffet Barnet, og det sad ved Siden af hende og hulkede, og atter vare de en lang Tid tause.

Hvem der lægger Mærke til Børn, vil hyppig see, at endogsaa de bedstartede ikke gjerne umiddelbar og ubetinget finde sig i at blive nægtet Noget. Denne bratte Afstjæren af deres egen Willie ved en fremmed, ordnende, er den Selvfølelse, ja den Uresfølelse, der allerede bevæger sig i Barnet altfor meget imod. Nægt det f. Ex. Berørelsen af en Ting, det vil om mulig kun nølende efterhaanden lade af derfra og gjerne endnu engang berøre Tingen, for da ligesom af egen fri Willie at adlyde Forbuddet. Tilligemed bliver der altid,

om man ogsaa har straffet et Barn nok saa retfærdig, en vis Utilfredshed tilbage hos den, der har straffet, og Intet er farligere end i denne Stemning at vilde berolige Barnet og love det noget Godt i Fremtiden eller endog give det. Thaddæa lod Ernestine ret græde sig ud, saa gjerne hun ogsaa havde villet tørre Taarerne. Først efter en Stund, da Ernestine var bleven roligere, sagde hun: „Naar Du er en god Pige, saa faaer Du næste Vinter en egen Spinderok, og jeg vil lære Dig at spinde.“

„Ja, og Moder holder hvad hun lover,“ raabte den lille trohjertige Magnus frem bagved Bordet, og Thaddæa smilte lykfsaligt over denne barnlige Tiltro; for hun havde bragt det dertil, aldrig at love Børnene andet, end hvad man kunde give dem.

Atter var Alting stille i Stuen. Thaddæa følte hvorledes Ernestine klynge sig til hende, ja hun syntes endogsaa at mærke, at hun kysfede hendes Kjole, og nu laae Barnets Hoved virkelig i hendes Skjød. Hun traadte Hjulet langsommere med den høire Fod og Barnet hvilede ved hendes venstre Side og sov; og aandede dybt i Søvn, Thaddæa saae ned paa Barnet og nogle Stropher af en gammel Sangklang i hendes Sjæl:

Hvad er blødere end Fugleduun?

Moderfskjød!

Hvad er sødere end Honningsaft?

Moderbryst!

Og hendes Blik blev bestandig kjærligere, og nu slog Barnet Dinene op og de mødte dette Blik — ja det var et Moderblik, og man kan ikke sige, hvem der gjorde det først, hvem der først bøiede sig ned eller hvem der reiste sig, men man hørte de to Udraab: „Du er mit Barn!“ „Min Moder!“ og en klar Solstraale faldt paa skraa igjennem Vinduet, og Moder og Datter holdt hinanden fast omslynget.

Men Thaddæa blev ikke længe ved saadanne Kjærtegn; hun gik heller over til kjærlig Handling, og Stabelbagerstuen havde heller ikke Uret, naar hun sagde om hende: „I Alt, hvad hun gjør, sporer man det Gode, men man kan egentlig ikke sige, hvori det stikker! Hendes Godhed er som Smørret, der bliver bagt ind i Brødet, det er overalt.“

(Fortsættes.)

C. B.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 46.

Løverdagen den 15de November 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Stedmoderen.

(En Fortælling, oversat efter B. Auerbach af Frøken A. H.)

(Sluttet.)

Thaddæa tog snart Ernestine paa Skjødets og lærte hende at spinde, og da Faderen kom ind og saae forundret paa dem begge, raabte Ernestine med klar Stemme til ham: „Fader, Moder har lovet mig at jeg til næste Vinter skal faae en egen Spinderok, og Moder holder, hvad hun lover.“

. Og i Sandhed, Thaddæa holdt hvad hun havde lovet: Ernestine blev hendes Barn.

Bengepugeren er forlængst død.

Stabelbageren talte ikke meget Godt om ham, for hvad han efterlod sig var saa lidt, at det knapt var Tale værdt, og desuden havde Bengepugeren ogsaa i de sidste Aar hengivet sig til en vis Hellighed, saa at Stabelbageren sagde om ham: „Ja, ja, saaledes er det nu, de gode Aar har han beholdt for sig selv, og de Onde giver han Gud.“

Men det var ikke saa lidt at skjønne paa, at Stabelbageren ikke lod Thaddæa undgaa for, at Bengepugeren have narret ham. Han tilstod ikke for sig selv, at han ogsaa havde bedraget den Afsdøde, men han paastod at Thaddæa var den, der formaaede at udjevne alle Bjerger.

Ernestine er nu Mønstrelærerinde i Neustadt. Den gamle Stabelbager har endnu dandsset med sin Kone paa sin Sønnedatters Bryllup, og gjort megen Spøg derover, at det nu engang ikke gik anderledes: Læreriet lod til at være arveligt i Familien. Man kalder Ernestine ogsaa den smukke Lærerinde, men man seer det da nu kun paa hendes Døttre, hvor smuk hun engang var, endstjøndt ingen af Døttrene kan sammenlignes med hendes slanke Figur; de have alle mere den lille sammentrængte Skikkelse som Mønstrelæreren, der er en Søn af Kjøbmand Stumpf i Freiburg.

Den smukke Lærerinde er nu bleven paany smuk med sine graa Lokker, og en egen Glands, en egen Forklarelse ligger i Ansigtet, naar hun fortæller med

sin dybe Stemme (hun har sunget Discant ved Sangforeningen), at der desværre blandt hundrede Stedmødre, neppe findes een god, sand Moder, som giver Barnet, hvad der er det allernødvendigste: Mandens Moder-melk, der er Kjærlighed. Og naar hun da fortæller, hvorledes hun naaede den højeste Lykke, hvorledes hun først var forstøffet og forstødt for derpaa desto lykkeligere at komme i Himmelen, og hvorledes Thaddæa blev sig lig, ogsaa efterat hun havde faaet egne Børn; ja, hun gjør ogsaa alle sine Tilhørere lykkelige, thi at høre en stærk Sjæls gode Gjerninger, det styrker ethvert Hjerte!

Anecdoter.

„Hvad koster denne Pelerine?“ spurgte en smuk Dame en ung Kræmmer. — „Kun et Kys!“ var det galante Svar. — „Godt, men De er nok saa god at skrive det,“ bemærkede Damen, tog Pelerinen og gif sin Bei.

En Onkel, som endog lod sine egne Børn lide Hunger, spurgte engang sin tiaarige Søn ved Bordet: „Naa, og hvad har Du Lyst til at være?“ — „Mæt!“ svarede den lille Dreng.

To Kardinaler dadlede den berømte Rafael, fordi han efter deres Mening havde givet Apostlene Peter og Paulus for blomstrende Anfigter. „Jeg har,“ svarede Kunstneren stødt, „just taget dem i et Dieblif, hvori de blive røde af Skam over Kirkens flette Bestyrelse.“

En Tjenestefarl vandt en betydelig Sum i Lotteriet, og han fik derefter Lyst til at bevæge sig i bedre Kredse, end han var vant til. Han henvendte sig derfor til sin Barber, som var en „fin Mand“, med Spørgsmaal om, hvorledes han skulde bære sig ad i pænt Selskab. „Træk blot en sort Kjole paa og hold Mund!“ lød Barberens belærende Svar.

G. B.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

- Hr. Cand. polytech. G. Krüger.
- Bogholder H. F. P. Topp.
- Ornamentsffjærer W. B. Dreves.
- Snekermester A. Hansen.
- Instrumentmager A. W. Hansen.

Extract

af

trede Qvartals Regnskab 1862,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

Indtægt.

	Rd.	ß.
Kasse-Beholdningen fra 2det Kvartal d. N.	6471	39
A. Ugentlige Indtægter for Ugebladets 74de Aargang Nr. 27—39 incl.	1117	8
B. Renter af „Bisuben“	11	84
C. Contingenter: Restancer fra ferrige Kvartal 657 Rd. 26 ß. deraf indkommen i 3die Kvartal..... 159 — 20 -	159	20
Restancer af Contingenter ved Udgangen af 3die Kvartal..... 498 Rd. 6 ß.		
D. Rente frie Laans-Uddrag: Restancer fra 2det Kvartal..... 1128 Rd. 22 ß. anviste i 3die Kvartal 1923 — " -		
3051 Rd. 22 ß.		
deraf er indkommen i 3die Kvartal.... 1738 — " -	1738	"
Restancer ved Udgangen af 3die Kvartal 1313 Rd. 22 ß.		
Rd....	9497	55

Udgift.

	Rd.	ß.
1. Pensioner: uaffordrede fra 2det Kvartal 31 Rd. „ ß. anviste for 3die Kvartal... 1308 — " -	1339	" ß.
deraf er udbetalt..... 1286 — 48 -	1286	48
uaffordrede Pensioner ved Udgangen af 3die Kvartal..... 52 Rd. 48 ß. uaffordrede Gratificationer for 1862.... 15 — " -		
2. Tilbagebetalt Laan i Nationalbanken	5000	"
3. Renter til dette.....	44	43
4. Indkjøbt Activ til Selskabets Capitalformue, £ 100 i 1 dansk-englisk 3 pCts. Obligation.....	781	51
5. Ugebladets Trykning med Tillæg af Papir.....	176	30
6. Lenninger i 3die Kvartal	475	"
7. Generelle Omkostninger	52	32
Kasse-Beholdning	1681	43
Rd....	9497	55

Kjøbenhavn, den 30te September 1862.

D. Borgen,
Selskabets Kasserer.

Overensstemmende med Kasse-Controllen.

J. C. Bondrop.

C. N. Laurrup.

C. Rothe.

Wannestad.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 47.

Løverdagen den 22de November 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Tempelherren.

(Af C. v. Wachsmann.)

Slutningen af Aaret Gethusind Gethundrede og Dttehalvfjerdsfindstyre nærmede sig. — En Baabenstilstand, som mere hidrørte fra de kæmpende Hæres Udmattelse end fra en affluttet Overenskomst, var indtraadt; dog truede Krigen hvert Djeblisk med at bryde ud, denne Krig, som næsten havde varet et Aarhundrede, om en Haandsfuld Støv, om sex Fod Jord, en Grav... Men hvilken Grav!... En Udødelig var gaaet frem af den, havde overvundet Tilintetgjørelsen, berøvet Helvede sin Sejer, Døden sin Braad.

Store Skarer vare tidligere trængte frem fra

Orienten, hvilke, udbredende sig snart over det østlige, snart over det sydlige Europa, usorbeholdent erklærede, at det var deres Hensigt, med Sværdet i den ene og Koranen i den anden Haand, at tvinge hele Europa til at underkaste sig Islam. Denne Tro og disse Færer havde ført de første Korsfarere i tusindvis til Orienten, og deres Begejstring gav Anledning til herlige Gjerninger; men i et Tidsrum af mere end tredive Aar havde Omstændighederne forandret sig i høj Grad.

Naar man tidligere saae fromme Biskopper bære Relikvierne af det sande Kors i Epidsen for Hæren, da lød Feltraabet „det er Guds Villie!“ og Alles Blif vendte sig tillidsfuldt mod det Tegn, af hvilket man haabede at faa Hjælp i Nøden. Naar der var Fare paa Færde kæmpede der i Epidsen for Hæren hvidklædte Eskarer, hvilke man betragtede som en umiddelbar Bistand fra Himlen. Udeblev disse, bestræbte man sig ivrigt for ved Bøn og Faste at forsone den Højstes Vrede, overbevist om, at han, ved snart at lade dem sejre, vilde give dem et Tegn paa sin Tilgivelse. — Alt dette havde i den senere Tid forandret sig meget. Korsets Relikvier bleve endnu, ligesom før, baarne foran de Kæmpende, men disse betragtede det nu kun som en forældet Skik; Fleertallet spottede dette hellige Tegn og gjorde det latterligt. Der blev sluttet Fred med Sarazenerne, men den blev ligesaa ofte brudt; hvergang blev Freden tilbudt fra de Christnes Side og hvergang til Skam for dem. Fjenden begyndte efter-

haanden at ringeagte Korsfarernes Hær, og dette var endnu mere Tilfældet med deres Fyrster. Enhver af dem blev snart mistænkt for, snart overbeviist om den skammeligste Troløshed, den skændigste Bestikkelighed. Blev Kampen fornyet, fulgte Nederlag paa Nederlag, og et Djevidne, den ædle Erkebisp af Tyrus, sagde allerede dengang, at det var vjensynligt, at Herren, deres Gud, havde vendt sig fra dem.

Balduin den Fjerde, en Yngling paa tyve Aar, sad dengang paa Gottfried af Bouillons Trone. Han manglede ikke naturlige Talenter, han elskede ogsaa Vidensfaberne og havde gjort betydelige Fremskridt saavel i dem, som i ridderlige Øvelser, men det vigtigste Træk i hans Character var Svaghed, en Fejl, som blev gjort uhelbredelig ved hans Hovmod og Indbildskhed. Han havde desuden allerede fra sine Drengenaar lidt af en af de skrækkeligste Sygdomme, nemlig Spedalskhed, og til Trods for Lægernes Hjælp tiltog denne Sygdom mere og mere.

Der findes neppe nogen af Fortidens store Mænd, med Hensyn til hvem de Samtidiges Vidnesbyrd er saa overensstemmende, som om Balduins Modstander Salah ed din, Sultan af Ægypten og Damascus. Han nedstammede fra Kurderne, et tappert og gjæstfri Bjergfolk. Saavel de Christne, der vare besejrede af ham, som Muselmændene, hvem han havde gjort berømte roste højt hans milde Sæder, hans Gærmildhed og Naade mod Ven og Fjende. Hans Dannelselse oversteg

langt den Tid, hvori han levede, og han vilde gjerne have været en Ben af Kongeriget Jerusalem. Men hvorledes kunde der tænkes paa et Forbund med en Herster, der som han var afhængig af sine Vasaller, naar Krigere, som kun havde deres egen Fordeel for Dje, uafsladelig søgte at bekæmpe hinanden. Det var især de to Ridderordener, Tempelherrerne og Johannitterne, som paa denne Tid stode fjendtligt mod hinanden. Roger du Moulin var Stormester for de Sidste. Han var en tapper og aandrig Mand, men det var bekjendt, at Intet var ham helligt, naar det stod i Vejen for hans Hensigter eller hindrede ham i at hevne sig paa sine Fjender. Engang troede han sig fornærmet af Patriarchen. Da Johannitternes Pallads stødte tæt op til den hellige Gravs Kirke, befalede han, at man, naar Patriarchen var gaaet ind i Kirken for at besørge den store Messe, skulde ringe med alle Klokkerne, lade Krigsmusiken lyde og gjøre den skrækkeligste Tummel for at hindre Oldingen i sit Forsæt, og det lykkedes kun med stor Møje at forebygge en Kamp ved selve Forløserens Grav. Denne Mand, saavelsom Sene-schallen Honfroi af Toron, der tidligere havde staaet i en forræderisk Forbindelse med Saladin, vare for Tiden Kongens Yndlinge. Ifølge disses Raad udbrød Krigen paany. En Sejer, der blev vundet den 25 November, lignede den sidste Opblussen af et Lys, som truede med at slukkes for bestandig.

Paa en af de varmeste Dage i August Maaned reed henimod Solens Nedgang fire Ryttere, nemlig to Riddere og to Baabendragere, henad en Højslette, som ligger paa den indre Side af den Bjergkjæde, der i en Afstand af en halv Miil omgiver den vestlige Side af det døde Hav. — Egnen var skræffelig. Uden at vække den Anelse om Uendeligheden, som Synet af det rolige Hav eller den ubegrændsede Drken frembringer i den Rejsendes Sjæl, besad den dog alt det Skræffelige ved de Egne, i hvis Midte det hellige Jerusalem, denne Drkenens Dronning, troner.

Det ensformige Syn af de hvide Sandhøje, uden Træer, uden Skygge, uden Græs, frembød kun en skræffelig Drk, hvori Vejen ikke saa meget blev betegnet ved Kamelernes brede Fodspor, som ved de enkelte afgnavede Buske. — Det var snarere de trætte, daarlige Heste, der kun hævede det udmattede Hoved, aabnede de brændende Dine og oppustede de fortørrede Næseboer, naar en svag Lustning fra Havet medførte et Dieblisk Kølighed, end Agtelse for deres Herrers Samtale, som bevægede Baabendragerne til at holde sig i nogen Afstand bag Ridderne.

Uagtet Dragten frembragte en vis Lighed mellem Ridderne, var deres Ydre meget forskjelligt. Den ældre, en midaldrende Mand, vilde i en Bodsfærdig Dragt have lignet den ældre florentinske Skoles skjøne Stikkelfer. I det smalle, blege Ansigt laa et Udtryk af Forsagelse, som blev endnu mere fremhævet ved de

fast sammenflemte Læber og Hestehaarsskjorten, som stak frem fra Brystharniskets Krave. I denne Henseende dannede hans yngre Ledfager en fuldkommen Modsætning. Han var endnu i sit Livs Baar, høj, rank og kraftig, og man kunde have kaldt hans Ansigt skønt, dersom det Udtryk af Dristighed, som var fremherskende deri, ikke ofte i Samtalens Hede var gaaet over til Hormod og Haan. Begge Ridderne talte om noget, der, som det syntes, bragte den Yngste i en heftig Bevægelse.

„Siig hvad I vil, Gerhard,“ raabte han, og strammede Hestens Tøjle; „I vil dog ikke kunne overbevise mig om, at jeg har handlet urigtigt. . . Naturligvis,“ vedblev han med et spottende Smil, „bedømmer Eders Blissdom Handlingen efter Udfaldet, og tænker Mesteren ligesom I, da er jeg fortabt.“

„Siig hellere frelst,“ svarede den Anden rolig. „Jeg vilde ønske han kunde see med mine Øjne, men dette tør jeg ikke haabe, efter hvad jeg har hørt.“

„Saa siig mig da hurtigt, hvad I har hørt,“ raabte den Yngre utaalmodigt, „det vil gjøre Ende paa vor Uenighed, som forøvrigt vilde have været overflødig, dersom I før havde læst mindre i Eders Brevier og derimod talt noget mere.“

„Da jeg,“ sagde Hin, uden at lade sig vildlede af den Andens Bemærkning, „forrige Søndag kom hjem fra den hellige Gravs Kirke, hvor jeg havde holdt min Bøn, sagde en tjenende Broder, at den høj-

værdige Mester havde sendt Bud efter mig, og flere Gange ladet spørge, om Gerhard af Avesnes endnu ikke var kommen. Jeg ilede derhen og erfarede, at en af Kongens Kammerherrer og den tykke Marschal Boisgelin, besøgte sig hos ham. Jeg ventede længe, og hørte Mesteren tale heftigt, et sjældent Tilfælde, som ikke plejer at være hans Skik. Endelig blev Døren aabnet og Herren ledsagede Begge gennem Salen. Han var meget bleg, som sædvanlig, naar han er vred, og medens de gik, sagde han til Kammerherren: Afbefal mig til Hans Naade og sig, at jeg vil gjøre hvad der er rigtigt; men til Johannitteren sagde han i en barsk Tone: Siig min Broder af Johannitterne, at Tempelordenen har ingen Skatte! Hvad den har, erhvervede den sig med Blod, og kun med Blod giver den det fra sig!... Derpaa saae han mig, og sagde: J iler strax til Kama ved det døde Hav; der fængsler J Broder Robert de San Albano, dog tilsejede han med Gfstertryk, der behøves ingen Lænker og J kan lade ham beholde sine Baaben."

"Nu, seer J det?" raabte Robert. "J veed jo selv, hvor streng Mesteren er i saadanne Tilfælde; og her, hvor der, som J selv har sagt, kunde være Tale om Livet, skulde han lade den Fængne beholde sine Baaben? Det er utænkeligt."

"Men," sagde Gerhard af Avesnes, "maaske kunde Herren have gode Grunde"...

"Hvilke, dersom J behager?" raabte Robert heftigt;

„dog ikke for at give mig Lejlighed til at flygte? See, min gode Broder, Mesteren er en højtæret Mand, en Mand, som Konger og Fyrster kalde Broder, men saa mægtig er han dog ikke, at Robert Saint Albano skulde tage Flugten for et Ord, som han først skal sige. Jeg vil træde frem for ham, jeg vil tale beskedent, som det sommer sig en Ulykkelig, men ogsaa fast, som en Mand, der føler sig overbevist om at have villet det Bedste.“

„Har I allerede seet Mesteren?“ spurgte Gerhard fort.

„Hvorledes kunde jeg det?“ sagde Robert. „I veed jo, at jeg kun har været eet Aar i dette Land, og dette lange Aar tilbragte jeg deels i Alkon, deels i den ulykkelige Fæstning.“

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Hr. Slagtermester J. A. Trempenau.

— — S. A. Jørgensen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 48.

Løverdagen den 29de November 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Tempelherren.

(Af E. v. Wachsmann.)

(Fortsættelse.)

„Seg tænkte det nok,“ svarede Ridderen af Avesnes, med et flygtigt Blik paa Unglingen. „Derfor synes J det er saa let at staa for den stille Mand, som har Lovens Dine og Rolighed. — Prøv det imidlertid engang, og dersom der hviler saameget som et Senops-korns Bægt af Brøde paa Eder, vil det blive til et Centner ved Bevidstheden om, at den, som aldrig selv har trængt til Tilgivelse, vanskeligt tilgiver Andre.“

„Tillad, ædle Herre,“ sagde nu den ene af Rytterne, idet han med nogle Sporestød drev sin trætte

Hest midt hen imellem Ridderne; „jeg har allerede i lang Tid været bange for at vi havde taget Fejl af Bejen, men nu er jeg ganske vis derpaa. Bejen, paa hvilken vi nu ere, fører langs Havbredden hens imod Badestedet ved Jordan, hvilket Hedningerne kalde Jakobs Badested, og selv om vi saa hurtig som muligt vende om, for at finde den rette Vej før Natten bryder frem, kunne vi dog ikke naae Klosteret Sanct Saba, før Midnat. Desuden,“ tilføjede han efter at have betænkt sig lidt, „ere vi kun en halv Miil fra den Vej, som fører fra Havbredden ved Deir el Schaytan til Sanct Saba.“

„Saa kunne vi,“ sagde Ridder Gerhard betænksomt, „ride ved Maaneskien tilvenstre over disse Høje — —“

„Det er umuligt, ædle Herre,“ svarede Baabendrageren. „Enhver Østenvind bevæger dette Hav af Flyvesand, som kun formaaer at bære Gazellens og Schakalens lette Fod; det er bedre at blive hvor vi ere.“

„Dg sulte og tørste omkaps med vore Heste?“ raabte Robert. „I Sandhed, et herligt Raad. Men nævnede Du ikke et Sted, hvorledes kaldes det?“

„Derom kan Godefroi give den bedste Underretning,“ raabte den yngre Baabendraget.

„Det er en gammel Ruin,“ svarede Godefroi ærgert, „maaske Resten af et Kloster fra Kong Gottfrieds Tid; Fjellaherne her i Egnen kalde det Satans-

klosteret, maaske fordi det, som de sige, ligger lige for det Sted, hvor Sodoma har staaet. Forøvrigt fortjener Stedet dette Navn, thi det beboes af en forrykt Eremit, som det er ligesaa vanskeligt at komme ud af det med, som med den Patron, hvoraf det bærer Navn."

"Han modtager os nok," sagde Ridder Gerhard. "Vi forlange jo ikke andet end Hvile og Huusly til imorgen tidlig."

"Jeg forlangte heller ikke synderlig mere," svarede Godefroi, "men desuagtet kastede han mig henimod Muren, saa jeg aldrig i mit Liv vil glemme det. Jeg saa mig kun lidt om i de forskjellige Afdelinger af Eremitbyten, og saa --"

"Saa havde han fuldkommen Ret til at kaste Dig ud," sagde Robert afbrydende. "Men lad os ile, Solen er nær ved at gaa ned."

De Rejsende havde netop naaet den omtalte Vej, og vendte sig nu tilhøjre, henimod Havbredden, som skjultes af en Række Høje, mellem hvilke en stejl Huulvej snoede sig. Hestene formaaede kun med Møje at flattré opad Bejen, og denne Egn vilde næsten have seet endnu mere øde ud end Stien gjennem Orkenen, dersom ikke nogle af Luften brunede Klipper, som ragede frem af Sandet, havde frembragt en, om end ikke behagelig Afsværling.

Endelig havde de naaet det højeste Punkt og da Bejen drejede om et Klippehjørne, betraadte de en

Plateau, som laa højt nok til at man kunde oversee Egnen i hele dens Udstrækning. De Rejsende standsede uvilkaarligt Hestene og lod Blikket svæve hen over en Egn, der er saa ejendommelig, at neppe noget andet Punkt paa Jorden kan sammenlignes dermed.

Foran dem laa en stor, øde, udyrket Dal, som kun frembragte nogle Buske, hvis bladløse Grene, der vare farvede sorte af den med Saltdele mættede Luft, neppe vare istand til at beskytte nogle Planter af Salsola- og Salicornia-Arten for Solens Hede. Midt i denne Dal fandtes en Sø, som strakte sig langt bort i det med Taage omhyllede Fjerne, og hvis tunge, ubevægelige, endnu aldrig af et Skibs Rjøl gjennempløjede Vand udsendte pestagtige Dunster, som lagde sig trykkende for Brystet, og som paa nogle Steder hævede sig lig Søjler, medens de paa andre steg ivejret som Dampen af en kogende Kjedel og undertiden samlede sig til besynderlige Former over det sørgelige Bands vidtstrakte Flade. En Flod, hvis gule, mørke Vand kun med Møje væltede sig frem i det dybe, af nogle bladløse Piletræer omgivne Leje, syntes at tilføre den uhyre Kjedel Næring. Hin Sø er det døde Hav, denne Flod er Jordan.

En skrækkelig, rædselsfuld Tavshed hvilede over Egnen. Intet levende Væsen befandt sig i Nærheden af disse Bredder, paa hvilke en tusindaarig Forbandelse havde hvilet og syntes at vedblive at virke. Selv den letfodede Gazelles og den forfølgende Schakals Spor

ophørte ved Randen af disse Bænde, der ere for bittere til at vederkvæge en af Tørst hensmægtende Skabning.

Solen var nærved at gaa ned, og dens sidste Straaler belyste den paa den østlige Side af Søen ligesom de Rejsende liggende arabiske Bjergkjede, der, saavel som Uvejrsfkyerne, der trængte ind mellem dens Kloster, skinnede som en mørkerød Ild, og fastede sit Gjenskin paa de af Havet opstigende Dampfkyer.

De Rejsende fortsatte tavse deres Vej, og efterat de i nogen Tid havde redet ned ad en temmelig stejl Sti, befandt de sig ved Indgangen til en forunderlig Bygning, som laa ved Bredden af Søen. Det var de forfaldne Levninger af et gammelt Kloster, som øjensynligt var bleven bygget under det første Korstog, og man saa let, at Bygmesteren ved Opsørelsen af denne Bygning ligesom ved alle Klostrene i Orienten, havde taget mere Hensyn til en gunstig Beliggenhed, for at kunne forsvare sig mod Angreb, end til indre Bekvemmelighed og ydre Skjønhed. Dette syntes Særdeles at være Tilfældet her, og Opnaaelsen af dette Djemed var ikke faldet Bygmesteren vanskeligt, da Grupper af stejle Klipper, som kun hist og her vare forbundne med Mure, omgav det Hele med et Udenværk, som en ganske lille Besætning med Lethed kunde forsvare mod en overlegen Magt. Den indre Deel af Bygningen var næsten aldeles skjult af denne naturlige Muur og i nogen Afstand saa man intet andet, som tydede paa et beboeligt Opholdssted, end en næsten

kegleformig Hytte, der var opført af uregelmæssigt sammensøjede Steenblokke. Denne Hytte laa paa en Klippe, som ragede ud over Vandet, der havde vadsket Jorden bort under dens Grund, og den stod kun i Forbindelse med Klosterruinerne ved en neppe nogle Fod bred Klipperyg.

De Rejsende søgte længe efter Indgangen til Bygningen, thi Godefroi erklærede, at han efter saa lang Tids Forløb ikke kunde erindre Localiteterne, især da han kun havde været der saa kort, men endelig opdagede han i Baggrunden af en temmelig smal Kløft den faste, mægtige Port, hvorover der var anbragt en af Svinden brunet Steen, paa hvilken man nu neppe kunde see de to Løver, Greverne af Toulouses Baaben.

Porten var fast tilluftet fra den indvendige Side og intet levende Væsen viste sig, skjøndt de Rejsendes Banken og Ralden blev stærkere og stærkere i samme Grad, som de bleve mere utaalmodige.

„Lad os selv aabne Porten,“ raabte Ridderen af Sanct Alban utaalmodigt; „det vilde være en Skam, om fire bevæbnede Mænd skulde tigge ret længe om at komme ind!“

Ved disse Ord tog han raff fat paa Arbejdet, men indsaae snart, at det vilde falde ham meget vanskeligt eller rettere sagt umuligt, da Porten efter den Tids Krigsstik var luftet og tilspærret efter Kunstens Regler. — De Rejsende havde netop fordoblet deres

sidste Anstrengelser, som man plejer at gjøre, naar man halvvejs har besluttet at opgive et eller andet Foretagende, da lød en barsk Stemme tordnende ned fra en Klippeaffats, som hidtil var undgaaet deres Dpmærksomhed.

„Saa sagte,“ raabte den, „saa sagte, I Herrer! for Fanden, I have nok Hastværk!“

Ridderne saae op og fik nu Dje paa en Skikkelse, som tog sig mærkværdigt nok ud i den glødende, røde Aftenbelysning. Foran dem stod nemlig en stor, stærktbygget Mand, som var mere end halvtredsindstyve Aar gammel. Et tykt, krøllet Skæg skjulede for en stor Deel det mørke Ansigt, som man desuden ikke rigtigt kunde see nedefra, og Aftenvinden legede med hans filtrede Haar. Han bar en Gneboers Dragt, ligesom den grove, brune, med et Reb sammenholdte Kutte indtil den korte Kappe af graa, laadne Gedeskind. Men uagtet han var klædt som en Gneboer, lignede hans Holdning dog mere en Krigers, og hertil bidrog en Flitsbue og nogle Pile, som han holdt i Haanden, vistnok ikke lidet.

Synet af denne Mand var saa uventet, at de Rejsende øjeblikkelig afstod fra deres Forehavende og stirrede paa ham, uden at svare.

„Naa, I Herrer!“ vedblev den Fremmede efter en kort Tavshed, i en ubehagelig, næsten spottende Tone og med en særegen Accent, „I have jo saa travlt, som om Saladin selv var efter Eder, men des-

uagtet maa jeg bede Eder sige mig et Par Ord om hvorfra I kommer og hvorhen I skal. Fremfor alt," tilføjede han, idet han spændte Flitsbuen og holdt en Piiil i Beredskab, „vil jeg bede Eder om at tage Eders Hjelme paa, thi her blæser undertiden en forbandet skarp Søvind, som let kunde gjøre Eder svimle i Hovedet."

„Det lader til, at I ogsaa her viser Gjæstfrihed efter Eders Lands Skik," sagde Robert leende og i det spanske Sprog, „thi I maa være en Castilianer, eller idetmindste en Biskayer; men selv i Spanien findes der vel ikke let Noget, som lukker sin Dør for Tempellets røde Kors."

(Fortrættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaæde:

Hr. Instrumentmager J. Thiele.

— Dreiermester L. H. Holm.

— Toldassistent J. N. Dahl.

— Skolebestyrer G. F. Holst.

Froken G. H. Reichinger, Kammerassessor Meichingers Datter.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 49.

Løverdagen den 6te December 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Tempelherren.

(Af C. v. Wachsmann.)

(Fortsættelse.)

„Det gjør den ene Christen heller ikke for den anden,“ sagde Gerhard formildende. „Forøvrigt maa I give os Huusly for denne Nat, os og vore Heste. Vi kunne vel nok engang komme til at gjengælde denne Venfkabstjeneste.“

Efter en kort Overvejelse forlod den besynderlige Skikkelse Klippen, og snart hørte man i det Indre en Vindebro blive hidset ned og en Knirken af Hængebjælkerne, som bleve tagne bort.

Lavse betraadte de Rejsende en indre Gaard, og

Eneboeren luffede paa den omhyggeligste Maade Porten igjen.

„J maa have været en Krigsmand, Gamle,“ sagde Gerhard af Avesnes venligt, „kun en saadan kunde saa regelret bringe Broen, Bjælkerne og Pallisaderne i Orden igjen, og dette stærke Gitter, ved Indgangen derhenne, beskytter Eder endnu, selv naar aaben Magt allerede er trængt ind i denne Gaard.“

„Aaben Magt, siger J?“ svarede Eneboeren. „Ganske rigtig; det er heller ikke den jeg frygter. Men Forræderi, mener J; ikke sandt? Mod dette beskytter hverken Gittere eller Laase.“

Under denne Samtale var Ruinens Beboer traadt ganske nær hen til Ridderen, og da en af Maanens Straaler brød igjennem Uvejrskyerne og for et Dieblif belyste Gruppen, kunde man tydeligt see, hvor skarpt han lagde Mærke til det Indtryk, hans Svar muligen havde gjort paa Ridderen. Den Gamle syntes øjensynlig beroliget, da denne med saa Ord bemærkede: „at det var jo bekjendt, at Sarazenerne ikke tilføjede Gremiterne noget Ondt, eftersom den christne Hær viste samme Ekaansel mod de muhamedanske Santoner og Fakhirer.“ — Efterat Eneboeren havde anvist Selskabet et beskyttende Sted, under en fremspringende Klippe, til Mattely for Hestene, gif de, ledsagede af ham, gjennem den øde Klosterkirke, hvorigjennem Vejen, som han sagde, førte til hans Bolig.

Kun Levningerne af Højalteret og en Række i

Bæggen indmurede Gravstene erindrede endnu om Stedets Hellighed. Sakristiet var bedre vedligeholdt; dog rustede Søvinden i de brogede Binduers tildeels sønderflagne Ruder.

„Her maa I holde Eders Natteleje,“ sagde den Gamle, idet han pegede paa en Bunke tørt Tang; „men i Forvejen maa I tage til Takke med det, som findes i min Hytte.“

„I indlogerer. Eders Gæster fordømt lustig,“ raabte Robert muntert. „Skulde der maasse ikke findes en lunere Plads i Eders Bolig?“

„Der spiser man, her sover man,“ svarede den besynderlige Bert, i en barsk, bydende Tone, der paa-faldende kontrasterede med hans Stilling. — „Desuden,“ tilføjede han med et haanligt Sideblik, „strejfer Emiren af Kossair, Ibrahim el Sudawi omkring her i Egnen med to hundrede Dromedarer. I indsee altsaa nok, ærede Herrer,“ vedblev han leende, „at min simple Hytte vilde blive for lille til saamange fjære Gæster, dersom Muselmændene fik i Sinde ligeledes at ville tilbringe Natten her.“

„I vilde altsaa aabne Porten for Sarazenerne?“ sagde Gerhard overrasket.

„Ja, hvorfor ikke?“ spurgte Eneboeren. — „Men vær kun rolig,“ tilføjede han med Bitterhed; „selv i dette Tilfælde vilde Gæsteretten være Sarazenerne hellig. Det var en Tempelherre, som dræbte Assassinerne's Gesandt.“

Uden at give sine Gæster Tid til at svare, gif han videre og førte dem gennem en af Sakristiets sammenfaldne Nicher ud i det Frie. De befandt sig nu paa en smal Klipperand; til højre og venstre laa Søen, som nu begyndte at blive urolig, og ligesom dem, paa en bred Klippeflade, laa Gremithytten, hvis ydre Form lignede en uhyre Bifube. Hytten var opført af den porøse, lavaagtige Steen, som endnu i vore Dage kaldes „Mosessteen“, og som, da den er aldeles gennemtrængt af Asphalt, kan brænde i lang Tid uden at blive tilintetgjort af Ilden.

Den indvendige Deel af Hytten var fattig, men reenlig. Et plumpt Bord, en lignende Bænk og en Bedestammel udgjorde hele Meublementet; en Flitsbue og et uhyre Ridderskræd til at føre med begge Hænder, vare de eneste Prydelser; og et Gardin, som skjulede Baggrunden samt to Lys, som brændte i Nærheden deraf, hentydede paa, at der bag Gardinet var et lille Alter eller et Helgenbillede. I en lille Niche, der tjente til Gamin, ulmede noget tørret Tang, som den Gamle snart bragte til at blusse op i lys Lue.

Hidtil havde Berten og Gæsterne kun talt med hinanden i Mørke og Maanefin, men nu oplyste den brændende Tang Bærelset med et klart blaaligt Lys.

„Tag Plads, ærede Herrer,“ sagde Gneboeren, idet han pegede paa Bænken; men de sidste Etavelser af hans Ord hændede og hans Arm forblev i dens hævede Stilling, da hans Blik faldt paa Robert; det var som

om han havde seet et Spøgelse. En gusten Blegghed udbredte sig lidt efter lidt over hans Ansigt, Dine syntes at staa stille i deres Fordybninger, han lignede et Liig. Den særegne Belysning fra den faltholdige Tang forøgede endnu mere denne skrækkelige Lighed.

„For Guds Skyld!“ raabte Robert, afbrydende Stilheden, „hvad fejler J? — J ligner jo en Død!“

„Virkelig? — Nej virkelig?“ — raabte Gremitten og lo vildt. „Seer J, Herre, det er jo morsomt, thi tænk engang, J ligner ogsaa En, som for længe siden er død. — Dog lad os ikke tale derom, her, ved Bredden af det Vand, som bedækker fem Byer, her, hvor Tusinder sank ned i et Dyb, der er bundløst og dog ikke dybt nok til at skjule dets Rædsler, her bliver ogsaa det Overordenlige almindeligt.“

De sidste Ord udtalte han med mere Fatning, men man indsaae nok, at han lagde en Betydning deri, der, som det syntes, kun var forstaaelig for ham alene; der laa ogsaa et besynderligt Udtryk i hans Ansigt, omtrent som det stille Vandid, der bliver vækket, naar man tilfældig kommer til at omtale den Idee, som frembragte det.

Skjøndt Gneboerens Dine bestandig vendte sig til Robert, naar det kunde ske ubemærket, opstod der dog snart et venstabeligt Forhold mellem de tre Mænd; Gremitten hentede et Kruus af den rødlig, champagneagtige Biin, som endnu bliver dyrket i Nærheden af Jerusalem, samt nogle Rager af Ochurrameel, der lige-

ledes endnu er det sædvanlige Næringsmiddel for Palæstinas fattige Beboere.

Gerhard tog nogle Mundfulde af dette Brød, men afflog Bertens Indbydelse til at drikke Viin, fordi det, som han sagde, stred mod Tempelherrernes Regler; „men,“ sagde han til Robert, „dette maa ikke afholde Eder fra at tage for Eder, thi Loven indrømmer Syge og Fangne en Lædsedrik.“

„Er Ridderen fangen?“ sagde den Gamle. „Maa jeg spørge om Aarsagen, og tillader I, at jeg ligeledes spørger om Eders Navn.“

„Jeg hedder Sankt Albano,“ svarede Robert, med et let Buf; „og jeg behøver ikke at skjule Grunden til mit Fangenskab; det er mig endog kjært, at I spørger derom; I skal være Dommer mellem mig og Gerhard af Avesnes.“

„I er altsaa Ridderen af Avesnes?“ spurgte Gneboeren med en agtelsesfuld Mine.

„Ja,“ svarede Gerhard.

„Ham, som Sarazenerne heftede til Korset, for at han skulde bekjende sig til Islam, og som Saladin benaadede af Hensyn til hans Standhaftighed?“

„Ja,“ sagde Ridderen.

„See,“ sagde Robert smilende, „derfor er han saa streng ved Andres mindre Fejl. Men sig mig fremfor Alt, kjender I Tempelherren Odo af Saint Amand?“

„Om jeg kjender ham?“ raabte den Gamle, idet hans forrige Vilddhed syntes at vende tilbage; dog

snart tilføjede han beroliget, „jeg kjender ham kun lidet; — kun af Dmtale.“

„Det er Skade,“ sagde Robert, „thi vor Strid drejede sig egentlig om den Maade, hvorpaa mit Fangenskab vilde ende, med Tabet af min Kappe i et Tidsrum af tre Dage eller ved at miste Hovedet for bestandig. Dog lad mig komme til Sagen. — Det er nu eet Aar siden jeg landede i Akkon; hvorledes jeg kom derhen, skal jeg maasse nok fortælle Eder, dersom I ønsker det. Den Kjedsomhed, jeg der leed, vil jeg erindre saalænge jeg lever. Fra Dag til Dag ventede jeg at blive kaldt til Hæren, og blev hjertelig kjed af at ledsage smaa Skarer Pilegrimme fra Akkon til Joppe og derfra tilbage igjen. I denne Stilling var det mig en Glæde, da jeg erfarede, at jeg var bestemt til at befale over den lille Fæstning Mar Hannah ved Foden af den arabiske Bjergkjæde. Der, tænkte jeg, gives maasse noget at gjøre; maasse forvilder en Skare af Sultanens Hær sig derhen, med hvem det er værd at binde an. Nu, mit Dufte gik i Opfyldelse. Som I veed, gavnede Kongens Sejer ved Ramlah os kun lidet, fordi man undlod rigtigt at benytte sig deraf. Sultanens Broder, Thuranschah, hærgede det flade Land mellem Bjergkjæden og Paneas, og snart var min gamle Fæstning for lille til at modtage alle de Flygtninge, som Raabet: Sarazenerne nærme sig, førte derhen. Mellem Flygtningene befandt sig ogsaa Greven af Tripolis Søster med sin Niece, Isolde

af Toulouse. Hedningene havde spærret Tilbagevejen til Iberia. En Skare Kurder var allerede i Nærheden af Fæstningen, da kom endnu nogle af Johannitterordenen. Endeel af deres Heste vare belæstede med Guld, og de forlangte at komme ind, fordi det syntes dem umuligt at naae Comthuriet i Sidon. Jeg havde gjennem en Landmand erholdt Ordre til at undgaa en Kamp med Fienden, estersom Reinald, Herre til Sidon, allerede var i Begreb med at samle Undsætning. Da tænkte jeg: Nu er det Tid til at erhverve Berømmelse og evig Ære! Alt hvad der levede i Fæstningen blev bevæbnet, og da Reinald nærmede sig, gjorde jeg et Udfald.

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlem i Selskabet er foreslaaet:

Jomfru G. W. Schertig, Datter af Slagtermester Schertig.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsfindstyvende Aargang.

Nr. 50.

Løverdagen den 13de December 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schultze.

Bekjendtgjørelse.

Mandagen den 29de December 1862, Efter middag Kl. 5, afholder Selskabet en Repræsentantsamling i Efterslægts-Selskabet's Gaard paa Østergade Nr. 54, hvortil Dhrr. Repræsentanter herved indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 9de December 1862.

J. C. Bondrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

Tempelherren.

(Af C. v. Wachsmann.)

(Fortsættelse.)

„Kurderne, som omringede os, bleve adspredte og jeg drev Alt foran mig, for at give Brødrene Luft. Hedningene flygtede til alle Sider; da kom deres Hovedtrop, ført af Sultanens Broder selv. Paa den ene Side trængte henimod Jordan af Ridder Reinald, paa den anden Side heftigt angrebet af min lille Skare, blev der intet andet tilovers for ham end at overgive sig eller dø. Jeg var allerede i Nærheden af Thuranschah og kjendte ham paa hans frigeriske Smykke, da ramte et Kolbestød mig i Hovedet; jeg sank af Hesten og mit Fald var Signalet til mine Folks Flugt. Bevidstheden forlod mig. Da jeg kom til mig selv, befandt jeg mig i Ridder Reinalds Telt. Jeg ønskede mig Døden, da jeg erfarede, at Fjenden endnu den samme Nat med Storm havde taget den svagt bevogtede Fæstning.“

„Da Fruentimmerne?“ spurgte den Gamle; „og Johanniternes Skatte?“ —

„Mind mig ikke derom,“ svarede Robert, idet han bedækkede Djnene med Haanden; „de faldt i Fjendens Magt.“

„Da desuagtet haaber I, at Ddo skal betragte den dristige Tanke, at tage Saladins Broder tilfange,

som en Undskyldning for Tabet af Johanniternes Skatte, Kvindernes Fangenskab og Tabet af Fæstningen? — Nu, I er stærk i at haabe, det tilstaaer jeg.“

„Saaledes som jeg tænker mig Ddo,“ svarede Unglingen med Barme, „saaledes som jeg tænker mig den Mand, der staaer lig en Ræmpe i denne usle Tid, vil han ikke anvende en saa lav Maalestok at bedømme Gjerningen efter dens Udfald. Hvo kan sammenlignes med ham, her i denne tankeløse Færden, her i dette Land, som man kalder det hellige. Han er en Mand, som forstaaer at gjøre Forskiel mellem den gode Villie og det uheldige Udfald. Men, sandt nok, det er kun ham alene som forstaaer at gjøre en saadan Forskiel, og det vilde være ude med mig, dersom han tænkte som de andre lave Sjæle. Hvor denne ridderlige, kongeligt sindede Dding staaer højt over de andre Fyrster her ved Hæren! See Skjoldene, som ere ophængte i Gravkirken hithenne; de minde Eder kun om Nonnerne af Occidentens ædlestes Familier, men de, som vandt disse Skjolde, vilde røme over deres Sønners Færd. Har Kongeriget Jerusalems Historie i de sidste halvtredstindstyve Aar ikke været en Historie fuld af Svagthed, Skændsel, Troløshed og Svigten af enhver Dyd! Nævn mig, foruden Tempelmesteren Ddo, endog kun en eneste af vore Fyrster, der ikke har været bekjendt for at modtage Guld af Sultanen. Og Kong Balduin. — Ved Gud, man veed ikke, om man skal be-

klage denne Yngling eller foragte ham, som Sarazenerne gjøre."

"Eders Ddo af Saint Amand staaer altsaa over alle de Andre?" sagde Eneboeren spottende.

"Det gjør han," svarede Robert, "og allerede af denne Marsag vilde jeg ikke flygte, selv om der virkelig fandtes et Sted, hvor Mesterens stærke Arm ikke kunde finde den bortløbne Tempelbroder. Men hvor skulde man finde et saadant Sted? Vor Orden er mægtig i ethvert af de christne Lande; der vilde ikke være nogen anden Udvej for mig end at flygte til Sarazenerne."

"Til vor Religions Arveffender?" raabte Gerhard forfærdet. "Hvad tænker I paa! Nej, Gud forbyde det."

"Og dog fægter mangen en god Christen paa den Side, som, naar man rigtigt overvejer det, vel ogsaa er den retfærdigste," sagde Robert smilende; "men vær kun rolig, gode Broder, saavidt er det endnu ikke kommet."

"J vilde," sagde den Gamle efter en kort Pause, "troer jeg, have fortalt hvad der i Eders endnu saa unge Alder har ført Eder saa langt bort, til dette Land. At slutte efter Eders Navn, maa J være en Spanier."

"Jeg veed det næsten ikke selv; men jeg er rigtig nok bleven opdraget i Bernhardinerklosteret i Segovia. Man fortalte mig, at min Fader var falden i en Kamp i det hellige Land; men det kan ogsaa gjerne

være, at det ikke forholder sig saaledes, thi jeg erindrer fra min tidligste Barndom, som i en Drøm, at jeg engang befandt mig paa en Borg, som Fjenderne indtog med Storm og staf i Brand. En smuk Kone, hvis Udseende jeg ikke rigtigt kan huske, thi det svinder bort for mig, naar jeg gjør mig Umage for at mindes det, holdt mig i sine Arme, medens hun steg op i et Taarn, som fort efter stod i Flamme. Det forekommer mig ogsaa undertiden som om hun derpaa kastede mig ned fra Taarnet, dog veed jeg det ikke med Bestemthed. Saameget veed jeg imidlertid med Sikkerhed, at jeg derefter gjorde en lang Rejse med en fremmed Mand. Vi kom til en Stad, hvori der paa en Klippe laa et gammelt Slot, som ragede højt op i Luften; den hed, som jeg senere hørte, Segovia. Bernhardinernes Prior sagde ofte . . . men Gamle, i dette Øjeblik forekommer det mig, at I har en stor Lighed med den Mand, som bragte mig derhen. Jo længere, jo næjere jeg betænker mig, jo større finder jeg Ligheden."

„Naar Erindringer fra den tidlige Ungdom begynde at tabe sig, skaber Phantasien let andre i Stedet," sagde Gneboeren noget forlegen. — „Men hvad sagde Prioren Don Francesco?"

„Hvor veed I, at Prioren hed Francesco?" sagde Robert hurtigt.

„Hm, det Navn er saa hyppigt i hint Land," svarede den Gamle øjensynligt forvirret. — „Jeg synes,"

tilføjede han med mere Fatning, „at I ogsaa kaldte ham saaledes.“

„Prioren,“ vedblev Robert, „sagde ofte, at jeg burde være Kriger, thi jeg duede ikke til at være Munk. Det hændes ofte, at Tempelherrer tage Mattheherberg i Klosters af den hellige Bernhards Orden. — Da Huuscomthuren ved Templet i Marseille, Roger Saint Alban, engang var paa en længere Rejse og tog ind i vort Kloster, saae han mig, fik mig kjær og snart var jeg den gamle Herres Svend. Comthuren var den Sidste af sin Slægt, han fik mig bestandig mere kjær, og da jeg var fast bestemt paa at blive Tempelherre, sørgede han for, at jeg efter hans Død fik Ret til at bære hans Vaabenskjold og Navn. — Men, Gamle, fortæl os nu ogsaa Noget af Eders Liv, som ganske vist har været rigt paa mangfoldige Begivenheder.“

„En andengang,“ svarede Gneboeren. „Vi stilles jo ikke endnu. Tillad imidlertid, at jeg et Djeblik forlader Eder for at sørge for Eders Leje. I ere trætte og desuden er det snart Midnat.“

„Jo længere jeg betragter den Gamle,“ sagde Ridderen af Saint Alban, da begge de Rejsende befandt sig alene, „jo mere føler jeg mig overtydet om, at jeg har seet ham et eller andet Sted. Lagde I Mærke til, Gerhard, hvorledes han foer sammen, da jeg meddeelte ham min Formodning? Og desuden, hvorledes skulde vel Sværd og Flitsbue komme i en Eremit's stille Bolig? Tro mig, den Gamle er en Kriger, som

af en eller anden Grund søger at skjule sig i denne Ruin; og af hvilken Grund skulde Udgangen til hans Gremithytte ellers være saa omhyggeligt tilluftet og befæstet. Jeg tør vædde paa, at selv dette Forhæng skjuler Baaben eller lignende Ting."

Medens Ridderen sagde dette, havde han seet sig nøjere om i Hytten og stod nu tæt ved Forhænget. Nysgjerrigheden bevægede ham til at trække Tæppet tilside; hans Formodning blev imidlertid skuffet, thi istedetfor Baaben saa han et Maleri. Ved første Blik vilde man have antaget det for en Fremstilling af en Helgens Martyrium; men en saadan Formodning blev modsagt ved Forbindelsen mellem det Hele.

En smuk Kvinde, afbildet i Legemsstørrelse, stod paa den højeste Linde af et rundt Taarn, af hvis Aabninger Flammen slog ud. Hendes blonde Haar var opløst og slagrede for Stormen ligesom en Deel af hendes Bevandt. De opløstede Arme, den fremadbøjede Holdning og hendes Ansigt vidnede om den højeste Angest; hun syntes at raabe om Hjælp og dog at tvivle om Muligheden af en saadan, da Flammerne allerede slukkede Sømmen af hendes Klæder. Hvor skøn denne Kvinde end var, naaede hun dog ikke det Ideale, - og dette tydede ligeledes paa, at Maleren til sin Fremstilling havde valgt en bestemt Person og Begivenhed.

Robert var ganske hensunken i Beskuelse af Maleriet. Grindringer fra hans Barndom, der i mange

Nar havde levet i hans Sjæl, dannede sig nu for første Gang til bestemte Skikkelser, som med fuldkommen Klarhed traadte frem for ham.

I dette Øjeblik kom den Gamle ind i Hytten; han blev øjensynligt overrasket ved at see Maleriet ubedækket.

„Maaske,“ sagde han i en bitter Tone, „vil I en andengang undskyldte min Vægring ved at aabne Porten for Eder, thi det kan aldrig være Ejeren behageligt, at see sine Gjendomme blive mønstrede.“

(Fortsættes.)

J. H. Salvorsen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 51.

Løverdagen den 20de December 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. S. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Mandagen den 29de December 1862, Eftermiddag Kl. 5, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterlægts-Selskabets Gaard paa Østergade Nr. 54, hvortil Dhrr. Repræsentanter herved indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 9de December 1862.

J. C. Boudrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

Tempelherren.

(Af C. v. Wachsmann.)

(Fortsættelse.)

„Tilgiv mig, Gamle,“ svarede Ridderen. „Jeg tilstaaer gjerne, at min Nysgjerrighed er strafværdig, skjøndt den mere hidrørte fra et Tilfælde, men jeg kan ikke angre den, thi den Begivenhed, som dette Billede fremstiller, opvækker en forunderlig Bevægelse i mit Indre. Det forekommer mig, som om jeg havde været tilstede, da alt dette skete, og som om jeg havde taget Deel deri. Det bliver mig bestandig mere og mere tydeligt, at jeg i min tidlige Barndom har seet denne Kvinde og at hun var mig kjær; ja, det bliver mig bestandig mere klart, at det har været denne Kvinde, der bar mig op ad Trappen til det brændende Taarn, og J, J er den Mand, som engang bragte mig til Segovia. Ja, det er ganske vist, det er Eder. Det er som om J endnu stod i Ridderdragt for mig. Hedder J ikke Don Diego?“

„Jeg kalder mig Jacinto,“ svarede Gremitten. „Alt hvad J der siger, er kun et Foster af Eders ungdommelige Phantasi. Jeg har beboet denne Hytte længere end J har levet. Men det er snart Midnat. Eders Leje er beredt. Ogsaa jeg trænger til Hvile.“

Det var øjensynligt, at Gneboeren søgte at undvige enhver Samtale, som stod i Forbindelse med ham

selv, og Robert havde derhos ikke nogen anden Udvej, end den Beslutning, at han snarest muligt vilde hidføre en Lejlighed til at skaffe sig Oplysninger, der, som han sikkert troede, maatte være af stor Bigtighed for ham. Gerhards, saavel som hans egen Træthed tvang ham imidlertid til at søge det af Eneboeren ordnede Leje, men saavel han som hans Ledfager fandt det næsten for lustigt, thi den stærke Storm, som, farende hen over Havet, gif forud for Uvejret, der bestandig kom nærmere, brusede ind af de saagodtsom aabne Binduer og drev sin larmende Leg med de saa Levninger af Ruder og Sprosser.

Endelig brød Uvejret frem med en Boldsomhed, som man kun sjeldent seer Mage til i Orienten. Den rasende Sydost oprørte Havet lige til Bunden, og Bølgerne brød sig saaledes mod Klipperne paa Kysten, at Ruinens Grundvold syntes at ryste under de Rejsende. Dette Oprør i Naturen gjorde dog mindre Indtryk paa de Rejsende, end det ellers vilde have gjort. Udmattet af Rejsens Anstrengelser faldt Gerhard trods Havets og Stormens Raseri i en tryk Søvn, medens Robert derimod, bevæget af alle de Grindringer, der paany traadte frem for hans Sjæl, lettere kunde modstaa Søvn.

Det var imidlertid bleven Midnat og Uvejret, som havde naaet det højeste Punkt, syntes nu at ville ende med et Par paa hinanden følgende Skrald.

Ridderen fandt det umuligt at sove under disse

Omstændigheder, og foretrak derfor at gaa ud i det Fri, for der at nyde et Skuespil, som trods dets Rædsler dog var baade ophøjet og interessant. Han traadte gjennem Abningen i Muren ud paa Klippe-ryggen, som forbandt Ruinerne med Gneboerens Hytte og ved Skinnet af Lynene og den nu og da frembrydende Maane nød han i lang Tid Synet af den rasende Sø, hvis tunge, mørke Blande havde forvandlet sig til blendende hvidt Skum, der ofte sprøjtede op paa det Sted, hvor Robert stod under en fremspringende Muur. I de sjeldne Mellemrum, hvori Tordenen og Brændingen tillod at høre andet end dem, forekom det Ridderen, som om han hørte den Gamle tale heftigt med Nogen. Det var tilgiveligt, at Tanken om Muligheden af et Forræderi opstod hos Robert, saameget mere, som Gneboeren tidligere havde talt om de i Egnen omstreffende Sarazener. Han besluttede imidlertid, før han vækkede sine Kammerater, saa godt som muligt at overbevise sig om Sagerens Tilstand; dette kunde ske saa meget lettere, da Døren til den klart oplyste Hytte stod aaben. Han gik derfor sagte over Klipperyggen og traadte hen under Skyggen af en Pille, som tillod ham at see ind i den klart oplyste Hytte, uden selv at blive seet. Et forunderligt Syn viste sig for ham. Det Indre af Hytten var oplyst af et blegt Skjær, som kom ud af Nischen i Muren, hvor Ilden nedtrykket af Stormen væltede sin Røg henad Gulvet, før den i Nærheden af det nu aabne

Gardin, dannede sig til Skyer, som bedækkede Billedets Ramme og syntes at udgjøre eet med den paa Maleriet fremstillede Røg og Flamme. En hvidagtig Dunst opfyldte Hytten og da den, lig et transparent Slør, omgav Billedets Hovedfigur, saae det paa Grund af Straalebrydningen ud, som om den var traadt frem fra Rammen og stod tæt foran Gneboeren. Uagtet Ridderen stod temmelig nær, var det ham dog ikke mulig tydeligt at skjelne alle Omridsene, ja, det forekom ham endog som om Figuren væsentlig havde forandret Stilling; navnlig forekom det ham, som om den fremstrakte Haand var mere sænket, og Udtrykket, som forhen syntes saa bønligt, var blevet truende.

Gneboerens Ansigt havde et Udtryk af den Angst og Samvittighedsnag, som opstaaer ved Bevidstheden om at have begaaet en stor Forbrydelse; det lignede dens, der ængstet næsten til Banvid, rigtignok endnu er i Besiddelse af nogen klar Bevidsthed, men dog føler, at den mørke Time nærmer sig.

Robert følte sig snart overbevist om, at det havde været Gneboeren alene, som havde talt, thi nu aabnede han atter sine Læber til forvirrede Uttringer, som kun bestode i afbrudte Sætninger, der, som det syntes, bleve udstødte uden Bevidsthed og kun tjente til at danne et Forbindelsesled mellem Forestillingerne i hans Indre.

„Frelse?“ raabte han; „frelse? — Sønnen af min Dødsfjende, som berøvede mig Dig, og min Ro, og min Salighed? — Sønnen af den Mand, som

vil gjøre mig ulykkelig? — give ham tilbage til den, der jagede mig lig Gazellen i Ørkenen til jeg maatte skjule mig i en Hule, ligesom Rovdyret skjuler sig for Jægeren! — Men — Du vil det, og han er jo ogsaa Din Søn! han er jo Din, Du som var saa uskyldig og saa yndig, og som jeg har myrdet, opoffret marterfuldt og skammeligt!" —

Her syntes det som om den Gamle begyndte at græde stille.

„D, dersom Du kunde tilgive og jeg kunde dø!“ tilføjede han med sittrende Stemme og faldt paa Knæ, trykkende sin Pande mod det kolde Steengulv. — Da han endelig noget beroliget rejste sig, sang han med sagte Stemme den Sang, som maaske endnu undertiden høres ved den øvre Garonnes og Adours Bredder.

„Guds Moder, jeg af Hjertens Grund
Dig beder om Hjælp i Nødens Stund.“

Da Sangen var tilende og han øjensynlig følte sig beroliget derved, traadte Robert ind i Hytten, hvilket med Forsæt skete noget larmende, for at Gneboeren skulde høre at han kom. Han undskyldte sit Besøg med, at han ikke kunde sove for det skrækkelige Uvejr, og som Svar herpaa mumlede Gneboeren noget om, at et saadant Uvejr kunde bevæge selv den Modigste til at bede og synge.

„Men,“ tilføjede han, „det er alligevel et stort og vidunderligt Syn at see disse saa sjældent bevægede

Bande i et saadant Oprør — dersom I ønsker det, ville vi gaa op paa Taget af min Bolig, der ville vi have en fri og ubegrændset Udsigt, nu da Maanen, som jeg seer, begynder at bryde frem mellem Skyerne.”

Ved at see sig om i Hytten, bemærkede Ridderen, at Maleriets forandrede Stilling maatte have været et Sandsebedrag, og han antog, at Eneboerens Adfærd hidrørte fra den Sindsbevægelse, hvori han endnu befandt sig.

Ved Hjælp af en paa den udvendige Side af Hytten anbragt Trappe gif de nu op paa Taget, som dannede en Plateform, hvorfra man havde en ualmindelig viid Udsigt.

Ved deres Fødder rasede Havet paa en skrækkelig Maade, og naar Afgrundene aabnede sig, lignede de ligesaamange Furer i det blendende hvide Skum. Vengstet af Stormen og Tordenen hylede Schakalen sin affhyelige melankolske Sang i Kløsterne paa Strandbredden. Tordenen rullede rigtignok nu kun med længere Mellemrum, og Stormen begyndte at lægge sig, men Lynene vedbleve endnu. Robert var aldeles hensunken i Bestuelse, thi der var noget saa skrækkeligt hemmelighedsfuldt ved Alt hvad der omgav ham. Hvad maatte der være foregaaet, som var skrækkeligt nok til at bringe Noget saavidt, at han søgte et Tilflugtssted i denne vilde Ensomhed! — Eneboeren syntes at gjætte Roberts Tanker.

„Hvorledes behager mit Opholdssted Eder?“ spurgte

han i en mere sorgmodig end bitter Tone. „Jeg vil gjøre Eder bekendt med Omegnen. See,“ sagde han og greb Ridderens Arm, „hist henne i tre Bueskuds Afstand, hvor Vandet er saa forfærdelig oprørt, der stod Sodoma. Tilhøjre, henimod den anden Bred, stod Gomorha; de andre tre Stæder stode paa hin Kant langt, langt borte. Hvorledes mon Egnen saae ud, da disse to Byer endnu vare i deres blomstrende Tilstand, — og hvorledes seer den nu ud! — jee, Ridder,“ sagde han med dæmpet og hemmelighedsfuld Stemme, „det kommer af Forbandelsen — troer I ikke det samme?“ —

Ridderen saae den Gamle i Ansigtet, og bemærkede nu med Skræk, at det havde et Udtryk af Vanvid. —

(Fortattes.)

J. H. Salvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Til Optagelse som Medlemmer i Selskabet ere foreslaaede:

Madame Lund, Fyrinspecteur Lunds Enke.

Hr. Klubvært J. Madsen.

Borger-Vennen.

Fire og halvfjerdsindstyvende Aargang.

Nr. 52.

Løverdagen den 27de December 1862.

Udgivet af Understøttelses-Selskabet.

Trykt hos Universitetsbogtrykker J. H. Schulz.

Bekjendtgjørelse.

Mandagen den 29de December 1862, Eftermiddag Kl. 5, afholder Selskabet en Repræsentantforsamling i Efterlægts-Selskabet's Gaard paa Østergade Nr. 54, hvortil Dhr. Repræsentanter herved indbydes.

Administrationen for det forenede Understøttelses-Selskab,
den 9de December 1862.

J. C. Boudrop. C. N. Laurrup. C. Nothe.

Tempelherren.

(Af C. v. Wachsmanu.)

(Fortsættelse.)

„See,“ vedblev Gneboeren med sagte Stemme; „see, kjære Ridder, jeg har kjendt En, som tvivlede om det Sagn, at Ruinerne af de forbandede Stæder nu og da hævede sig op over Vandet. En maaneklar Aften sejlede han i en lille Baad omkring paa Søen og nu forekom det ham, at han saae Spiret af Taarne rage op af Vandet paa det Sted, hvor Sodoma havde staaet. Han nærmede sig Stedet. Taarnene forsvandt, men i Dybet var Alt ligesom af Krystal. Han saae Huse, Torve, Gader; Alt vrimlede af Beboere, der saae ivejret og syntes at bede Vandet beskjærme og bedække dem for Maanens Lys. Troer I ikke ogsaa, at dette var en Følge af Forbandelsen?“

„Nej,“ sagde Robert, forfærdet over den Gamles Sjæleval, „øjensynligt var det kun Sandsebedrag eller“ —

„Den onde Samvittighed? det vilde I vel sige?“ sagde Gneboeren med vilde Blik. — „Men hvad mener I?“ hvistede han; „den samme Mand kunde ikke længere bære sin Glendighed. Paa Hjemvejen sprang han i Søen, men Vandet stødte ham ud. Ved Strandbredden vaagnede den Ulykkelige til ny Glendighed! —

„Båndets Tyngde — dets stærke Saltholdighed,“ —
 stammede Ridderen.

„Ja, forklar det kun!“ raabte Gneboeren med en bitter Latter; „forklar det Uforklarlige, men J vil snart faa et Beviis paa, at den onde Gjernings Forbandelse ikke hviler.“

J dette Djeblif foer en Lynstraale med et forfærdeligt Brag ned i Dybet paa det Sted, hvor den Gamle havde betegnet, at Sodoma havde staaet.

„Seer J, Ridder, seer J den tusindaarige Forbandelse bestaaer endnu? O, Israels Gud er en for-tørnet Gud! Han skaaner hverken Hest eller Rytter.“ —

Gneboeren var overordenlig rystet; han syntes nærvæd at tabe Bevidstheden. Kun med Nøje var Ridderen istand til at ledsage ham ned ad den smalle Trappe og ind i Hytten, hvor han fattede sig, og da de begge havde taget Plads ved Bordet, syntes hans Dine ikke uden Deeltagelse at hvile paa Robert.

„Betro mig hvad J vil gjøre for at undgaa Følgerne af den Uforsigtighed, som J mildest talt har gjort Eder skyldig i. Efter min Mening bliver der intet andet for Eder, end at flygte til Saladin, og dersom J vælger dette, kunde en Skrivelse, med hvilken jeg vil forsyne Eder, maaske blive Eder nyttig. J synes at blive forundret over den Sikkerhed, med hvilken jeg siger Eder dette, maaske mere end over mine Raad; dog vil dette mindre blive Tilfældet, naar jeg siger Eder, at jeg engang har havt Lejlighed til

at vise Saladins Ben Fakih Issa en stor Tjeneste, da han var fangen."

"Kun den utroligste Uretfærdighed," svarede Robert "kunde bevæge mig til at gjøre det Skridt, I raader mig til, og en saadan er Ddo af Saint Amand ikke istand til, hvor meget I end synes at tro det. Tilstaa kun, at I hader den ædle Ddo?"

"Ja," sagde den Gamle mørkt. "Jeg hader ham til Døden. Hvorfor, kan jeg endnu ikke sige Eder; men jeg troer, at Eders Ordens strenge Regler og den Omstændighed, at Hospitaliternes Skatte ere blevne tabte ved Eders Skyld, vil gjøre ham det meget vanskeligt at frelse Eder."

(Fortsættes.)

J. H. Halvorsen.

Bekjendtgjørelse.

Froken H. Buch, Skolebestyrerinde, Datter af Grosserer Buch.

Enkesfru M. Whitte, født Buch, Distriktslæge Whitte's Enke.

Jomfru M. K. Arenstrop, Datter af afdøde Landmaaler Arenstrop.

Hr. Guide i Generalstaben H. F. W. Selsted.

— Barbeer J. C. Restorff.